Healey & Glanvill

Válogatott városi mondák

Morbid sztorik szexről, italról és meglepő masinákról

Hihetetlen, de **igaz** történetek:

Brrrszívő

Pudli a mikróban

Fejvesztett motoros

Ahogy a barátom barátja mesélte...

Ha hiszi, ha nem, az a sztori is benne van, amit holnap fog hallani!

Válogatott városi mondák

BIOGRÁF KIADÓ

A szerzők Francesnek, Jaelnek, Ollie-nak, a családjuknak és barátaik barátainak ajánlják a könyvet. Köszönetet mondanak a sok lelkes közreműködőnek, akiktől a sztorikat begyűjtötték.

A mű eredeti címe: URBAN MYTHS
Első kiadás: VIRGIN Publishing Ltd., Great Britain

Copyright © Phil Healey and Rick Glanvill,
1992 Minden jog fenntartva!

Fordította: Zalotay Melinda és Vereckei Andrea
Hungarian translation © 1994, Zalotay Melinda, Vereckei Andrea

Borítóterv: Császma József
Tipográfia: Pogány György

ISBN 963 7943 52 8

Kiadja a TEXOFT Nyomdaipari Számítástechnikai Kft. BIOGRÁF Kiadója
Felelős vezető: Pogány György ügyvezető igazgató

Nyomta: Alföldi Nyomda Rt.,1994
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató
A nyomdai megrendelés száma: 5036 66142

ELŐSZÓ.....
KLASSZIKUSOK.....
Szőrös Kéz – Az ujjonc betörő – Pudli a mikróban – Áramütleg – Szellemstop – Futaszkin – Teleszatír – A kampó – Holtfényes éjszakán – Csavard fel a szőnyeget...! – A bogaras hölgy – Mekk-nyekk – Árnyalatnyi különbség – A bili füle – Szülinapi meglepi – Tetemes mennyiségű rum

TECHNOFÓBIA.....
A nagy budibumm – Kontaktus – Házastársi kötelék – Bababeszéd – Toxikorty – Még egy pisilő fiú – A fejvesztett motoros – Piro-parabola – Bosszú faxon – Önkalóz – Hátsófelségjellel – A huszonegyedik század vécéje – McSzívta – Asszonyom, Lajos – Csiki-csuki Álmobil westel-hős – Toronymagas villanyszámla – Makrohullámú sütő – MENDE-MONDÁK a technika világából

ÜZEMZAVAR.....
Mesterfogás – Auf Wiedersehen, trabicsek – Blökkenő – A biztonsági öv alatt – Zsaruapu – Kék fény a garázsban – Ki tolat a végén – Az árulkodó rendszámtábla – Bogárirtó – MENDE-MONDÁK az autókról

A TÖRVÉNY AZ TÖRVÉNY.....
Kölcsönkocsi visszajár – Bosszú habbal – Dagi dugó a forgóajtóban – A féllábú betörő – Építő jellegű tréfa – Küldözhecc – A nagy ékszerrablás – Garázs-varázs – Te jó ég... – MENDE-MONDÁK az igazságszolgáltatásról

AZ ITAL ÁTKA.....
Taccsparti – A törzsvendég – Jöttment alak – Ad aktatáska – Irány a tenger! – Búsballon – Baglyom, baglyom... – Lócitrompf – Ló és lovasa – Zsaruszívatás MENDE-MONDÁK az italokról és az ivásról

SZEM-SZÁJNAK INGERE.....
Sültpincsi – Rocky Horror Picture Show – A kutya vacsorája – Ujj vendég a vacsoránál – Mindennapi egerünk – Rosszmájú történet – Lakhatási iszonyok – ...maga esik bele – Az usánka titka – Újkori borsómese – Neked mogyorózzam? – A táncparkett ördöge – MENDE-MONDÁK az ételekről és az evésről

AZ EMBER HŰ TÁRSAI.....
A nagyon éhes csivavák – A nyuszi, aki kétszer halt meg – Csótány csitt-csau – Dundi krokodil – Akik közé skorpió keveredik... – Papagájvicc – Elmedvetlenítő történet – Amikor a majmot akasztják – Fóka-móka Macskajaj – Kutya Kata és kölkei – A kutya vacsorája II. – Két macskát egy csapásra – Macskaoltók – Ormányfék – A vesztes kanári esete – Jujjuj-jukka – Galambtapasztalat – Hangyariadó – Kacsalánc – Kutyaviselő – Kendtek gurulnak – Töf-töf – A kanári feltámadása – MENDE-MONDÁK az állatokról

FOGLALKOZÁSI ÁRTALMAK.....
Sherlock Holmes sapkája – Tévútépítés – A felvonó fantomja – Papírízű történet – A zöld felével felfelé – Az utolsó lépés – A hörcsög halála – A kézitáska – Alaguta – Anti-vécé – Kivagyiság – A kívánt viselkedés – MENDE-MONDÁK a foglalkozásokról

KATONA FOLKLÓR.....
Fejes – Kísérteti repülés – Katonánként – Fortuna frász – Krumplicsapda – Álkráter – Nyúlbajtárs – A fasírthadgyakorlat – Robbanófejek – MENDE-MONDÁK a harcászatról

ÚTIÖMLENY.....
Ezt azért mégse kellett volna belevenni... – A déli nap heve – Hamusítvány – Víz és tűz – Napsütő Tévlábolás – Vendég haj... – Kéz kezet fog – Svédcsavar – Kisiskolás virtus – Pucér nő sítalpon – Produkcióóó – A gépmadárlátta mirelit bárány – Dallasi üdvözlégy – MENDE-MONDÁK az utazás világából

NEW YORK-I SZTORIK.....
Bombasztikus bejelentés – A vesetolvaj – Empire State matrac – Fekszik a Lady – Batman közbelép

A KÉS ALATT.....
Biopari – Az izomagyú észkombájn – Feltámadunk – A hulla halála – Rémes, ha az ember véres – Mese falból – A ragaszkodó vécécsésze – Négyszemközt – Váratlan találkozás – Haj-baj – Szemfenék... vagy fenékszem? – Az életmentő hűláb – Süket mese – Csúcs, ha még a zápfogból is ez folyik... – Szégyenbélyeg – A farkcsonk Zsíros fogás – Szemfelszedés – Hapcilyuk – MENDE-MONDÁK az orvostudományról

CSAK TIZENNYOLC ÉVEN ALULIAKNAK.....
Szexbaleset – Szerelmi béklyó – Szélte hossza egy – Görbe tükör – Macskaöröm – Adok-adok – Puszilepszia – Tudni illik, mi illik – Pénisztrombózis – Csizmahold – A kedves fénymása – Brrrszívó – Az üveg fenekére – Szentségtörés – Spóroljatok a vízzel, fürödjetek kettesben – Bangkopp – Lelkészvirtus – Örülök, hogy látom, papa! – Átheverő – MENDE-MONDÁK a szexről

EGYBEGYÖNYÖRÖK.....
Cipszer – Hátsó szándék – Hessküvő! – Sanda-panda – Kanásznagy – Videotorzó – MENDE-MONDÁK az esküvőkről

BARÁTOK, ROKONOK ÉS EGYÉB ÁLLATFAJTÁK.....
Fekete leves – Az első benyomás – Amilyen a mosdó... – Pottyan(t)ós – Kulcs-fuccs – Karácsonyi betörők – Olcsó bosszú – Jó vacsorához szól a nóta – Az öreg halász és a fogsor – Pingvinke – A kapós pom-pon – Golf saga – Ötölj-hatujj – Slicc-vicc – Analfatégla – A lányok, a lányok... – A hulla ujja – Épületes humor – Anyósok gyöngye – Akasztott ember házában... – MENDE-MONDÁK az emberekről

ELŐSZÓ

Ez a remek kis könyv sztorikat, városi mondákat, legendákat gyűjt egybe. A kortárs történetek pikánsak, bizarrok, kegyetlenek, rettentően logikusak és bizony legtöbbször a fantasztikum határát súrolják. Ráadásul még valami enyhén perverz morális bukéjuk is van.

Igen valószínű, hogy nincs olyan olvasónk, aki közülük négyet-ötöt ne hallott volna már a barátaitól. Nem kell gyanakodni, nincs átverés – ezek egyszerűen így működnek, Londonban, Budapesten, Lagoszban.

Hitte volna, hogy létezik ilyesmi? Hogy állandó sztorijaink, modern mondáink vannak mindarra, amitől rettegünk, ami nem ereszti a fantáziánkat, és mi még csak észre sem vesszük, mert álruhás királyfiként, mint igaz történetek vesznek körül bennünket, és azt hisszük, tényleg a szomszéd haverjával történt.

A városi mondákban az elbeszélő személy mindig olyan valaki, akinek a barátja mesélte a sztorit, ami esetleg még annak is csak a barátjával történt meg. Ha ez a kényelmesen távoli, de mégis létező kapcsolat megteremtődik, hirtelen hihetővé lesz bármi, a leggyanúsabb egybeesés és a legindokolatlanabbul gonosz vég is.

Mint a legjobb kitalációknál általában, ezekben a történetekben is sok igazság van. Végtére is, miért ne robbanhatna fel velünk a budi, ha egyszer benzint öntöttek bele, vagy miért ne nőhetne paradicsom a gyerek orrába? Sajnos az sem lehetetlen, hogy a teli bilit az ablakból a garden parti asztalára zuhintsuk – hogy csak néhányat említsünk az istencsapások közül, amelyeket ez a könyvecske bemutat.

Pletykamániás társadalmunkban jól jönnek ezek a sztorik. Legyen az egy füstös kiskocsma vagy egy estélyiruhás parti, ha közönség gyűlik össze, előbb-utóbb felhangzik, hogy "képzeljétek mi történt a haverom főnökével..."

Mégis nehéz meghatározni, mi a városi monda. Könnyebb azt, hogy mi nem. Az nyilvánvaló, hogy nem népmese. Bár vannak köztük vidéken játszódó történetek, ezek is inkább a betondzsungelben élő városlakók szorongásait és agybajait tükrözik, nem pedig a vidékét. Azokét, akiknek a vidéki élet és az anyatermészet eleve gyanús és inkább fenyegető, mintsem megnyugtató.

A mondák nem is viccek, bár egynémelyiküknek jól fejlett poénja van. Nem is rémmesék, bár elég rémesek. Nem "igaz történetek", bár akár meg is történhettek. Átfogják mindezen kategóriákat, és részei egy nap mint nap szájról-szájra terjedő, élő mondavilágnak. Sőt van már városi monda a városi mondáról is. Többek szerint a "pudli a mikróban" történetet egy szociológus találta ki, mert meg akarta tudni, mennyi idő alatt jut el a sztori a keleti partról Kaliforniába. Állítólag három napra volt szükség.

A történetek sokban hasonlítanak egymásra. A megcélzott bűnök és erények nem újak és jellegzetesen ismétlődnek: az emberi hiúság, a butaság, a téves helyzetfelismerés, vagy éppen a találékonyság. Majdnem mindenki szokott házasodni, lerészegedni, dolgozni, udvarolni, bulizni, étteremben vacsorázni, autót vezetni, barkácsolni, meghalni és ami néha még ennél is szörnyűbb, vécére menni. A sztorik irracionális félelmeinket, iszonyú kényszerképzeteinket variálják, amint azok hétköznapi életünk gyakori vagy éppen rituális pillanataiban megnyilvánulnak. Ezért olyan jellemző rájuk a vadság – a szó valamennyi lehetséges értelmében. Az obszcenitástól a bugyutaságig sok minden belefér a városi folklór ezen szeletébe, és érdekes módon a történetek egyre durvulnak, ahogy egyre többen mesélik őket. A befejezés csak a horror irányába hajlandó elmozdulni, szelídülni nem szokott.

A sztorik roppant jól alkalmazkodnak a gyorsan változó világhoz, a technikai kellékek, korhoz kötött elemek fel-felújításával minden évtized a maga képére alakítja őket, hogy még frissnek is tűnjenek. Mindig az éppen legdivatosabb fóbiák lépnek az elavultak helyére. A földrajzi elhelyezkedés is csak az eszköztárat befolyásolja.

A városi mondák tartalmi elemei generációkon, társadalmi csoportokon, országhatárokon átívelő közös anti-kultúrkincsünket jelentik. Nem véletlen, hogy gyakran a magazinok névtelen kis színesei között találkozhatunk velük, ha nem éppen onnan erednek. Mondjuk feltűnik valami nagymama-sztori egy lapban, az emberek kapnak rajta, sokan sokfelé sokféleképpen elmesélik, majd végül a

győztes változat újra az újságok lapjaira méltónak mutatkozik. Közben esetleg egyszeregyszer meg is történhet maga az eset, amiről szól. Elvégre manapság tényleg bármi megtörténhet. A lényeg, hogy mint mesélő vagy hallgató erőt meríthetünk abból, hogy mindez csak azzal a harmadikkal történt, vagyis vannak még nálunk is szerencsétlenebb sorsú egyedek.

Ezeknek a mondáknak komoly, a variációkat néprajzkutatói módszerességgel feldolgozó szakirodalma is van. Ez a kis könyv erre nem vállalkozik, csak örül, hogy ilyen sok sztori fért bele.

Néha szívesen elfelejtkezünk róla, hogy milyen mókásan buták, esendően hiszékenyek és régi vágásúak is vagyunk mi, modern városlakók. Álljon itt ez a könyvecske emlékeztetőnek. Persze azért sztorizgassunk tovább, ha ez nekünk jó.

KLASSZIKUSOK

AMELYEKET MINDENKI HALLOTT MÁR, LEGALÁBB EGYSZER

Bemelegítésül felidézzük a legtipikusabb városi M*ondákat. A régi kedvenceket. Ki tudja miért, ezeket Mesé*lik a *leggyakrabban. És aki hallja, előbb-utóbb továbbadja ó7cet. A legferdébb történetekkel a klasszikusok közt találkozhatunk. Minél horrorisztikusabb, annál felejthetetlenebb.*

A városi monda lényege érhető tetten ezekben a komoly szakirodalommal is rendelkező archetipikus sztorikban – hátborzongató rémmesékben, színes históriákban és tragikus állattörténetekben.

Szőrös Kéz

A nagybátyám régi iskolatársa egyszer késő éjszaka hazafelé ment autóval Whitechapelből Barkingba. Akkoriban többször is előfordult, hogy az éjszakai buszokra várakozó nőket megtámadták a megállóban. A szokásos Hasfelmetsző Jack történet. Szóval, ez az iskolatárs Stepney-nél meglátott egy nőt ázni-fázni a buszmegállóban. Nagyon rossz idő volt, tombolt a szél, zuhogott az eső. Arra gondolt, elviszi szegény párát valameddig. Pláne, mert eszébe jutott az is, hátha pont a közelben ólálkodik a támadó. Megállt a járdaszegélynél, és a nő beszállt a kocsiba. Megpróbált beszélgetést kezdeményezni újdonsült utasával, akiről menet közben kiderült, hogy meglehetősen masszív teremtés, és nincs is rendesen kisminkelve. De hiába erőlködött, csak valami mormogás-félét sikerült kicsikarnia belőle.

Aztán amikor nagy, lapos pillantásokkal alaposabban szemügyre vette a nőt, feltűnt neki, hogy a kézitáskát szorongató kezek meglehetősen szőrösek és vaskosak. Idegesen elkapta a tekintetét. Kifejezetten megijedt.

Egy ügyes tervet eszelt ki. – Megtenné nekem, hogy kiszáll, és megnézi, égnek-e a hátsó lámpáim? – fordult a nőhöz. – Lehet, hogy az előbb azért jelzett nekem az az autó. – Amikor a szőrös kezű engedelmesen kiszállt, becsapta mögötte az ajtót, beletaposott a gázba, és a legközelebbi rendőrőrsre hajtott. Útközben meglátta, hogy a "nő" táskája bennmaradt a kocsiban. Így legalább azt is be tudta mutatni a rendőrségen, amikor elmesélte a történetét.

Hajszálon múlt az élete, uram! – mondta neki az ügyeletes rendőrtiszt, és a táskából egy véres baltát húzott elő.

> Ezt a történetet az egyik szerző saját nagybátyja mesélte el, úgy tíz évvel ezelőtt. Máig meggyőződéssel vallja, hogy szó szerint így történt. Amikor felvilágosítottuk őt arról, hogy számos, az övére megszólalásig hasonló történet kering Anglia- és világszerte – különösen a Yorkshire-i fojtogató idejében szaporodtak el –, csak sokatmondó pillantással nyugtázta felvetésünket.

Az ujjonc betörő

Az ismerősöm ismerősei, egy glasgow-i házaspár, elmentek egyik este szórakozni. Amikor késő éjszaka hazaérkeztek, pit bull terrierjük a szokottnál lehangoltabban üdvözölte őket. Aztán kis idő múlva a kutya csuklani, fuldokolni kezdett. Hiába is paskolták, ütögették a hátát, az állat egyre betegebb lett. Sürgősen autóba ültek, és elvitték az ügyeletes állatorvoshoz.

Az orvos szétfeszítette az állat száját, belenézett, majd azt mondta, úgy látja, valami megakadt a torkán. Mivel a kutya igen vérszomjas volt, jobbnak látta elaltatni, mielőtt nekiállt kiügyeskedni azt a titokzatos valamit.

A doktor két véres ujjat bányászott ki a kutya torkából.

- Azonnal szólni kell a rendőrségnek! – közölte az elképedt gazdikkal, és a telefonra mutatott.

A házaspár elintézte a telefont, majd hazairamodtak, hogy otthon várjanak. Amikor a rendőrök megérkeztek, átkutatták a házat. Az egyik emeleti hálószobában vércsík vezetett a szekrényhez. Kinyitották, és kidőlt belőle a véres, megcsonkított kezű betörő, eszméletlenül a vérveszteségtől.

Pudli a mikróban

Egy gazdag, idős, harrogate-i asszonyság sétálni vitte kölyökuszkárját. Közben eleredt az eső, és mindketten bőrig áztak. Az asszony rohant haza, és nagyon aggódott, hogy szegény pudlija esetleg meg talál fázni. Szerette volna minél gyorsabban megszárogatni, felmelengetni. Egyenesen a konyhába vitte, és életében először kinyitotta lánya szupermodern mikrohullámú sütőjét. Belehelyezte a kutyust, és mérsékelt erősségűre állította a masinát. Megnyugtatásul még megsimogatta az uszkár fejecskéjét, majd óvatosan rázárta az ajtót, és elvonult a fürdőszobába hajat szárítani.

Pár perc múlva hallotta, hogy a mikró ajtaja kivágódik. Szétrobbant benne a megsütött kutya.

> A magazinok kedvelt története. Létezik macskával is, valamint kicsit hosszabb változatban, mely szerint a hölgy azért teszi a mikróba a kutyát, mert még az elektromos sütő korában megszokta, hogy pár pillanatra a sütőbe téve szárítja meg a jószágot elázás esetén. (Ez a megoldás élénken emlékeztet a babysitter esetére, aki a baba fejét dugja pár pillanatra a gázsütőbe, hogy az újra elszenderedjen.) Megint mások még azt is hozzáteszik ravaszkásan, hogy a hölgy beperelte a mikró gyártóját a baleset után. És a pert meg is nyerte, mert a használati utasításon nem szerepel, hogy nem szabad kutyát szárítani benne. (Lásd még a *Technofóbia* c. fejezetünket!)

Áramütleg

Pár hete, egy szép nyári napon a nagymamám barátnője békésen bandukolt hazafelé elővárosi otthonába. Valami vékony, kivágott sarkú vászoncipő volt a lábán, amibe minduntalan belement a kavics. Meg-megállt kirázogatni. Egyszer éppen *egy* villanyoszlop mellett állt meg, és abba kapaszkodva intézte volna el a műveletet, de éppen akkor kilépett az egyik kapun a környék orvosa, és meglátta, amint szegény öregasszony ott áll, fogja az oszlopot és rázkódik az egész teste. A doki gyorsan levonta a következtetést, és életmentő szándékkal felkapott egy a kerítésnek támasztott gereblyét. Nagyot suhintott vele az áldozat karjára, hogy elengedje az áram.

Hirtelen felindultságában akkorát ütött, hogy kettétörte az egészből mit sem értő, rémült öregasszony karját. Képzelhetjük, pont egy orvos... hogy szégyellhette magát a műhiba miatt.

> Ennek a sztorinak rengeteg változata van. Egy másik eset, hogy a walkmannel a fülén rángatózva táncoló és közben a merülőforralót kezelő tinédzsert véli nagyapja áramütés áldozatának, és követ el mindent a megmentéséért. Erőfeszítésének itt is kartörés a vége.

Szellemstop

Egy haverom haverja az A1-esen tűzött haza Londonba, amikor meglátta, hogy egy szép, fiatal lány ácsorog az út mellett. Megállt, és megkérdezte a lánytól, hogy elviheti-e. A lány szó nélkül beszállt a kocsiba. A srácnak nagyon tetszett új utasa, úgyhogy megpróbált beszélgetést kezdeményezni vele. De a lány egy szót sem szólt. Még azt sem mondta meg, hova akar menni. Csak rámutatott az elágazásra, aztán a mellékútra, aztán a házra. És szó nélkül kiszállt. A srác dühösen elhajtott.

Aztán pár nappal később keresgélt valamit a kocsiban. Az ülés alatt felfedezett egy női kabátot. Rögtön tudta, hogy ez csak azé a stoppos lányé lehet. Felidézte, hol is volt a ház és odament. Bekopogott. Egy idős hölgy nyitott ajtót. Odanyújtotta neki a kabátot, mondván, azért jött, hogy ezt visszaadja a lánynak. Az asszony könnyekben tört ki.

- Igen, igen, ez a lányomé volt – motyogta. – De őt öt éve meggyilkolták az A1-esen!

Futaszkin

Egy tévés kollégám sógorával történt, hogy a kisbuszukon elmentek a feleségével és a

gyerekeivel Edinburghba víkendezni. Egyik nap leparkoltak a belváros közepén, és városnézni indultak. Kissé idegesek lettek, amikor visszaérve azt látták, hogy a járgányt egy csapat agresszív kinézetű skinhead veszi körül. Amikor a skinheadek nem takarodtak el rögtön az első szóra, a sógor nagyon bepipult. A szóváltás egyre hevesebb lett. A feleség meg a kölykök gyorsan beugrottak a kocsiba, és magukra zárták az ajtót. Végül az összecsapást elkerülendő, a férfi maga is inkább felhagyott a veszekedéssel, beszállt a kocsiba, becsapta az ajtót, és elindult. Először csak szép lassan, nehogy azt higgyék, megijedt.

Sajnos úgy tűnt, a dolog ezzel nincs elintézve. A gyerekek szóltak, hogy az egyik skinhead utánuk eredt, nagyon kiabál és káromkodik. A férfi egy kis gázt adott, de a skinhead csak rohant utánuk, és üvöltött, mint az állat. Sőt, a haverjai is nekiindultak. A sógor most már tényleg beletaposott a gázba, de üldözőjük csak nem maradt le, és egyre eszementebben üvöltött. A férfi kezdte nem érteni a dolgot. Végre a skinhead lehemperedett az útra, és ők elinaltak. Pár kilométerrel odébb lehúzódott az útról, letörölgette a homlokáról a verítéket, és kiszállt megnézni, nem okoztak-e kárt a kocsijában. Legnagyobb meglepetésére az autón egy karcolás sem esett, de a hátsó lökhárítóról három leszakadt ujj lifegett, rajtuk gyűrűk és a tetovált betűk: "L", "O" és "V".

> Mivel a történet az előítéletről, mint olyanról szól, a skinheadeket behelyettesíthetjük csövesekkel, hippikkel stb. Vagy akár medvékkel is, ahogy *Az Ember Hű Társai c.* fejezet *Elmedvetlenítő* történetében.

Teleszatír

Jómódú sheffieldi ismerőseim babysitterével történt egyszer, hogy az est beálltával különös, ijesztő telefonhívásokat kapott. Az első pár hívásnál csak lihegést lehetett hallani a vonal túlsó végéről, de amikor az ismeretlen telefonáló gyilkossággal kezdett fenyegetőzni, és nyilvánvalóvá tette, hogy tudja, hol van a lány, a babysitter felhívta a rendőrséget. Kellemetlenül nagy és kihalt volt a ház, nem érezte valami jól magát.

A rendőrségen nagyon készségesnek mutatkoztak, megígérték, hogy azonnal intézkednek, és megfigyelés alá veszik a vonalat. Megkérték a lányt, hogy próbálja meg szóval tartani az illetőt, ha megint jelentkezik, hogy lenyomozhassák a hívást. Egy kicsivel később újra megszólalt a telefon. Az a férfi volt. A lány becsülettel húzta az időt, pedig a telefonáló a legvérlázítóbb obszcenitásokat sugdosta a fülébe. Végül az illető letette a telefont. Ami szinte ugyanabban a pillanatban újból megszólalt. A rendőrség volt.

- Azonnal hagyja el a házat! – üvöltötte a felügyelő. – Lenyomoztuk a hívást. Ugyanabból a házból jön, ahol maga is van. A szatír fenn van az emeleten!

> Az olcsó horrorfilmek kedvenc, örökzöld témája. Számtalan variációs lehetőséget rejt magában. Egy Audrey Hepburn filmben például a molesztált lány vak, máshol a hívó maga a rendőr.

A kampó

Pár évvel ezelőtt egy fiatal párral történt, hogy mókuskodni támadt kedvük a fiú autójában, a város szélén. A rádióból zene áradt, bepárásodtak az ablakok. A szerelmes hangulatot egyszer csak a rádióbemondó szigorú hangja törte meg, amikor a könnyűzenei programot megszakítva bejelentette, hogy a környékbeli elmegyógyintézetből megszökött egy ámokfutó gyilkos. A szökött férfi rendkívül veszélyes, senki semmilyen körülmények között ne közelítsen hozzá. Szerencsére a körözött személy könnyen felismerhető, folytatta a bemondó, mert különös ismertetőjele, hogy jobb karja helyén egy kampó lóg.

A hírtől a lányt kirázta hideg, és minden kedve elment a szerelmeskedéstől. Ragaszkodott hozzá, hogy a fiú azonnal vigye őt haza. Az bánatosan beindította a motort, és igyekezett minél gyorsabban a lány szüleinek a házához érni. Amikor odaértek, kiszállt, és mert mindig is úriember volt, megkerülte az autót, hogy kinyissa a lánynak az ajtót. És ekkor meglátta, hogy a kilincsen egy csinos fémkampó himbálózik.

Maradjunk továbbra is a himbálózásnál és a horrornál...

Holtfényes éjszakán

A barátnőm mesélte, hogy pár évvel ezelőtt a sulijukban mindenki arról beszélt, hogy mi történt az egyik lány nővérével.

Elment a barátjával kocsikázni a környékre. Leparkoltak egy elhagyatott helyen, de semmit nem csináltak, csak beszélgettek. Mikor már későre járt, a lány mondta, hogy neki haza kell mennie. A srác indult is volna, de a kocsi nem. Próbálta így, próbálta úgy, majd kiszállt megnézni, mi a baj, de nem tudott rájönni. Mondta a barátnőjének, hogy zárja magára a kocsi ajtaját, ő meg elmegy a legközelebbi benzinkútig segítséget kérni.

A lány így is tett. Amikor a fiú csak nem jött vissza, csak nem jött vissza, kezdett nagyon ideges lenni. Töksötét volt, és nagyon félt. Nem értette, mi lehet a barátjával, hol késik ilyen soká.

Egyszer csak valami furcsa zajt hallott. Mintha a kocsi tetejét súrolná valami. A kapargászás nem maradt abba, hanem ütemesen egyre csak folytatódott.

Lassan hajnalodott, és ő még mindig ott ült az autóban és hallgatta az idegtépő hangot. Végre valami emberek jelentek meg az úton, hamarosan kiderült, hogy rendőrök. Odamentek, és mondták neki, hagy szálljon ki szépen, és üljön át a rendőrautóba. De semmiképpen ne nézzen hátra.

A lány nem értett semmit. Kiszállt, és persze pár lépés után nem bírta tovább, hátrafordult. A kocsi felett, egy ágról a kedvese holtteste lógott, az ő lába verődött a tetőhöz, ahogy lengette a szél.

Később kiderült, hogy valami ámokfutó gyilkos szökött meg előző nap, ő ölte meg a srácot, és az ő nyomát követve találtak rá a rendőrök a lányra.

Csavard fel a szőnyeget...!

Egyszer a surrey-i ismerőseim úgy döntöttek, hogy Franciaországban fognak vakációzni, és magukkal viszik az öreg nagymamit is. A nagyi a nyaralás alatt folyton panaszkodott. No, nem végig, mert úgy félidőtájt meghalt.

A család úgy érezte, az öreglány roppant neheztelne, ha nem a szülőfalujában temetnék el, úgyhogy eldöntötték, lesz, ami lesz, hazaviszik. Tudták, nagyon óvatosnak kell lenniük a vámosok miatt. Ügyesen kell eldugni a tetemet. Vettek egy olcsó szőnyeget, és abba csavarták bele a nagyi testét. Ami már persze annyira merev volt, hogy nem lehetett szőnyegestül beféreszteni a hátsó ülésre, fel kellett tenni a tetőcsomagtartóra. Így utaztatták két napon át, keresztül Franciaországon, esőben, szélben, tikkasztó napsütésben. Átkeltek vele a La Manche-on, és végre hazaértek.

Otthon nagyon megkönnyebbültek, hogy gond nélkül sikerült az akció. Büszkék voltak magukra. Úgy érezték, megérdemelnek legelőször is egy csésze teát.

Mikor végeztek, visszamentek a kocsihoz. De azt szőnyegestül-bőröstül ellopták. Nem is lett meg soha.

A történet más nemzeteknél is gyakori. Az amerikaiak Mexikóból, a spanyolok Portugáliából kell, hogy hazaszállítsák szegény nagyit.

A bogaras hölgy

Családunk régi ismerőse, egy középkorú, életvidám nő, imádott utazni. Mindenféle egzotikus helyeken megfordult már. Tavaly éppen Közép-Amerika, Guatemala lett a szíve vágya. Befizetett egy igazi kalandokat ígérő társasútra, ami egész vad helyekre is bevitte őket. Éjszakai táborozás a dzsungelben, bozótvágó kés, állatok, meg minden. Az ismerősünk belevaló nő volt, élvezte a tényleg kemény programot. A rengeteg rovar se zavarta, megvetéssel tekintett azokra, akik körülötte visongtak. Azzal tért haza, hogy ez volt élete legklasszabb utazása.

Otthon aztán észrevette, hogy az a kis csípés az arcán, amit még az út elején szerzett, azóta sem gyógyult be, sőt kezd egyre jobban viszketni. Bekente krémmel, próbált nem vakarózni, és igyekezett nem törődni vele.

Pár nap múlva aztán az arca egészen feldagadt, és hiába kenegette ezzel-azzal, egyre vörösebb,

tüzesebb lett. Pokolian viszketett. Végül nem bírta már tovább elviselni, és jó alaposan megvakarta. Ekkor a seb felrepedt, sok száz egészen apró pókocska bújt elő belőle... és hemzsegett végig az arcán.

Mekk nyekk

Barátaim horgászni mentek Cornwall északi részére. Gyönyörű táj, sziklák, tenger. A halak nem nagyon akartak harapni, egész nap nem történt semmi. Egyszer csak az egyik srác elbóklászott egy kicsit, és felfedezett egy régi, romos kőkutat a bokrok között. Odahívta a társát.

Belehajítottak egy apró kavicsot, mert tudni szerették volna, milyen mély. Hallgatták, ahogy a kavics lesuhan a mélybe, és halkan csobban, amikor vizet ér. Egyre nagyobb köveket dobáltak be, tetszett nekik a dolog. Jobban élvezték, mint a horgászást.

Egyikőjük meglátott valami vaskarót, és hirtelen ötlettel azt hajította a kútba. De lett is erre nagy suhogás a legközelebbi bozótból.

A karó végén egy hosszú lánc volt, ami megfeszült, és most egyre gyorsabban rohant surrogva a füvön. Végül kivágódott a bozótból a szegény kikötött kecske is, és kétségbeesett mekegéssel elhúzott mellettük, egyenesen bele a kútba a lánca után.

> Ezt a burleszkfilmbe illő szörnyű rossz történetet más tájakon is begyűjtötték. Előfordult magashegységben síelőkkel, vagy éppen Spanyolhon sziklás vidékein. Mindenhol, ahol a domborzat alkalmas egy kecske elrejtésére.

Árnyalatnyi különbség

Egy cardiffi hölgyismerősöm egyedül vezetett hazafelé késő éjszaka. Éppen rá akart hajtani az M5-ösre. Nem volt forgalom, úgyhogy igencsak rálépett a gázra. Ahogy felért az autópályára, meglátott valamit az úttesten. Olyan volt, mintha egy kisgyerek feküdne ott hanyatt esve. Ijedten fékezett, és odarohant, hogy tud-e segíteni.

Amikor odaért, látta, hogy csak valami életnagyságú bábu hever az úton. Félredobta, és megkönnyebbülten ment vissza az autójához. Éppen látta, hogy egy másik, sötét színű autó nagyon lassan az övé mögé húzódik és villogtatja neki a fényszóróját. A nő megint megijedt, és úgy érezte, jobb ha húzza innen a csíkot, minél gyorsabban.

Ahogy bevágódott az autójába és elindult, a másik autó szorosan követte, és továbbra is vadul fényszórózott. A nő egyre veszélyesebbnek ítélte a helyzetet, ráadásul eszébe jutott, hogy otthon sincs senki. Így aztán inkább egy barátja háza felé vette az útját. A másik kocsi most már próbálta megelőzni, és ő látni vélte, hogy a sofőr hevesen integet neki.

Végre megérkezett a barátja házához. Csikorogva fékezett, kivágta az autó ajtaját, és rohanvást megindult a ház felé. A másik kocsi is megállt, a vezetője kiugrott, és utána szaladt.

- Várjon! – kiáltotta. – Csak figyelmeztetni akarom. Amikor ott az úton megállt, egy alak bemászott a kocsijába.

Mindketten megfordultak, de csak annyit láttak, hogy egy nyeszlett kis figura somfordál el az út mellett.

> Tipikus városi monda ez arról, miért nem szabad a látszat alapján ítélni, és hogy a veszély gyakran nem onnan jön, ahonnan várnánk.

A bili füle

Egyik iskolatársam összehaverkodott valami gazdag taggal, aki meghívta őt egy partira a vidéki házukba. A barátom természetesen elfogadta a meghívást, és izgatottan várta, hogy végre beleszagolhasson a felső tízezer életébe.

A ház fantasztikus volt, valóságos kastély, szép, díszes, erős falak és gyönyörű park, ameddig a szem ellát. A srác eleinte kicsit zavarban volt, de aztán olyannyira felengedett, hogy alaposan be is rúgott, úgy kellett felvinni az emeletre és ágyba dugni.

Az éjszaka közepén szörnyű fejfájásra ébredt, no meg arra, hogy elviselhetetlenül feszül a hólyagja. Emlékezett rá, hogy van egy porcelán bili az ágy alatt. Tegnap érkezéskor még jót nevetett rajta. De mivel érezte, hogy nagydolgoznia is kellene, nem használta volna szívesen. Felkelt, és elindult, hogy valahol a hatalmas ház útvesztőjében egy árnyékszékre leljen. Végigment a folyosón, de valamennyi ajtó mögül békés szuszogás, horkolás hallatszott. Végül feladta, és rászánta magát, hogy bilire ül. Utána megkönnyebbülve bújt vissza az ágyikóba, és megint elaludt.

Másnap egy gong hangjára ébredt. Reggelihez hívták a vendégeket. Csakhogy ő még ki akart surranni a bilijével, bízva abban, hogy most reggel, józan fejjel már könnyen meg fogja találni a vécét, és megszabadulhat a bili tartalmától.

Egyelőre a szobában hagyta a bűzölgő edénykét, és végigsétált a folyosón. Vécét azonban most sem talált sehol. Megint feladta, és kissé még mindig kótyagosan úgy határozott, egyszerűen kiönti a bilit az ablakon, le a kertbe, ahol ilyenkor úgyse jár senki. Kinyitotta a tolóablakot, és kezében a bilivel kikémlelt.

Ekkor hirtelen letört a bili füle. Az edény kiesett, és zuhant, zuhant végig a fal mellett. Csörömpölve áttörte a veranda üvegtetejét. Nagy zajjal-bűzzel, fröcsögve borult tartalma a megterített asztalra, ahol a többi vendég éppen kontinentális reggelijét igyekezett elkölteni.

A barátom halálra váltan kapkodta magára a ruháit, majd szó nélkül megcélozta az ajtót. Kirohant, hátra se nézett, meg se állt a kocsijáig, és elrobogott.

De a történet itt még nem ér véget. Vannak, akik így folytatják...

Kis idő elteltével kezdte úgy érezni, hogy viselkedését még részegsége se menti, úgy döntött hát, visszatér a helyszínre, bocsánatot kérni a ház asszonyától. Így is történt.

A csengetésre a komornyik jelent meg az ajtóban, aki udvariasan beinvitálta, és kérte, hogy legyen kedves a könyvtárban várakozni, mert Őladysége éppen egy gyűlésre ment.

Zavartan lépett be a könyvtárba, tekintete végigpásztázott a poros köteteken. Kiválasztott egyet közülük, és letelepedett vele a szófára. Ekkor egy kis nyiffanást hallott. Azonnal felpattant, hogy megnézze, mire ült rá. Rémülten látta, hogy egy palotapincsire. Már nem élt.

Szülinapi meglepi

Egy középkorú cégvezetőről mesélték, hogy elég nehezen viselte az évek múlását, az öregedést. Nem örült a gondolatnak, hogy megint közeledik a születésnapja. Igyekezett nem tudomásul venni, hogy hamarosan 50. Családja – úgy tűnt – készségesen asszisztál neki mindehhez, nem erőlteti a szülinapi hangulatot. Nem történt róla említés a reggelinél, sőt a felesége bejelentette, hogy este színházba megy. Szóval, úgy állt a dolog, hogy este egyedül tévézgetve töltheti a nagy napot. Még jobban megörült, amikor kedves, bájos, fiatal titkárnője felvetette, hogy esetleg munkaidő után igyanak meg együtt valamit. Még az is felmerült benne, hátha nemcsak ivásról lehet szó. Kellemesen telt az idő, és két-három koktél után egyre inkább szerette volna, ha tényleg többről szól ez az este. A titkárnő felajánlotta, hogy hazaviszi a főnököt az autóján. Amikor a házhoz érkeztek, a főnök átkarolta a titkárnőt, és megkérdezte, mit szólna egy kávéhoz. Az készségesen beleegyezett.

A lakásba érve a nő előreszaladt, leoltotta a villanyokat, bevezette a férfit a nappaliba, és rászólt, hogy maradjon ott, amíg ő "előkészíti az ő kis szülinapi meglepijét". A főnöknek nem voltak kétségei a "meglepi" szexuális természete felől, ezért hát gyorsan neki kezdett levetkőzni.

Ott állt a nagyszoba közepén pucéran és izgatottan. És amikor alig pár perc múlva hirtelen felgyulladtak a villanyok, ott állt vele szemben a családja, a barátai, a munkatársai, és kórusban kiáltották: "Happy Birthday!"

Ez a feltehetőleg sokak számára ismerős történet létezik még hasonlóképpen meglepett házassági évfordulós párral is, akik a fantasztikus közös vacsora után, már éppen bújnak be az ágyba, amikor egyszer csak nyílik az ajtó, és ott állnak az ajtóban barátaik "sok boldog házasságot" kívánva.

Tetemes mennyiségű rum

A munkások egy hatalmas, ódon házat tataroztak. A ház előző tulajdonosa egy nagyon öreg, nagyon gazdag hölgy volt, aki élete legnagyobb részét a Nyugat-Indiákon töltötte.

Az új tulajok mindent másképp akartak, mint ahogy volt, így a munka egész nyáron át tartott. Viszont jelentős könnyebbséget jelentett, hogy a melósok még a legelején találtak a pincében egy vénségesen vén hordót, tele rummal. Tudták, hogy a háznak micsoda tengerészkapcsolatai voltak, bizalommal megfúrták hát a hordót, és rájártak egész nyáron át. Munka közben, munka után, a nagy hőségben bizony jól jött a rum, amiről feltételezték, hogy csak valami ritka finom jamaikai áru lehet.

A nyár végén már az utolsó simításokat végezték a házon, és a rumoshordón is. Legvégül a pincét kellett rendbe hozniuk. Ott aztán úgy döntöttek, feltörik a hordót, amely oly sok gyönyörűséget okozott nekik munkájuk során.

Neki is estek kalapáccsal, vésővel, és igencsak meglepődtek, amikor az öregasszony férjének tökéletes állapotban megmaradt hullájára bukkantak. Amikor haza kellett szállítani az öregurat Jamaikából, a rum volt az egyetlen elérhető tartósítószer, amely lehetővé tette, hogy a tetem épségben Nagy-Britanniába érkezzen.

Egy másik, ha lehet még durvább változat szerint:

Mint ismeretes, a kikötői rakodómunkások szívesen kiszolgálják magukat, bármilyen rakományról legyen is szó. Egy szép napon hatalmas konténer érkezett a liverpooli dokkba. A főnök figyelmeztette a beosztottjait, hogy ezt most kivételesen hagyják békén. Ez esetben szemet huny egyéb potyázásaik felett.

A kísértés azonban túl nagynak bizonyult, kiváltképp, mikor kiderült, a tartályban folyadék van. A melósok kerítettek egy csapot, egyikőjük vállalkozott a kóstolásra, és valóban, ahogy számítottak rá, alkohol volt benne. Hamarosan valamennyien csacsimód berúgtak.

Mikor visszajött a főnökük, megcsóválta a fejét. Felszólította a részeg rakodókat, nyissák ki a tartály tetejét, és nézzék csak meg, mi van benne. Hát egy halom kar és láb úszkált a maradék alkoholban. Orvosi célokra szánt szállítmány volt, és így tartósították a leszelt végtagokat.

TECHNOFÓBIA

A GÉPEK ÁRULÁSA

A bennünk lakó örök maradi és a szintén bennünk lakó örök újító párharcából keletkeztek ezek a történetek. Ma már egyre kevésbé fűlik a fogunk vadonatúj találmányainkhoz. Főleg, ha minduntalan elromlanak, leállnak, elkapják a kezünket, üldöznek, megszégyenítenek. Talán éppen ezért, ezek a történetek még kevésbé tűnnek hihetőnek, mint a többi. Apró fogaskerék vagyunk a nagy gépezetben, amely forog, az alkotók meg pihent aggyal csak lesik, mi lesz ebből. Ezek a gonosz jószágok lehet, hogy időt és pénzt takarítanak meg, de hogy idegeskedést nem, az biztos.

A nagy budibumm

Az unokatestvérem egyik haverja rajong a motorokért. A múltkor sok pénzt kapott valahonnan, és vett egy fasza Harley Davidsont.

Ettől kezdve csak a motorjáért élt-halt, folyton pucolta, fényesítette, bütykölte. Még szőnyeget is tett alá a garázsban. Piszkosul felvágott vele, hogy mennyit tud a motor, milyen a gyorsulása, mennyit eszik stb.

Egyszer aztán valami nagy bulit csapott a házában, ott volt az összes barátja, ismerőse. Valaki cukkolni kezdte, hogy biztos nem tud felmenni a motorjával a lépcsőn. Jó pár sört megittak már, és a srác mindenáron be akarta bizonyítani, hogy ő és a motorja bármire képesek. Felbőgette a járgányt, és neki a lépcsőnek. De úgy középtájt elvesztette az egyensúlyát és felborult. A visszazuhanó motor ráesett a lábára, és csúnyán belehasított a combjába. Azonnal kórházba kellett vinni. A vendégek szétszéledtek, a motor meg ott maradt a lépcsőn.

Amikor a felesége hazajött a kórházból, nekiállt takarítani. Feltörölte a kiömlött benzint, de hova rakja? Nem volt jobb ötlete, beleöntötte a budiba.

Pár óra múlva a srácot kiengedték. Szomorúan, begipszelt lábbal szállt ki a mentőből. Egy csésze tea után muszáj volt vécére mennie. A lába miatt nem az emeleti vécét választotta, hanem inkább kibandukolt a budiba. Ott aztán nagy nehézkesen letelepedett, és rágyújtott az ilyenkor szokásos cigarettájára. Ettől aztán felrobbant a budiba öntött benzin, no meg maga a budi.

Kontaktus

Egy autóőrült barátom mesélte egy másik autóbuziról, hogy az soha nem járt karosszériáshoz, maga szokta hegeszteni szemefényét, az autóját – természetesen teljes felszerelésben: védőkesztyű, kezeslábas, hegesztőszemüveg.

Egyszer aztán annyira belefeledkezett a munkába, hogy egy pillanatra lekapta a védőszemüveget, hogy jobban lássa, mit hegeszt. Szerencsétlenségére egy szikra a szemébe pattant. Ráadásul ez a manus rövidlátó volt, és kontaktlencsét hordott. A szikra beleégette a kontaktlencsét a retinájába.

Szörnyű, de amikor ki akarta venni a kontaktlencsét, kijött vele együtt a retinája is. Fél szemére örökre vak maradt.

Házastársi kötelék

Bristol elővárosában lakó barátomnak egy szép napon szorgoskodni támadt kedve. Elhatározta, hogy kívülről lefesti a házat. Régi fajta, jó nagy ház volt, az elején kocsibejáróval. Bérelt ugyan néhány létrát a melóhoz, de azokról kiderült, hogy rövidek, nem érnek fel a tetőig.

Nem akart a következő hétvégéig várni, amikorra a megfelelő méretű létrákat beszerezhette volna, hanem azon gondolkodott, nem tudna-e valami megoldást, hogy mégis megcsinálhassa most a munkát. A gondolkodás eredménye az lett, hogy átvetett egy kötelet a háztetőn, egyik végét az autója lökhárítójához kötötte, a másik végét pedig a derekára erősítette, és felmászott rajta.

Arról persze fogalma sem volt, hogy a felesége éppen bevásárló körútra akar indulni. Az asszony beszállt a kocsiba, beindította a motort, és ahogy elindult, átrántotta szegény, tehetetlen férjét a házon, aki jó nagyot puffant az autóbejáró melletti pázsiton.

A szülői gondoskodás egyik legújabb leleménye a baba-intercom, a

gyerekek walkie-talkie-jának továbbfejlesztett változata. Gyakran nem könnyű eldönteni, csapás-e vagy áldás. Minden apró neszt, gügyögést, pukit közvetít (az elhaladó buszok, taxik rádióján folytatott beszélgetésekkel együtt). Így ezek a zajok már száz méterről is hallhatók, felerősödve pedig pont olyanok, mintha a gyereket éppen fojtogatná a buszsofőr, széttépné két kutya és fajtalankodna vele három szatír. De még ennél is veszélyesebb, hogyha elfelejtjük kikapcsolni a mikrofont, amikor tisztába tevés közben nem publikus megjegyzéseink támadnak.

Bababeszéd

Brightoni barátainknak nemrégiben született egy kis vasgyúró fia. Ahogy az már túlgépiesedett korunkban szokás, vettek egy baba-intercomot, hogy hallhassák, ahogy szuszog a csemete az ágyikójában, és ne kelljen folyton aggódni meg fel-le szaladgálni miatta.

Egyszer éppen a kertben napoztak, mint a környéken szinte minden szomszéd, és élvezték a jól megérdemelt pihenést a forró nyári délutánon. Természetesen be volt kapcsolva az intercom. Mivel a kert végében sütkéreztek, teljes hangerőre állították. Szuszogott is a baba békésen.

Gyönyörű idő volt, és a fiatal pár úgy érezte, ezer éve nem lehettek kettesben. Gondolták, kihasználják a lehetőséget, és kéz a kézben felosontak az emeletre.

Pár perc múlva az asszonyka, mintha hallani vélte volna szerelmi csatájuk visszhangját, de nem törődött vele. Aztán mikor megint ilyen érzése támadt, rádöbbentek, a készüléket bekapcsolva hagyták. Szeretkezésüket tehát az egész környék, az összes megrökönyödött szomszéd teljes hangerőn élvezhette. Adásban voltak. Azóta is furcsán néznek rájuk, és az asszony nem tud úgy végigmenni az utcán, hogy egypár férfi sokatmondóan rá ne kacsintson.

Voltak mások is, akik hasonlóan pórul jártak.

Egy fiatal párnál éppen a feleség szülei vendégeskedtek. Megnézték a picit, és sajnos szó szerint vették a szíves marasztalást.

Különösen az ifjú apát nyomasztotta már ez a helyzet. Nem szunyókálhatott kedvére, megállás nélkül illemtudóan kellett viselkednie kissé prűd anyósa és apósa előtt. Folyamatosan kínálgatni kellett őket ezzel-azzal, és ami a legrosszabb, kénytelen volt végighallgatni hosszadalmas, öntelt fejtegetéseiket az égvilágon mindenről.

Egyik este éppen vacsoráztak, amikor a babahangszóróból babasírás hallatszott. Az ifjú anya felszaladt megnézni, mi lehet a baj, otthagyva szegény férjét prédának, merthogy az anyós éppen egy újabb kiselőadásba kezdett a gyereknevelés felelősségteljes feladatáról. A gyerek hál' istennek csak sírt tovább, úgyhogy idővel a férj is elnézést kért, és követte a nejét. Odafent beviharzott a gyerekszobába. Végső elkeseredésében felkiáltott: – Az Istenit, a tököm tele van az anyáddal! Mi a francnak nem takarodnak már haza?! – Ekkor vették észre, hogy a babamikrofon még mindig be van kapcsolva.

Furcsa csend fogadta őket, mikor végre lemerészkedtek. A vacsora némán véget ért. Másnap reggel anyós és após távozott.

Sok minden mást is közvetített már a babamikrofon, például: – Helló, kishaver! Hogy te mennyivel sportosabb baba vagy, mint az a gülüszemű odalent. Jesszusom, mekkora fütyikéd van!

Toxikorty

Egy fiatal srác az iskola elvégzése után nem talált munkát magának, rossz társaságba keveredett, inni kezdett. Egyre csak Bolton kocsmáit és klubjait járta, minden este alaposan leitta magát. Már az iskolában sem volt mintagyerek, folyton szemtelenkedett a tanárokkal, bagózott a vécében, nem hordta az iskolai egyenruhát.

Egyik éjszaka egy nagy sörözés után hazafelé tántorgott a cimboráival, gajdoltak, üvöltöztek.

Épp a Croal folyó hídján mentek át, amikor a sok sörtől vizelnie kellett.

Nem volt az a szégyenlős fajta, úgyhogy felugrott a híd korlátjára, lehúzta a sliccét, és hatalmas ívben a folyó hírhedten szennyezett vizébe pisált.

Közben ráadásul kedve támadt az arra járókat is inzultálni. Oda-odakiabált nekik, integetett feléjük, szóval, tette az agyát. A produkció közepén aztán elvesztette az egyensúlyát, és belebukott a ronda, habos, szürke vízbe.

Amikor a társai végre partra vonszolták, már halott volt. De mint az a boncolásnál kiderült, nem megfulladt. A halál oka az volt, hogy a folyó vizéből annyi mérgező anyag került a szervezetébe, hogy toxikus sokkot kapott tőle.

Még egy pisilő fiú

Harlow-tól nem messze van egy elektromos vasút. A nyári szünetben egyszer unatkozó kamaszok jelentek meg a sínek mellett. A szomszédban fociztak, csak átrúgták a labdát a falon, és most azt jöttek megkeresni.

Az egyik kölyöknek az a remek ötlete támadt, hogy rávizel a sínre, hogy lássák, szikrát vet-e. Így is lett. Társai körülállták, a srác célzott, lőtt, de abban a szempillantásban először a fütyije, majd az egész teste felszikrázott és szénné égett.

A fejvesztett motoros

Newcastle-i barátom mesélte, hogy mi történt a minap a nővérével odahaza. Yorktól délre, egy kis yorkshire-i faluban néhány helybéli srác bohóckodott a motorjával a pub bejárata előtt. Az út elég széles volt, velük szemben egy rozsdás, öreg vontató parkolt.

A srácok úgy tizenhét évesek lehettek, mopedekkel és 125 köbcenti alatti motorokkal, mindegyiken tanulótábla, mert még a vizsgát sem tették le. Egy csapat lány vette körül őket, nekik akartak tetszeni. Azt csinálták, hogy minél nagyobb sebességgel nekiindultak a vontató felé, közvetlen előtte bevágták a féket, és oldalazva kifaroltak a szélénél.

Sorban egymás után próbálgatták a dolgot, egyre jobban megközelítve a járgányt. A csajok meg lelkesen visongva buzdították őket, hogy menjenek még gyorsabban.

De megtörtént a baj. Az egyik srác teljes gázzal száguldott a vontató felé, elvesztette uralmát a motorja felett, és becsapódott a jármű alá, amelynek a hátsó széle pont telibe kapta a nyakát. Egyből lerepült a feje sisakostul. Gurult, gurult át az úton, egészen a sikítozó csajok lába elé. Úgy állt meg előttük, hogy azok még egyszer a srác szemébe nézhettek.

Piro-parabola

A nagybátyám ismert valakit a fogadóirodából, aki imádta az újabbnál újabb szerkezeteket. Neki volt például először nyolccsatornás Camcordere. Amikor megjelent a boltokban a parabolaantenna, természetesen rohant, hogy azt is vegyen magának. Aztán irány fel a tetőre egy rozoga létrával, hogy azon nyomban felszerelje a szerzeményét.

No, precíz embernek már nem volt mondható, csak azt szerette, ha gyorsan összecsaphat valamit, aztán usgyi a pubba dicsekedni vele. Rekkenő hőség volt aznap, jól megizzadt szerelés közben. Az asszonyt odaállította a tv-készülék elé, hogy figyelje, mikor legjobb a vétel. Ő meg forgatta fenn az antennát.

Végül a felesége felkiabált, hogy most jó, ne mozogj, bár neki magának odafentről úgy tűnt, nagyon lefele áll így az antenna. De azért abbahagyta az állítgatást, lemászott, és leültek nézni egy kicsit a Sky-t.

Pár óra múlva szirénázást hallottak, meg valami nagy zajongást odakintről. Kinéztek az ablakon. A velük szemközti ház lángokban állt. A szomszéd öklét rázva futott át az úton, a házuk felé.

Te meg azok a hülye modern vackaid! – kiabálta. Az a rohadt tányér összegyűjtötte a napsugarakat, és felgyulladt a nylonfüggönyünk!

Bosszú faxon

A telefax feltalálása külön öröm a tréfamestereknek. Egyenesen áldozataik irodájába küldhetik

képmásukat, vagy bármi másuk képét, hatalmas ugratásokat faxolhatnak egymásnak. Vannak már faxolt szórólapok, faxolt hirdetések, csak a faxétkezést nem találták még ki, bár a faxpizza talán már nincs is olyan messze.

Egy ismerős cégnél már kezdtek nagyon bedühödni, hogy az egyik szállítójuk folyton hülye üzeneteket, rajzokat küldözget nekik. A bosszúállás igen eredeti módját választották – a végtelenített faxüzenetet. Egy hosszabb papírlapra rárajzoltak egy koponyát, alá két keresztbe tett lábszárcsontot, és filccel, nagy betűkkel ráírták, hogy VÍRUS. A papír két végét összeragasztották, és beütötték a szállítócég számát a faxba. Aztán hazamentek.

A rákövetkező napon a másik cég dolgozói arra érkeztek az irodába, hogy egy tekercs pocsékba ment faxpapír lepi el a padlót a gép körül.

A következő, egyszerűen csak bugyuta történetekkel bárhol összefuthatunk, ahol repülőgép-pilóták a Martinijukat szürcsölgetik. A pilóták híresek arról, hogy mindenféle technikai újítást mélyen megvetnek. Ez részben érthető is, ha belegondolunk, micsoda felelősséggel jár a munkájuk. Saját és utasaik biztonsága jelentős részben a gépek megbízhatóságának függvénye. Mindezt előrebocsátva, lássuk, mi történt...

Önkalóz

Egy pilóta barátom szerint ezek a vadonatúj, óriási sugárhajtású gépek, minden hi-tech komputerrendszerük ellenére is ugyanúgy a légimanók hatalmában vannak, mint kevésbé korszerű elődeik.

Példaképpen elmesélte egy Párizs-London járat történetét. Anglia déli partjai felé repültek már, robotpilótával, ahogy az ilyenkor szokás. Éppen elhaladtak egy ellenőrzőpont felett, ami ilyenkor közli a komputerrel, hogy hol van. De a robotpilóta ahelyett, hogy erre szabályosan, egyenest előre haladt volna, meredeken a kikötő felé vette az irányt.

Természetesen azonnal átálltak kézivezérlésre, és próbáltak visszakerülni a megfelelő pályára. A komputer nem engedelmeskedett. Továbbra is a kikötő felett körözött a gépük. Erre már komolyan megijedt a kapitány, és azt a parancsot adta, hogy kapcsolják ki a teljes számítógépes rendszert. De még így sem tudta újból hatalmába keríteni a saját gépét.

Már kezdtek pánikba esni. Arra gondoltak, rádión kérnek segítséget. Amikor azonban a gép megtett egy teljes kört, és újból az ellenőrzőpont fölé került, a komputer kattant egyet, és a robotpilóta egyenesen eredeti úti céljuk, a Heathrow repülőtér felé vette az irányt.

Hátsófelségjellel

Ugyanez a pilóta barátom mesélte, hogy egy kollégájának a gépe még a hetvenes években Frankfurtból Rómába repült. Az út közepe táján fegyveres terroristák jelentek meg a fedélzeten. Arra akarták kényszeríteni őket, hogy Kubába repüljenek. Hál' istennek mindenki sikeresen megőrizte a nyugalmát, még az utasok is, pedig a terroristák jó hangosan üvöltöztek, és összevissza hadonásztak a fegyverükkel.

Kis idő múlva, amikor már látszott, hogy a pilóta meg a legénység sikeresen átveri őket, a terroristák (vagy szabadságharcosok, ha valakinek így jobban tetszik) pánikba estek. Egyikőjük az egyik utasba kötött bele, de az nem hagyta magát. Nagydarab, sörivó-virslifaló német volt az illető. Visszakiabált, és az öklét rázta. A terrorista ettől végképp kijött a sodrából, és őrült fejjel rálőtt a németre.

Nem találta el. A golyó a gépfalba csapódott, és jókora lyukat ütött rajta. A légnyomáscsökkenéstől azon nyomban olyan légáram keletkezett, hogy a fegyveres, mint kiscinke reppent ki a gépből. Az utasok is kiröpültek az ülésekből, és a gép egy pillanatra irányíthatatlanná vált.

Azért csak egy pillanatra, mert a második ember, akit a légáram elkapott, a kövér német volt. Az szerencsére fenékkel érkezett a lyukhoz, és ez elég volt ahhoz, hogy egyből be is tömje. Azonnal visszaállt a normális légnyomás, a gép visszanyerte az egyensúlyát, és biztonságosan le tudott

szállni. A maradék terroristát a reptéren letartóztatták.

Az eset dagi hőse kitüntetést kapott, de még sokáig kezelték szétfagyott fenekét.

A huszonegyedik század vécéje

A franciák fantasztikus kreativitással bírnak újabb és újabb vécécsodákat kikísérletezni. Az űrkorszak vécéjében minden automata, csak sokáig tart, amíg rájövünk, pontosan hogyan is az, és meddig. És persze nem két fillér a használati díj.

Egy barátom mesélte, hogy amikor Londonban, a Holland Parkban próbaképpen felállítottak egy ilyen szuperbudit, egy ismerőse elhatározta, hogy kipróbálja. Be is vonult, és kényelmesen, szokásához híven újságot olvasva nekiállt a dolgát végezni. Igen ám, de a statisztikai módszerekkel meghatározott idő leteltével a vécéajtó szélesre tárult, és ő meg a járókelők meglepetten néztek egymásra. Az élménytől lebénulva még egy jó darabig mozdulni se tudott.

Még rosszabb történetek is fűződnek a technika e csodájához. Nem árt tudatosítani a felhasználókban, hogy a készülék öntisztító. Vagyis a vécécsésze meghatározott időnként eltűnik egy falnyílásban, és ott alaposan fertőtlenítődik, forró vízzel átmosódik. Sajnos akkor is ez történt, amikor egy gyanútlan londoni éppen rajta ült. Ment be ő is a vécécsészével együtt a falba. A forró víztől égési sérüléseket szenvedett, és a gépezet szinte kettévágta. A jajgatásra nagy tömeg gyűlt a nyilvános vécé köré, mentőt is hívtak, de sajnos addigra emberünk elvérzett.

Meglehetősen groteszk halálnem.

> A hitelkártya és az automata pénzkiadó berendezés mögötti technológiai bravúrok a laikus felhasználók számára máig a misztika tárgykörébe tartoznak. A "falikút"- rendszer újfajta függőségek és komplexusok forrása. Nem csoda, hogy a téma kész kincsesbánya a városi folklór kedvelőinek. Jellemző ezekre a sztorikra, hogy logikailag nem feltétlenül stimmelnek. Elterjedt nézet, hogy egy darabka videoszalag és egy számítógép segítségével bárki készíthet magának digitális nyomtatású kártyát. A Guardian beszámolt egy olyan esetről, amikor egy nő évekig valaki más hitelkártyáját használta, amelyet ráadásul egy másik bank bocsátott ki. Rettegünk a gondolattól, hogy valaki a mi ellopott kártyánkról vásárol magának új ruhatárat, sok karton sört, és rendezi adósságait. Az is megalázó, amikor a képernyőn megjelenik: "Na ne viccelj!", ha csak egy tízfontost akarunk kivenni.

McSzívta

Egy jóbarátom cimborája London belvárosában sörözött. Amikor bezárt a pub, elindult a Charing Cross felé, hogy vonatra szálljon, és hazamenjen. Útközben jött rá, hogy alig lát az éhségtől. Belenyúlt a zsebébe, és bánatosan konstatálta, hogy csak egy font nyolcvan pennyje maradt. Nehéz döntés: hazajutni még ma Mordenba, vagy egy hamburger az éhező gyomornak. Ekkor jutott eszébe a hitelkártyája.

Betért hát egy hamburgerbárba, és vidáman falatozva haladt tovább a pénzautomata felé. Odaérve behelyezte a kártyáját, és hogy be tudja ütni a számokat, lerakta a hamburgerét valahova az automatára. Várta, hogy dőljön hozzá a pénz. De ehelyett csak megjelent a képernyőn a felirat: ELNÉZÉST, ROSSZ SZEMÉLYI AZONOSÍTÓT HASZNÁLT. PRÓBÁLJA MEG MÉG EGYSZER?

Ettől némileg zavarba jött, beütött egy másik számot. Ugyanez az üzenet. Egyre kevésbé értette a helyzetet, de nem adhatta fel a próbálkozást. Úgy döntött, mégis az előző szám lesz a helyes, csak biztos eltévesztette. Óvatosan másodszor is beütötte.

Amikor végzett vele, a képernyőn már más szöveg jelent meg. Közölte vele, hogy bevonta a kártyáját. Egy üveglap ereszkedett le a gép elé, és jaj! még a hamburgere is mögötte maradt.

Asszonyom, Lajos

A csomagküldő szolgálatok korát éljük. Egyre modernebb technikával, egyre számítógépesebb címlistákkal, egyre nemzetközibb hálózatok bombáznak bennünket egyre névreszólóbban, egyre nagyobb marhaságokkal.

Egy jóbarátom felesége is kapott valami horoszkópos társaságtól egy fantasztikusan kedvező, csodatevő ajánlatot. A jópofa csak az volt, hogy amikor kinyitotta a nevére szóló borítékot, belül a megszólítás így hangzott: Kedves asszonyom, Lajos!

Csiki-csukj

Egy harmincas éveiben járó hölgyismerősömnek egy igen ritkafajta bélpanasza volt. Csak egy úttörő jellegű operáció tudott segíteni rajta. Műzáróizmot ültettek be a végbelébe.

A szerkezet úgy működött, hogy egy mágneslapocskát kellett elhúznia a mellkasába épített érzékelő előtt, és így lehetett nyitni illetve zárni a bélrendszert. Bár igen szokatlan módszer, megfelelően hatékonynak bizonyult. Egészen addig, míg a szerencsétlen asszony nyaralni nem indult a tengerentúlra. A repülőtéren őt is biztonsági vizsgálatnak vetették alá.

Csak amikor leült a gépen a helyére, döbbent rá, hogy a biztonsági érzékelők nyilvánvalóan a mágnesességet felhasználva működnek.

> Az üzletekben alkalmazott biztonsági érzékelők állítólag hasonló hatást váltanak ki azokból, akik "csak véletlenül" tették zsebre az árut.

Álmobil westel-hős

Egy volt kollégám barátja mesélte, milyen furcsa dolog történt a minap a főnökével a vonaton.

Amikor felszállt, legnagyobb örömére talált egy üres fülkét. Boldogan húzódott a sarokba egy könyvvel a kezében. Sajna az indulás pillanatában egy langaléta, pattanásos ifjú rántotta fel a fülke ajtaját, és táskáját az ülésre dobva nagy robajjal helyet foglalt. Azon nyomban előkapta a rádiótelefonját, és nagyhangon, fennhéjázva intézni kezdte üzleti ügyeit: – Most azonnal..., négyszáz darab..., nem engedek az árból..., kérjünk időjárás-előrejelzést! – meg hasonlók.

A volt kollégám barátjának a főnöke alig akarta elhinni, hogy ilyen peches lehet. Igyekezett nem tudomást venni a nagyképű ifjú üzletemberről, de az olyan hangos és elviselhetetlen volt, ahogy a papírjait hajtogatta, folyton tárcsázott és hosszan elnyújtott igeneket bőgött a telefonba, hogy idővel nem bírta tovább. Fogta a cuccát, és elvonult csendesebb helyet keresni magának.

Helyet foglalt egy másik kupéban, de ott meg pár perc múlva rosszul lett a vele szemközt ülő öregember. Elsápadt, hörgött, leesett az ülésről. Szívrohama lehetett. Az utasok próbáltak segíteni, a kalauz is megérkezett, de közölte, hogy csak a következő állomáson tudnak mentőket hívni, mert a vonaton elromlott a hívórendszer.

- Én tudok valakit itt a vonaton, akinél rádiótelefon van! – ragyogott fel emberünk ábrázata. – Telefonálhatnánk a mentőknek, hogy már ott legyenek az állomáson, amikor befut a vonat.

Fel is kerekedtek diadalittasan, ő meg a kalauz meg néhány segítőkész utastárs, hogy megkeressék az illetőt, aki akkor is éppen telefonbeszélgetést folytatott, amikor beléptek hozzá a fülkébe. A kalauz próbált közbevágni, hogy elmagyarázza, mennyire sürgős, életmentő segítségre van szükségük, és hogy kérik a telefont.

A fiatalember először el akarta hessegetni őket, jelezve, hogy nagyon fontos tárgyalást folytat, de amikor a kis csoport nem hagyta magát, és ragaszkodott hozzá, hogy használhassák a telefont, a füle tövéig vörös lett, és dühösen lecsapta a kagylót.

- Ezen nem tudnak segítséget kérni. Ez nem is igazi rádiótelefon – motyogta iszonyatos zavarban.

Toronymagas villanyszámla

A földrajztanárunk mesélte, hogy néhány barátja egyszer úgy döntött, kiszáll a taposómalomból, elhagyja a város poklát és leköltözik vidékre. Vettek is egy gyönyörű, borostyánnal befuttatott házikót a cornwalli félszigeten. Ahol még a madár se jár... A legközelebbi város mérföldekre volt

tőlük. Szomszéd se volt a környéken, csak egy világítótorony.

Elégedetten és gondtalanul élvezték újdonsült magányukat és szabadságukat, egészen addig, míg az első villanyszámla ki nem vágta a biztosítékot náluk. Valami elképesztő összeget állapítottak meg arra a pici házikóra. Szó szerint több ezer fontot.

Rémülten hívták az áramszolgáltatókat, és reklamáltak. Ki is jött valaki megvizsgálni a dolgot. Ekkor derült ki, hogy a világítótorony is az ő órájukra volt kapcsolva.

> A legelhíresültebb elektromossággal kapcsolatos mese arról a nőről szól, aki valami eldugott helyen él, és van neki egy kiéghetetlen villanykörtéje, amit már vagy negyven éve használ. A gyártó cég minden pénzt megadna, hogy visszavásárolhassa, de ő nem hajlandó eladni.

Makrohullámú sütő

Ismertem egy mexikói szakácsot, aki egy lerobbant benzinkúti büfében dolgozott az M4-esen. Kábé négy hónapja melózhatott ott, amikor egy reggel műszakkezdéskor rosszul lett. Szörnyű gyomorégésre panaszkodott.

Nem volt valami megbízható figura, úgyhogy a főnöke alig akarta elengedni, hogy a legközelebbi kórházban megnézesse magát, mert arra gyanakodott, hátha csak szimulál. Mondta neki, nagyon siessen vissza, mert ha sokáig marad, nagy balhé lesz.

A szakácsnak négy óra elteltével se volt se híre, se hamva. A főnök egyre jobban bedühödött, végül felhívta a kórházat, hogy egyáltalán odament-e a mexikói.

Legnagyobb meglepetésére nagyon megörültek a hívásának, és azonnal a kezelőorvost hívták a telefonhoz, aki megkérdezte, szokott-e a páciens mikrohullámú sütővel dolgozni.

- Hát persze – válaszolta a főnök. – Régi a készülék?

- Igen, egy régebbi modell, de miért?

- A világért se használják többet! – jelentette ki az orvos. – A gépből jövő sugárzástól a szakácsuknak szétfőtt a veséje.

MENDE-MONDÁK A TECHNIKA VILÁGÁBÓL

- A hitelkártyáról és a videoszalagról eltűnnek az adatok, illetve a felvétel: citromlétől; majonéztől; barna szósztól; repülőtéri vizsgálat során; az ócskavastelepen az elektromágnesességtől, vagy attól, ha szikrázik egyet a metró.
- Ha a lejárt telefonkártyát éjszakára betesszük a mélyhűtőbe, újratöltődik.
- Éjszaka nem vonz a mágnes, valamint akkor sem, ha bekenjük tormával.
- mikrohullámú sütő meddővé teheti az embert.
- Péntek tizenharmadikán minden komputer elromlik. Ez valami vírus.
- Egy számítógépből soha nem száll el teljesen egy adat.
- A pacemakerek megkergülnek az üzletek biztonsági berendezéseitől.
- A pacemakereseknek patkánymérget kell enniük, hogy ritkítsák a vérüket.
- Minden pilóta látott már ufót, csak titoktartásra kötelezik őket. A NASA-nál is vannak elkapott földönkívüliek, csak nem hozzák nyilvánosságra, mert akkor pánik törne ki.
- A világító számlapú búvárórák radioaktívak.
- Néha, amikor tévézünk, minket is láthatnak azok, akiket nézünk.

ÜZEMZAVAR

DEFEKTES SZTORIK

"Két láb jó, négy kerék rossz" (ha kicsit elferdítve idézzük Orwell Állatfarmját) lehetne a rendszáma ennek a feltuningolt fantazmagória karavánnak. Mert itt bárki képes a kanyarba kergetni az embert (kivéve talán egy vadi új márkás autót és a gyakorlott sofőrt, aki tökéletesen kézben tartja a helyzetet – ha létezik ilyen egyáltalán).

A magas oktánszámú hajtóanyaggal (sör, bor, pálinka) injektált autóőrültekről szóló történetek egészen a lerobbanásig túráztatják a hiszékenységet. Legveszélyesebb alkatrésze a fejezetnek, hogy nincs ki mind a négy kereke.

Autók? Ha neked lennék cimbora, nagy ívben elkerülném őket!

Mesterfogás

A sarkon lakó pasas bevásárolni indult a feleségével szombat reggel. Beültek az autóba, a férj elfordította a kulcsot, de a motor meg se nyekkent. A fickó felnyitotta a motorháztetőt, bekukucskált és látta, hogy szivárog az olaj. Nekiállt megjavítani az autót, a neje meg elment bevásárolni.

Néhány órával később a feleség szatyrokkal megrakodva baktatott felfelé a kocsifelhajtón. Észrevette, hogy a férje lába kikandikál az autó alól. Játékos kedvében volt, végigsimította hát hitestársa combját, és kicsit feljebb szerelmetesen meggyömöszkölte. Aztán elindult befelé, hogy elpakolja a zöldségeket.

Csakhogy amikor belépett a házba, ott találta a férjét, aki éppen egy csésze teát szürcsölgetett. Kirohantak. A szerelő ott feküdt az autó alatt. Az asszonyka bizalmaskodó mozdulatára fel akart volna ugrani, de beverte a fejét és elájult.

Auf Wiedersehen, trabicsek

Amikor a berlini fal omladozni kezdett, egy harminc év körüli kelet-német (becenevén Oszi), aki már régóta arra vágyott, hogy rocksztár legyen, úgy döntött, itt az ideje, hogy megtegye a döntő lépést. Az összes holmiját bepakolta kivénhedt, öreg Trabantjába, és elindult Liverpoolba, a Beatlesek hazájába, hogy zenészként szerezzen magának hírnevet.

Rémálomszerű utazás volt, és az út nagy része alatt csak az új élet ígérete nyújtott neki némi vigaszt. Szó szerint egy teljes napig kellett várakoznia az osztrák határon, miután átutazott Magyarországon, és elég ideges lett, amikor a határőrök nézegetni kezdték az útlevelét. De ő és megbízható Trabantja átvergődtek a foszladozó vasfüggönyön, és diadalmasan pöfögtek keresztül Dél-Európán.

Franciaországban azonban újabb bonyodalmak várták. Volt egy kisebb ütközése, és a trabicsek kipufogója meglazult. Ettől kezdve még borzalmasabb hangokat adott ki, mint addig. Calais-ban fizetnie kellett valakinek, hogy bütykölje meg a járgányt, amely egy ilyen óriási út után már alig állt a kerekén.

Mire Oszi megvette a hajójegyet, gyakorlatilag egy fillérje sem maradt. Még amikor Ausztriában át akarta váltani a pénzét, megvágták. De a hajó fedélzetén, Dover fehér szikláival a láthatáron lelke szárnyalni kezdett, keble reménytől duzzadt.

Doverben, a partraszállásnál, amikor lehajtott a rámpán, hallotta, hogy valami nyekken egyet. A Trabant kipufogója végül is egy csattanással levált. Még mindig hitt benne, hogy valóra válthatja az álmát, tehát eltökélten London felé vette az útját.

Szépen el is pöfékelt a főváros déli feléig, ahol aztán szembe találta magát a rettegett M25-tel, ami egyáltalán nem szerepelt régi térképén.

Ekkorra a trabicsek már hatalmas füstfelhőket eregetett, veszettül erőlködött a baloldali sávban, a sofőrje meg össze-vissza kapkodta a kormányt, miközben a térképet böngészte. Persze eredménytelenül.

Két óráig ment, mendegélt az M25-ösön, míg a megviselt Trabant föl nem hívta magára a közúti rendőrök figyelmét. Egyetlen pillantást vetettek az életveszélyes autóra, és azonnal kérdésekkel

kezdték bombázni a férfit. Sajnos angolul csak annyit tudott, amit a Beatles dalokból megtanult, és az vajmi kevés segítséget jelentett ebben a helyzetben.

Mivel a rendőrök rájöttek, hogy semmi értelmeset nem tudnak kiszedni belőle, és látták, hogy nincs pénze, letartóztatták. A megtört szívű Oszit napokon belül visszatoloncolták Kelet-Németországba. A rozsdás, elhagyott trabicseket még most is látni lehet az M25-ös mellett, a bokrokban.

> Ez a különösen hosszú és unalmas sztori tulajdonképpen csak modern változata a régebbi menekült-mondáknak. A palesztinokról szóló korábbi változatok még valószínűtlenebbek.

Blökkenő

Egy pasas, akivel együtt dolgoztam, mesélte, hogy az amerikai nagybácsiját gyorshajtás miatt eltiltották a vezetéstől. Az öreg megőrült a kocsikért, de szerette meginni a magáét, ezért vett egy automata sebváltós járgányt és megtanította a bernáthegyijét vezetni. A kutya kormányoz, ő meg majd kezeli a segédpedálokat (ahogy az autósiskolákban az oktatók). Poénból még ideiglenes jogosítványt is kért a blökinek, Hegyi Bernát névre. Bevált a dolog, és a kutya amolyan népszerű, megszokott jelenség lett a kisvárosban, amint éppen a gazdiját fuvarozza a boltba vagy egy bárba. Csakhogy kis idő múlva a rendőrök elcsípték és letartóztatták őket. De olyan nagy közfelháborodás követte az eseményt, hogy ejtették a vádat, és a férfi megúszta egy egyszerű figyelmeztetéssel. H. Bernát, az eb azonban pórul járt: 55 dollárra büntették, amiért sötétedés után ideiglenes jogosítvánnyal vezetett.

A biztonsági öv alatt

Ahol azelőtt dolgoztam, volt egy vállalati autó, amit az osztályon dolgozók közül bárki elvihetett. Egy nagy teljesítményű, három literes Capri. Egyszer péntek este két srác kölcsönvette a kocsit, hogy elmenjenek egy menő ügyfél bulijába a Temze mellé, London nyugati részébe.

Fantasztikusan érezték magukat, egészen hajnalig táncoltak és piáltak, míg az egyik egy kicsit szarul lett. Gondolták, itt az ideje lelépni. Hazafelé a vezető gondatlanságának köszönhetően a piásabbik állapota csak rosszabbodott, és hamarosan mindent leokádott maga körül, de legfőképpen a selyemingét.

Egész hétvégén pucolták, sikálták a Caprit, azután visszavitték. Egyetlen szó sem esett az esetről.

Egészen a következő hétig, amikor is a felfuvalkodott főnök vette kölcsön a kocsit. A kékre mosott hajú anycikáját akarta elvinni egy garden partiba. Megállt a ház előtt, és óvatosan megnyomta a dudát. A régimódi öreg hölgy a legjobb vasárnapi cuccában tipegett elő.

Beszállt az autóba és elhelyezkedett. Mivel elég aggódós volt, gyorsan maga elé húzta a biztonsági övet. Ahonnan is áporodott, nyúlós hányadék fröccsent az arcába.

Zsaruapu

A helyi italbolt üzletvezetője egy délután kicsit lestrapálódva furikázott át Londonon az ősrégi, mimózasárga 64-es Ford Zephyrjével.

Éppen a Buckingham-palota előtt hajtott el, amikor közvetlenül maga mögött meglátott egy motoros zsarut. A rendőr villogott neki, hogy húzódjon félre, ő meg azt hitte, minden elveszett. Miközben a zsaru odasétált hozzá, letekerte az ablakot, és felkészült a legrosszabbra, ami ezúttal a jogosítványa elvesztését jelentette volna – már nem volt több húzása.

- Mi a probléma, biztos úr? – kérdezte idegesen.
- Semmi – ragyogott fel a fiatal rendőrke arca –, csak a papámnak is éppen ilyen kocsija volt!

> Talán nem meglepő, hogy az autós történetek között szép számmal fordul elő "a részeg és a rendőr" típus. A közhiedelem szerint, ha az ember hazaér, megúszta. "Az én házam az én váram" – vallják az angolok, de hogy azért ez nem egészen így van, bizonyítja rögtön a következő eset. A kék

egyenruha előtt nem sokat számítanak a közmondások. (Hasonló sztorikért lásd még *Az ital átka* c. fejezetet.)

Kék fény a garázsban

Egy kollégám nagybátyja hazafelé tartott éjszaka a forgalmas városi bekötőúton. Csak az nem stimmelt, hogy erősen be volt rúgva, annyira, hogy talán még ránéznie se lett volna szabad az autóra, nemhogy vezetnie. A belső sávban poroszkált halál lassan, hogy ne tűnhessen fel senkinek. Ez a túlzott lassúság (és az időnkénti kilengések) lett a veszte. Hamarosan leintették a rendőrök.

Elég volt egyetlen pillantás vérben forgó, bamba szemeire, egyetlen szippantás a leheletéből, és elő se kellett venniük a szondát. Felszólították, hogy hagyja ott a kocsit, és tartson velük a kapitányságra. Már épp vitték volna el, amikor két autó összeütközött a szemközti sávban. Szigorúan ráparancsoltak a részeg nagybácsira, maradjon ott, ahol van, és áttűztek helyszínelni.

Emberünk viszont rájött, hogy ez az utolsó esélye, gyorsan elhatározta, hogy lelép. Mikor meggyőződött róla, hogy a rendőrök éppen nem láthatják, illa berek, nádakereket oldott. Egyenesen a garázsba vitte az autót, és beszaladt rémült feleségéhez.

- Ha jönnek a zsaruk, mondd, hogy influenzám van, és egész nap itthon voltam. Közelébe se mentem a kocsinak – hadarta. – Ja, meg hogy odabenn alszom az ágyikómban – fejezte be, és egy whiskys üveget felkapva a szobájába indult.

Félóra múlva megjelent a rendőrség. A feleség kinyitotta az ajtót, és mielőtt még a rendőrök megszólalhattak volna, előadta, hogy a férje egész nap ágyban volt, mert beteg, most is alszik, mit akarnak.

- Ez esetben, asszonyom – szólalt meg végül a rendőr –, gondolom nincs kifogása az ellen, ha benézünk a garázsba. – És már nyújtotta is a kezét a kulcsért. Az asszony zavartan odaadta, és ő is velük tartott.

Amint beléptek, elállt a lélegzete. A rendőrök viszont azt látták, amire számítottak. Ott állt a gyönyörű rendőrautó, villogott a kék fény a tetején.

Ki tolat a végén

A haverom főnöke egyik éjszaka elment egy bárba, kicsit ki akart rúgni a hámból. A kora hajnali órákban botorkált ki a Porschéjéhez, aztán elindult haza az M25-ösön. Más autók nem jártak arrafelé, és a pénzeszsák padlóig taposta a gázpedált, már legalább száznegyvennel tépett.

Annyira élvezte a helyzetet, hogy elfelejtett lekanyarodni, az autópályán pedig csak több kilométerrel arrébb volt újabb elágazás. Csikorogva lefékezett, ellenőrizte, hogy senki sem jön mögötte a sötétben. Úgy döntött, megkockáztatja, és visszatolat a kanyarhoz a belső sávon.

Rükvercbe kapcsolt, belelépett a gázpedálba, és teljes sebességgel tolatni kezdett. Aztán BUMMM!, egy Escort XR 3.0i egyenesen belerohant. A rendőrség egy pillanat alatt a helyszínen termett, és mindannyian odarohantak a másik vezetőhöz.

A Porsche sofőrjét kiverte a hideg veríték, azt hitte, hogy megszondázzák és egy életre eltiltják a vezetéstől, vagy valami hasonló. Nemsokára a rend egyik őre odasétált hozzá. A pasas érezte, hogy a torkában dobog a szíve.

- Elnézést, uram, de nem ivott egypár pohárkával az este? – kérdezte a közeg.

- Hát, az az igazság, hogy ittam egy keveset – vallotta be, felkészülve a legrosszabbra.

De a rendőr cinkosan odahajolt hozzá, és a fülébe súgta: – Én nem aggódnék miatta, cimbora... Az a másik pasas olyan merev részeg, hogy azt képzeli, maga a belső sávban tolatott.

Az árulkodó rendszámtábla

Egy ismerős fickó, aki elég nagy piás, elment bulizni a haverjához a szomszédba. Keményen vedelt hajnalig, és jócskán elázott. Alig tudott járni, de hiába beszéltek neki a többiek, úgy döntött, hogy autóval megy haza.

- Az én Datsunom magától hazatalál – mondta.

Tél volt, csúnyán esett, és annak ellenére, hogy hullarészegre szlopálta magát, egész szépen haladt hazafelé, egészen addig, míg az egyik kanyarban ki nem farolt, és bele nem rohant egy álló

járműbe. A szörnyűséges ütközés ellenére az utcában sehol sem gyulladt fel a villany. A pasas kalapáló szívvel visszatolatott, és amilyen gyorsan csak tudta, elhúzta a csíkot.

Hazaért, berohant a házba, és ruhástól elaludt az ágyán.

Fél órával később kopogtattak az ajtón. A részeges jómadár letámolygott a lépcsőn, és óvatosan kikukucskált. A rendőrség volt az.

- Elnézést a zavarásért, uram – kezdte az egyik fakabát, miközben a másik a sérülést vizsgálgatta a ház előtt parkoló autón. – Egész véletlenül nem ütközött bele egy másik járműbe egy sarokra innen?

- Öööö... de igen – dadogta a manus. – De honnan jöttek rá?

- Ezt ott hagyta az elülső rácson, sir – felelte a rendőr, azzal elővett egy behorpadt rendszámtáblát.

Bogárirtó

A sógorom egy kis falucskában lakik Glasgow környékén. Onnan jár be dolgozni. Nemrég mesélte, hogy egy nagyon csúnya baleset nyomait látta az úton hazafelé. Két kamion úgy egymásnak ment, hogy az ütközés erejétől szétválaszthatatlanul egymásba lapult az elejük. Persze mind a két sofőr meghalt, sőt még egy biciklist is oldalba kaptak. Magát a balesetet senki nem látta, csak a helyszínre érkező következő autó riasztotta a rendőröket.

A két roncsot nem szállították el azonnal, hanem még napokig ott álltak az út mentén. Egyszer aztán eltűntek. Következő héten tankoláskor a sógor beszédbe elegyedett a benzinkutassal, aki elmesélte, hogy a múltkori baleset után sokan panaszkodtak, hogy átható bűz terjeng a környéken. Ő is érezte. Erre végre sürgősen elszállították az összetört kamionokat, és csak amikor a roncstelepen szétszedték valahogy a két dögöt, derült ki, hogy a balesetnek egy harmadik szenvedő alanya is volt, egy kis bogárhátú Volkswagen, ami teljesen a két kamion közé lapult, senki észre se vette. Négy utas volt benne, persze papírmasé állapotban.

MENDE-MONDÁK AZ AUTÓKRÓL

- A fűrészportól csendesebb lesz a sebváltó.
- Ha az ember megrugdossa a gumikat, megállapíthatja, hogy használt-e az autó.
- Egy munkás, aki a Cadillacnél dolgozott, az autóját apró alkatrészekből szerelte össze, amiket az évek folyamán lopott.
- A pénteken összeszerelt autók mindig nagyon megbízhatatlanok.
- Az emberek esetenként cukrot tesznek a riválisuk benzintankjába, hogy eltömítsék a fúvókát.
- A kiskölykök gyakran szórakoznak azzal, hogy a kipufogóba krumplit dugnak. Egyszer az egyik krumpli kirepült, és megölt egy kutyát.
- Ha az ember PVC-csíkokat ragaszt az autójára, az növeli a sebességet.
- Az autóban nyugodtan piszkálhatjuk az orrunkat, azt úgysem látja senki.
- A Rolls-Royce-okon soha nincs büntetőcédula.
- Mindig az a sáv a leglassúbb, amelyikben vagyunk.
- A legtöbb forgalmi dugót a tilosban parkoló kocsik elszállítói okozzák.

A TÖRVÉNY AZ TÖRVÉNY

LEBILINCSELŐ TÖRTÉNETEK A HATÓSÁGOK KARMAIBÓL

Büntetendő sztorik a csalhatatlan csalafintákról, kicsit perverz igazságérzet diktálta mesék szabadlábon. Bízhatunk benne, hogy a végén mindig elnyeri méltó büntetését – ki is?

Részeg sofőrök, hiszékeny tettestársak, furcsaforma betörők és csínyes diákok – viszket a nyakuk a kötél után, de mind azt képzelik, megúszhatják, ha elég gyorsan úsznak. Pedig a törvény szigora lecsap, és megy a bilincs vándorútra...

Diákcsíny, önvédelem, törvénysértés vagy polgári engedetlenség – a határok bizony könnyen elmosódnak. Igazságérzetünk gyakran oda áll, ahova talán mégsem kellene. Csak akkor nem kétséges, hogy melyik oldalon a helyünk, ha éppen hozzánk törnek be. De a városi mondákban ez szerencsére nemigen fordul elő.

Kölcsönkocsi visszajár

A feleségem surbitoni ismerőseivel történt, hogy egyik reggel arra ébredtek, ellopták a házuk elől az autójukat. Azonnal jelentették a rendőrségnek. Aztán amikor aznap délután hazaértek a munkából, ott találták a helyén az autót. Egy boríték volt az ablaktörlő alá téve.

A borítékban egy levél, amelyben az "autótolvaj" elnézést kért, amiért "kölcsönvette" a kocsijukat. Azt írta, csak azért tett ilyet, mert neki nincs autója, és az éjszaka közepén a feleségére rájöttek a szülési fájdalmak. Nagyon reméli, nem okozott túl nagy bosszúságot azzal, hogy a helyzet sürgősségére való tekintettel engedély nélkül vitte el a kocsit.

A borítékban két színházjegy is volt másnap estére, mondván, legyen ez engesztelő ajándék. Ők már úgysem tudnak elmenni most, hogy megszületett a kicsi.

A feleségem ismerősei megörültek, hogy ilyen kellemesen zárult a történet, és el is mentek másnap a színházba. De amikor éjszaka hazaértek, látták, hogy a lakásukba betörtek és minden mozdíthatót elvittek. A furmányos betörő ilyen bonyolult módszerrel biztosította, hogy ne legyenek otthon aznap este.

Később kiderült, hogy a kocsijukat akkor is rabláshoz használta, amikor előző nap kölcsönvette".

Bosszú habbal

Az egyik barátom mesélte, hogy a minap a buszon volt egy nő, aki valami receptet osztogatott. Egy öreglány megkérdezte tőle, miért teszi. A nő elmesélte, hogy nemrégiben New Yorkban járt, és a Waldorf Astoria hotelben egy Mese Habbal nevű, fantasztikusan finom desszertet szolgáltak fel neki. Amikor hazajött, írt a szálloda cukrászának, és kérte, hogy küldje el neki a receptet. Hamarosan meg is kapta, de érkezett vele együtt egy majd' 350 dolláros számla. Konzultált az ügyvédjével, aki azt tanácsolta, fizessen, mert neki kellett volna előre tisztázni, milyen feltételekkel kéri a receptet.

A nő fizetett, de azt is elhatározta, hogy bosszút áll. Ezért osztogatta a buszon a Mese Habbal méregdrága receptjét.

Dagi dugó a forgóajtóban

Tulajdonképpen nem tudom biztosan, kivel történt meg ez az eset, de erős a gyanúm, hogy magával azzal a hölggyel, aki úgy mesélte el, hogy egy barátnőjével történt.

De mindegy is, a sztori szenvedő alanya egy igen testes, nagydarab, ne szépítsük: kövér nő. Egy szép napon be akart ugrani a bankjába egy kis pénzért. Éppen amikor a forgóajtón szeretett volna beforogni, látta ám, hogy bankrablás van folyamatban.

Két meglehetősen amatőrforma bankrabló üvöltözött és hadonászott a fegyverével. Azt akarták, hogy az emberek hagyják el a bankot – a kövér hölgy is természetesen. A pénztáros pedig adjon át nekik minden pénzt a kasszából, majd pedig mindenki feküdjön le a padlóra, amíg ők odébbállnak. Szóval, elég összevissza csinálták, de sikerült olyan pánikot kelteniük, hogy tényleg megkapták a pénzt.

Amikor viszont le akartak lécelni, nem tudtak. Kövér barátnőnk ugyanis beszorult a forgóajtóba,

és se ki, se be. Ott izzadt, küszködött szegény, érthetően meg is ijedt, szégyellte is magát. A banditák megpróbálták kiráncigálni, visszatolni – meg se lehetett mozdítani, és persze, vele együtt az ajtót sem. Lelőni nem sok értelme lett volna, és más kijárat nem volt. Csapdába kerültek.

Pár perc alatt a helyszínen termett a rendőrség, forrasztópisztollyal felszerelkezve, hogy kiszabadíthassák a beszorult hölgyet és letartóztathassák a bankrablókat.

Hogy ez mégsem egy vidám történet, az azért van, mert bár a kövér hölgy híres lett az újságok jóvoltából, és a bank is szép kis summát ajánlott fel neki jutalmul, ő annyira megszégyenítve érezte magát, hogy sem nyilatkozni, sem a jutalmat átvenni nem volt hajlandó.

A féllábú betörő

Egy ismerősöm kiköltözött Birmingham belvárosából a friss levegőjű, tiszta elővárosba – ki ne tenné!? Az új ház némi felújításra szorult, különösen a kert volt nagyon elhanyagolt állapotban. Az ismerősöm azzal kezdte, hogy lebetonozott egy kis utat a házig. Este az egész napi munkától fáradtan elballagott a helyi pubba meginni egy sört.

Amikor hazaért, megdöbbenve tapasztalta, hogy betörtek a házába, de nem vittek el semmit. Mindenesetre értesítette a rendőrséget. Ki is szállt egy detektív, aki nyomokat keresve kívül-belül átkutatta a házat. Egyszer csak a kertből meglepődött kiáltás hallatszott. Emberünk odasietett a rendőrhöz, aki mondta, hogy valami nagyon furcsát észlelt. Rávilágított a zseblámpájával a frissen betonozott járdára.

Egy sor lábnyom volt látható a még nedves betonban, és valamennyi lábnyom nyilvánvalóan bal lábtól származott.

Építő jellegű tréfa

Mint tudjuk, a diákok nagy mókamesterek. Különösen április elsején szeretnek hatalmas átvágásokat kieszelni. Mint a nagybátyám és osztálytársai a következő sztoriban.

A társaság két csoportra oszlott, az egyik csapat a környéken utat építő melósokhoz ment, és figyelmeztette őket, hogy a másik osztály bolondok napi tréfát szándékszik űzni velük. Hamarosan rendőrnek öltözve fognak megjelenni, és el akarják majd küldeni őket, mondván, parancsuk van rá. A munkások megköszönték a figyelmeztetést, és ellencsínyt ígértek be.

Eközben a másik csapat a rendőrségre ment, és úgy tett, mintha beárulnák a barátaikat. Azt mondták, hogy útépítőknek öltözve teljesen feleslegesen felbontják az utat, akadályozva ezzel a közlekedést is. Helyes, örvendezett az őrmester a fülesnek, mondta, hogy azonnal kiküldi a fiúkat intézkedni.

Aztán amikor az igazi rendőrök összetalálkoztak az igazi útépítőkkel, mindketten azt hitték, hogy a másik csapatban csak álruhás diákok vannak. Lett nagy felfordulás! Egyes források szerint még tettlegességre is sor került.

(További diákcsínyeket olvashatunk a Barátok, rokonok és egyéb állatfajták, valamint a Kés alatt c. fejezetekben)

Küldözhecc

A munkatársam fia motoros küldönc. Egyik nap elhívták egy olyan munkára, ahol egy King's Cross-i címről London szívébe, egy nagy bankba kellett vinnie valamit, ott megvárnia a választ, aztán újra visszamennie a King's Crosshoz. A motoros átszlalomozott a zsúfolt utakon a felvevőhelyre, ahol kapott egy pici barna borítékot meg egy sporttáskát. Bele tette az egészet a motorra szerelt kosárba, aztán elindult a bankba.

Amikor megérkezett, leparkolta a motorját, és a kapott utasításnak megfelelően átnyújtotta a borítékot az egyik pénztárosnak. A nő egy pillantást vetett a papírra, majd rögtön ezután az egész helyiségben megszólaltak a riasztók – a hely máris csak úgy nyüzsgött a sok fegyveres biztonsági őrtől.

A küldönc, aki ott állt teljes felszerelésben: bőrnadrág, bukósisak és recsegő rádió, annyira megzavarodott, hogy meg sem tudott szólalni. Később a rendőrségen megmutatták neki az írást,

amit átadott a pénztárosnak.

Ez állt rajta: "Tegye tele a táskát pénzzel! Fegyver van nálam, és nem riadok vissza attól, hogy használjam."

A nagy ékszerrablás

Egy fotós egyszer késő estig dolgozott a reklámsorozaton, amit egy ismert ékszerész cégnek készített. Álló nap, egészen késő éjszakáig csattogtatta a masináját, és már eléggé nyomorultul érezte magát. A munka művészeti vezetője felvetette az ötletet, hogy igyanak meg egy pohárkával.

A biztonság kedvéért magukkal vitték a gyémántokat, és elfurikáztak a helyi lebujba egy pár korsóra. A pár korsó elég sokra sikeredett – az utolsó körökre a fotós már rendesen elázott. Búcsút intett a taxiba szálló művészeti vezetőnek, és még elérte az utolsó metrót.

Pechjére rögtön elaludt, túlment a megállón, és egy metrós ébresztette fel a végállomáson. Halványlila gőze se volt, hogy hol van, valahol a francban, és metró sem volt visszafelé. Úgy döntött, hogy visszastoppol Londonba. Egy elhagyatott vidéki úton kutyagolt a szemerkélő esőben, amikor meghallotta, hogy a háta mögött sebesen közeledik egy autó.

A pasas feltartotta a hüvelykujját, mire a kocsi farolva lefékezett. Két fiatal srác ült a feltuningolt Cortinában, ami úgy ki volt világítva, mint egy karácsonyfa. Miközben a fotós bemászott, a kölykök veszett mód túráztatták a motort. Alig csukta be az ajtót, csikorogva elindultak, ő meg hátravágódott az ülésen.

A semmiből hirtelen előtűnt egy rendőrautó, és üldözőbe vette őket. A srácok beletapostak. A fotós ide-oda vágódott, ahogy két keréken csikorogva vették a kanyarokat. A szirénázó rendőrautó ádázul üldözte őket, míg a Cortina le nem sodródott az útról. Aztán újra meg újra meg újra megpördült, és nekiütközött az egyik fának a mezőn.

A fotós arra tért magához, hogy rendőrök veszik körbe és zseblámpák világítanak a szemébe. A feje tetejére állt autóban kinyílt a bőröndje, a drága gyémántok mind szétszóródtak, a két fickónak pedig nyoma veszett.

A részeg fotós csak ennyit tudott kinyögni:

- Ez nem az, aminek látszik, biztos úr... Majd megmagyarázom!

Garázs-varázs

Apám volt főnöke sokévi lelkes spórolás után végre megszerezte álmai autóját, egy igazi, szép, régi Ferrarit. Vigyázott is rá, mint a szeme fényére. Legendák keringtek arról, micsoda biztonsági eljárásokat alkalmaz, és hogy szinte már belebolondult a dologba.

Hatalmas vaskapcsokat mélyesztett a garázs betonaljzatába, több méter vasláncot fűzött át rajtuk, amit átvetett a kocsi karosszériáján, és fél tucat lakattal zárta le ezt az abszolút lopásbiztos szerkezetet.

Használni persze nem nagyon akarózott neki a szuperjárgányt, úgyhogy az szegény gyakran napokig állt megbilincselve a garázsban. A főnök minden este és reggel ellenőrizte, hogy megvan-e még.

Egyik este aztán majdnem hívni kellett a mentőket. Az történt ugyanis, hogy amikor bement a garázsba, az autó ott állt ugyan, de nem úgy, ahogy beállt vele, hanem orral kifelé. Rajta a cetli: Majd ha szükségünk lesz a rohadt autódra, eljövünk érte!

Te jó ég...

Egy jó barátom valami igen minimális cardiffi tévécsatornának dolgozik. A minap egy szenzációs híranyagra sikerült szert tenniük. A környéken egy nőt brutális kegyetlenséggel meggyilkoltak, és a nyomozást vezető főkapitány hajlandónak mutatkozott nekik is nyilatkozni, ezzel is bizonyítva, milyen komolyan veszik az ügyet.

A rögtönzött stáb azonnal ki is szállt a helyszínre, ahol udvariasan bemutatkoztak a hájas rendőrkapitánynak, aki természetesen még mindig az események hatása alatt állt.

A riport érthetően komor hangvételűre sikeredett, a főbácsi megrendülten, monoton hangon adta elő a tényeket.

- Egyes testrészeket, így például a nő fejét a frizsiderben találtuk meg, a karokat és a lábakat a melegházban, magát a törzset pedig elásva a virágágyásban.

A szöveg elhangzása után a riporter méltóságteljesen megköszönte a beszámolót, és már kapcsolták volna ki a mikrofont, amikor az egyik hangmérnök lelkesen közbekotyogott:

- Ezek szerint az öngyilkosság kizárható?

MENDE-MONDÁK AZ IGAZSÁGSZOLGÁLTATÁSRÓL

- A gyilkosok mindig visszatérnek a tett színhelyére.
- Ha a rendőrök nem tudnak lépést tartani az emberrel, akkor nem büntethetik meg gyorshajtásért.
- Ha a bíróságon az ember a szabadkőművesek jelét mutatja, akkor bármilyen vádat megúszhat. Néhány gyilkost csak azért akasztottak fel, mert túl későn mutatta a jelet.
- A besúgók mindig plasztikáztatják magukat, egy vagon pénzt kapnak, új papírokkal látják el őket, meg rengeteg jó nővel a Karib-szigeteken.
- Ha az ember azt mondja, amikor megállítják a rendőrök, hogy egy bírónak a fia, akkor mindig elengedik.
- A csavargók mindent elkövetnek, hogy letartóztassák őket, és legyen egy puha ágyuk éjszakára.

AZ ITAL ÁTKA

NEM ÉPPEN SZÍNJÓZAN TÖRTÉNETEK

Mintha az embereknek nem lenne épp elég bajuk ital nélkül is. Amint azt a következő fejezet bizonyítja, ha az alkoholon múlik, elkerülhetetlenül kevertek leszünk mindannyian. Az ital nem ismer könyörületet, különösen, ha kezdő piás az áldozat, vagy ha ragaszkodik hozzá, hogy az ötödik korsó sör után is vezessen. Baj kell koktél? Úgy tűnik, az ital nem bírja az embereket. Nehéz dolga van annak, aki amikor iszik, még valami mást is akar csinálni. Ha munkáról, játékról, pihenésről és alkoholról van szó, sokkal jobb nem keverni. Ezek a sztorik bizony azoknak a malmára hajtják a vizet, akik úgy gondolják, a munka az italososztály átka.

Taccsparti

Mr Peck az exnejem kollégája volt. Igazi papucsférj, mindig jól öltözött kishivatalnok. Egyszer azonban a munkahelyi karácsonyi partin alaposan felöntött a garatra. Olyannyira, hogy végül összehányta magát.

Felmérte, hogy így egyszerűen nem mehet haza, de lekésni sem akarta az utolsó vonatot, leszállt hát gyorsan a metróról az Oxford Streetnél, és beesett az első férfi-konfekcióboltba, hogy egy váltás ruhát vegyen magának.

Persze óriási zavarban volt, meg nagyon sietett is, úgyhogy csak kutyafuttában felkapott egy-egy hasznosnak tűnő ruhadarabot, rohant a pénztárhoz, fizetett és távozott.

Még épp elérte a vonatot, gyorsan be a férfivécébe, le a nedves, büdös zakóval, inggel, nadrággal. Kidobálta őket a vonatablakon, és vette volna fel az újakat.

De ahogy kezdte kiszedegetni a hevenyészett ruhatárat a nylonzacskóból, legnagyobb kétségbeesésére kiderült, hogy csak két pár zoknit, néhány pólót és két kardigánt sikerült vennie.

A törzsvendég

A második világháborúban egyszer egy bomba pont egy cardiffi pubot talált telibe. A polgári védelem emberei azonnal a helyszínen termettek, és kihallgatták a tanúkat, hogy tartózkodott-e valaki odabent a robbanás idején.

Némi tanácskozás után a helybeliek kisütötték, hogy a bomba pontosan 6.30-kor robbant, és az öreg Bill ősidők óta mindig éppen akkor szokott megjelenni, hogy megigya a korsó világost. Nekiállt hát mindenki a romeltakarításnak.

Félelmük be is igazolódott, mert ahogy a bejárati ajtó maradékát kiemelték a törmelék alól, bizony ott markolta a kilincset az öreg Bill leszakadt, összeégett keze.

Jöttment alak

Egy autóbusztúra résztvevői Közép-Angliából indultak Barmouth-ba, a festői szépségű walesi tengerparti városba. Ott töltötték a hétvégét, és remekül szórakoztak: napfény, tengerpart, fish and chips, pia. Mi kell még?

A hétvége záróakkordja egy jó kis hepaj volt a pubban. Amikor visszamentek a buszhoz, a parkolóban ott láttak őgyelegni egy igen kapatos figurát. A beszéde alapján Dudley-ba valósinak tűnt, úgyhogy felsegítették a buszra. Ahol persze a fickó rögtön elaludt, és békésen hortyogott egész úton.

Megérkezve aztán felébresztették, hogy ez itt már Dudley, haver!

A fickó rémülten felpattant: – Dudley!? Az meg hogy lehet? Még csak most indultunk el onnan az asszonnyal és a gyerekekkel két hétre Barmouth-ba.

A részeg-sztorik jellegzetes hőse a City-beli hivatalnok, akinek még el kell érnie az utolsó vonatot haza. Ki tudja miért, őt éri a legtöbb balszerencse – vagy az ő barátai szeretnek legjobban sztorizgatni.

Ad aktatáska

Egy a Cityben dolgozó barátom szokott mesélni fiatal kollégájáról, aki igazi "yuppie", mindig jól öltözött, és szép karrier vár rá. Természetesen London egyik elegáns elővárosában lakik, onnan jár be dolgozni.

No, ez az ifjú egyik nap munka után még elment a haverjaival egy bárba, és ott mulattak egész este. Egyik pohárral itták a másik után, míg végül neki rohannia kellett, hogy elérje az utolsó vonatot haza. El is érte, és elegáns csíkos öltönyében, könnyű ballonkabátban, kezében az elmaradhatatlan rádiótelefont és menedzserkalkulátort rejtő bőr aktatáskával felszállt az utolsó kocsiba. A kocsi zsúfolásig megtelt hasonszőrű éjszakázgató hivatalnokokkal, üzletemberekkel, műszakozó munkásokkal, és kényelmesen zötyögve, ütemesen kattogva kiindult a városból. Elegáns barátunk egyre jobban szédült és nagyon zúgott a feje. Egyszer aztán, amikor a vonat zökkent egy nagyobbat, érezte, hogy baj lesz. Hánynia kellett. Kétségbeesett gyorsasággal kinyitotta az aktatáskáját, és beletaccsolt. A pereméig megtelt a táska.

Reggel nagyon másnaposan ébredt, belenyilallt az emlékkép az aktatáskájáról, és az is, hogy a felesége ilyenkor szokta neki bekészíteni a szendvicseket. Kiugrott az ágyból, lerohant a lépcsőn és épp meglátta, hogy a felesége veszi fel a táskát a földről.

- Ki ne nyisd! – üvöltött rá szegény asszonyra.

- Miért ne? – kérdezett az vissza közönyösen, és már ki is nyitotta. És persze, nem volt abban semmi különös, csak a rádiótelefon, a menedzser-kalkulátor és rengeteg papír. Egy másik City-beli hivatalnok feleségének jutott a reggeli megrázkódtatás.

Irány a tenger!

Ugyanez a barátom mesélte egy másik kollégájáról, hogy az, ha lehet, még jobban szeretett minden este eliszogatni a haverokkal. Jobbnál jobb helyekre jártak. Hogy minél több ideje legyen a piálásra, legtöbbször ő is a legutolsó vonattal ment haza. Illetve nem is egészen haza, merthogy a vonaton majdnem mindig elaludt, átszunyókálta a megállót, ahol le kellett volna szállnia, és fel sem ébredt a végállomásig, ami e vonal esetében jól lenn van délen, a tengerparton.

Muszáj volt kitalálnia valamit, mert ez így nem mehetett tovább. Vett magának egy hiper-szuper, méregdrága, villogó-pityegő ébresztős karórát. A vonatra felszállva beállította, hogy ébressze őt fel a megfelelő megálló előtt. Első éjszaka sikeresen haza is érkezett, de sajna, másnap már nem ébredt fel a pittyegésre alkoholmámorából, és megint a tengerparton találta magát.

Következő éjszaka nagy cselesen a fülére akasztotta az órát, hogy ne lehessen hiba, de láss csodát, megint a sirályok hangjára ébredt. Legnagyobb bánatára, még az óra is eltűnt a füléről.

Búsballon

Az apósomnak van egy kollégája a bankban, aki egyszer azt a feladatot kapta, hogy találjon ki valami jó kis esti programot az egyik ügyfél számára, és szórakoztassa őt. A fiatal kolléga igazán kitett magáért, az összes menő helyre elkalauzolta a vendégét. A végén már a sztriptízbároknál és dzsesszlebujoknál tartottak. Egész este vedeltek.

Sikerült teljesen kiütnie magát, csoda, hogy nem késte le az utolsó metrót. Hely persze nem volt, ott lógott a kapaszkodón, fejecskéje karjára bukott. Egyszer csak érezte, hogy beteg, és nem bírja ki a megállóig. Egyetlen lehetőséget látott: gyorsan a szájához tartotta elegáns ballonja ujját, és belerókázott.

Sajnos másnap már nem emlékezett a történtekre, és csak akkor idéződött fel benne az eset, amikor vadonatúj öltönyében a reggeli után búcsúcsókot nyomott felesége orcájára, lekapta a fogasról a ballonját, és könnyed mozdulattal belebújt.

Berúgni persze nem csak a városi ember szokott. De a vidéki piások történetei nem ennyire rohanósak. A falusi béke és nyugalom a sztorikat is általlengi. Természetesen a metró és a vonat helyett itt az állatok jutnak nagyobb szerephez. No meg a tréfás kedvű ivócimborák.

Baglyom, baglyom...

Az apám egyik haverja mindig ugyanabban az út menti kiskocsmában ivott. Az volt a szokása, hogy mindig vitt magával a zsebében egy szelet húst.

Hogy miért? Mert amikor éccaka meglehetős ittasan kibotladozott a kocsmából, feltartotta a húsdarabot a feje fölé. Egy arrafelé tanyázó bagoly minden este eljött érte, felcsippentette a kezéről, és felrepült vele a fára elfogyasztani.

Egyik este aztán a szokásosnál is többet ittak, és amikor végre kibotorkált, muszáj volt ott és rögtön megtekernie a lompost. Odakacsázott az első bokorhoz, és nekiállt. Igen ám, de jött a bagoly. Nem igazán értette a megszokottól némileg eltérő felállást, de azért kitárt karmokkal lecsapott a neki járó húsadagért.

Lócitrompf

Egy lincolnshire-i barátom furcsa történetet mesélt el nekem a minap. Helyszín: a kocsma.

Az egyik öreg törzsvendég mindig szétesőfélben levő, régimódi lovasszekerén érkezett. Általában tökrészegre itta magát, és távoztában a szekérrel nekiment az autóknak a parkolóban, feldöntötte a kukákat, megrongálta a kerítést. Mindennek tetejébe a lova rendszeresen a kocsma bejárata elé potyogtatta a lócitromot, a vendégek meg jól beleléptek.

Egyszóval nagyon sok kellemetlenséget okozott mindenkinek az öreg, nem volt valami népszerű. Főleg nem a lova meg a szekere. Egyik este a többi törzsvendég elhatározta, hogy megtréfálja. Legközelebb, amikor emberünk kicsámborgott a kocsmából, látja ám, hogy eltűnt a szekere. No, nekiindult, és gyalogosan támolygott hazafelé.

Mikor megérkezett haza, ott várta már a szekere és a lova. De nem az udvaron, hanem aprócska házikójában, a nappaliban. Szinte hihetetlen, hogy volt lehetséges arra a pici helyre beállítani. A legnagyobb kár a szőnyegben keletkezett.

Ló és lovasa

Ugyanez a barátom mesélt még egy történetet, ami egy másik falubéli ismerősével esett meg. Ő még kijjebb lakott a világ végén, és még jobban szeretett inni. Lovon járt a kocsmába, mert a jogsiját már évekkel előbb bevonták ittas vezetésért. A póni egyébként is jobban tudta az utat, mint ő, aki gyakran már otthon, még mielőtt elindult volna, berúgott a jóféle házi almabortól.

Szokásához híven azon az estén is a pónin érkezett, és többet ivott, mint három másik együttvéve. A haverjai elhatározták, hogy megtréfálják, és leitatták a lovát. Éjféltájt a már-már merevrészeg paraszt kitámolygott a kocsmából, felkászálódott a lovára, és az el is indult vele. Szegény ló bizony részeg volt, mint a csacsi, dülöngélt mind a négy lábára. Mindennek nekiment, és mondani se kell, hatalmas felfordulást okozott az egész faluban. Végül a helybéli rendőrnek kellett közbelépnie.

Emberünket a lovaglástól is eltiltották, mondván, hogy részegen egy még nála is részegebb lovon próbált meg közlekedni. Sebaj, azóta a félreértések elkerülése végett egy díjnyertes bikán jár a kocsmába.

Zsaruszívatás

A sógorom régi iskolatársa egy norfolki pubba jár iszogatni. A hely annyira elhagyatott környéken van, hogy a törzsvendégek rendszerint akkor is autóval mennek haza, ha már alaposan felöntöttek a garatra.

A helyi rendőrőrsön rájöttek, micsoda kirívóan rendszeres törvénysértéssel van dolguk, és amúgy is el voltak maradva az ittas vezetésért járó havi büntetési normájukkal. Elhatározták, hogy rendet csinálnak. Rendőrautójukkal beparkoltak a pubhoz vezető út mellett a bokrok közé, és várták a piásokat. Az elkövetkező hetekben minden este elkaptak egyet-kettőt közülük.

Egyik este épp záróra felé járt, és ők szokás szerint a bokrok közül lesték a kijáratot. Jött is ki az egyik törzsvendég, pont egy olyan, akit néhány napja büntettek meg. Az, hogy jött, persze nem egészen fedi a valóságot, merthogy támolygott, botladozott, egyszer még fel is bukott, és közben fejhangon kornyikálta a *D'Ya Think I'm Sexi* című Rod Stewart számot. A kocsihoz érve tíz percig

azzal küszködött, hogy beletaláljon a kulccsal a zárba. Végül ez úgy sikerült neki, hogy hátradőlt, kinyújtott kezének mutatóujját a zár alá nyomta, behunyta a fél szemét, és másik kezével a kulcsot végigcsúsztatta a karján.

A rendőrök biztosra mehettek. Szőrös kezüket dörzsölgetve és egymásra vigyorogva nézték végig a hálójukba került részeg legyecske vergődését, aki ebben a pillanatban hatalmas csikorgással elindult, és elcikázott az őrhelyük előtt. A zsírok szirénázva utánaeredtek. Vadul jeleztek neki, de a fickó hirtelen kanyarokkal cifrázva még sokáig menekült. Végül a sokadik útkereszteződésnél sikerült megállítaniuk őt.

A közegek magabiztosan lejtettek oda az autóhoz, de a sofőr csak letekerte az ablakot, és színjózan hangon megkérdezte:

- Van valami baj, uraim? Miben segíthetek?

A szonda kimutatta, hogy egy korty nem sok, annyit sem ivott. A rendőrök rájöttek, hogy becsapták őket.

Tűztek vissza a pubhoz, de ott a parkoló már üres volt. a ittas törzsvendégek háborítatlanul megtértek otthonaikba.

MENDE-MONDÁK AZ ITALOKRÓL ÉS AZ IVÁSRÓL

- A vörösbor vért csinál.
- Ha Pernod-tól rúg be az ember, másnap reggel egy pohár víztől is megint spicces lesz.
- A napfény felerősíti az alkohol hatását.
- A pubokban az órák mindig öt percet sietnek.
- Lehetséges olyan sokat inni, hogy kijózanodjunk tőle.
- A másnaposság gyógyszerei: omlett; mazsola; két tojás és egy pohár Guinness; az "ebszőr".
- Hogy ne legyünk másnaposak: igyunk egy kis tejet, hogy "kibéleljük a gyomrunkat"; fogyasszunk curryt; együnk banánt.
- A részeg ember gyengédebb az ágyban.
- A részeg ember Szűz Mária kötényében van.
- Az ember mindig a fasírttól lesz rosszul, soha nem a nyolc korsó sörtől.
- Akármennyi pénzt is vigyünk magunkkal a kocsmába, sose marad elég taxira.
- Egy korsó sörtől kétszer kell kimenni pisilni.
- Miután először elment pisilni az ember, utána folyton ki kell mennie.
- Sörre bor mindenkor, borra sör meggyötör.

SZEM-SZÁJNAK INGERE

ENNIVALÓ SZTORIK

Az angolok bigott módon tisztelik kissé régimódi és talán túlontúl egyszerű étkezési hagyományaikat. Nem szeretik, ha az, amit esznek, nem egy szép szelet hús, némi párolt zöldséggel körítve. Minden külföldi flanc és bonyolítás kerülendő.

Pedig mi mindennek van kitéve az ember a konzervek, mirelitek, gyorsétkezdék világában! A népeknek hatalmas étvágyuk támadt a gyomorforgató, hányingert keltő kulináris rémmesékre. A sületlen történetek feljavítva, megfűszerezve újból és újból megjelennek a városi folklór étlapján.

Ezt a fejezetet kifejezetten a fogyókúrázni készülőknek szántuk...

Sült pincsi

Egyszer egy gazdag házaspár elment a környék frissen megnyílt, elegáns kínai éttermébe vacsorázni. Magukkal vitték a palotapincsijüket is.

Elkényeztetett kedvencük a vacsora alatt végig vinnyogott és a lábukhoz dörgölődzött, míg végül az asszony intett a pincérnek, aki jött is azonnal. Megkérte őt, hogy hozna valamit a kutyusnak is, hogy ne érezze kirekesztve magát.

A pincér igazi kínai volt, nem értett egy szót sem angolul. Csak a fejét rázta. Az asszony megismételte lassan és hangosabban is a mondókáját, de ismét csak fejrázás és mormogás volt a válasz.

Mivel a házaspár sok helyen járt már a világon, és elég tapasztalatra tettek szert, az asszony megpróbálta elmutogatni, mit akar. Rámutatott a kutyára, a tányérra, majd a gyomrára, és közben nyam-nyam hangokat hallatott.

A pincér arcán üdvözült mosoly jelent meg, végre felfogni látszott, miről van szó. Átvette a nőtől a pórázt, és bevezette az ugrándozó kiskutyát a konyhába.

Húsz perc múlva hozta is vissza. Csakhogy a házaspár legnagyobb kétségbeesésére egy ezüsttálcán, pirosra sütve. Szájában narancs, körülötte mindenféle zöldség.

Ez a történet nem mentes a rasszista felhangoktól. Legtöbbször a helybeli kínai vagy indiai étteremről mesélik. Világosan látszik belőle a tipikus angolszász irtózat az idegen, különlegesen fűszerezett ételektől. Variációk:

„A rendőrség bezáratta a sarkon a kínai éttermet. Egy vizsgálat során a hűtőben kutya- és macskatetemeket találtak."

„Hát igen, Kínában tényleg kutyahúst esznek, nem?"

„Franciában meg a Derby győztes lovat eszik meg az ünnepi vacsorán."

„Az olaszok meg a költöző énekesmadarakból csinálnak pástétomot."

„Tudjátok, Hong Kongban vannak olyan speciális asztalok az éttermekben, amelyekbe direkt azért lyukakat fúrtak, hogy oda foghassák be a majom fejét, aztán lekapják a koponyatetőt, és úgy kanalazzák ki az agyvelejét."

„Hát, ha jó íze van, akkor miért ne?"

„Az a gusztustalan, ha tudja az ember, maga a tudat a szörnyű.”

„Miért, azt tudjátok, miből készül a ..."

Rocky Horror Picture Show

Egy barátom szombat este elindult, hogy megnézze a legújabb Schwartzenegger-filmet. Előtte még beugrott egy gyorsétkezdébe, és vett magának sültcsirke-falatokat, egy dobozravalót, hogy legyen mit kajálnia a film alatt.

Kicsit késve érkezett, úgyhogy a lámpák már nem égtek, amikor letelepedett hátul a helyére. Feltépte a doboz tetejét, és boldogan csámcsogott végig a film alatt.

Mikor a film után felgyulladt a villany, és ő szinte véletlenül belepillantott a dobozba, egy hátsó láb és egy farokvég vigyorgott vissza rá. Teljesen nyilvánvalóan nem egy sült csirke, hanem egy szép, fejlett sültpatkány földi maradványai voltak.

> Nincs olyan tárgy, amit ne találtak volna már valami ételben, italban. A gyakorisági listát talán az üvegszem vezeti. Azt szinte minden étel tartalmaz. Főleg azért hasznos kellék, mert megtaláláskor a megtaláló szemébe tud bámulni.

A kutya vacsorája

A feleségem főnöke hatalmas, nagydarab ember. Járja róla egy történet a munkatársak körében.

Egyszer csuda nagy vacsorázhatnékja támadt, és bevásárolt magának egy családi adag húsos-májas készételt. Felmelegítette a mikróban, sütött hozzá krumplit, párolt egy kis gombát, borsót, és szépen megterített magának.

Gyakorlatilag egy ülő helyében be is falta az egészet, közben nagyokat kortyolt a söréből. Ahogy az utolsó falatba mélyesztette a villáját, az mintha valami fémes anyagot karcolt volna. Megvizsgálta a húsdarabot, és egy karikára fűzött fémlapocskára lelt benne.

Egy kutya nyakörvének a darabkája volt, rajta még a név is: Cézár.

Ujj vendég a vacsoránál

Az utcánkban lakó egyik családdal történt, hogy amikor a vacsoraasztalnál kibontották az aznap vásárolt szeletelt kenyeret, egy emberi ujjat találtak a közepében.

A legfurcsább az, hogy bár a kenyér szeletelve volt, az ujj nem. Az sértetlenül díszelgett a vekniben, mint sült húsban a kolbász. Ráadásul, a pékségben nem is jelentették, hogy hiányozna valakinek az ujja.

Mindennapi egerünk

Yorkshire-i barátom és a családja éppen uzsonnához készülődött. Vajas kenyér teával – a legjobb, legmegbízhatóbb táplálék. Az apa vágta le az első szeletet a kenyérből. Feltűnt neki, hogy valami kis, szürkésfekete folt van a közepén. Az anya vágta le a második szeletet. A folt kissé nagyobb lett. És így tovább, egyre nagyobbodott a folt a szeletek közepén. Végül is a kenyér közepe táján már világosan kirajzolódott a kenyérbe sütött egér teljes körvonala.

Rosszmájú történet

Egy barátom édesanyja egyszer kicsit elügyetlenkedte a vacsora-előkészületeket. Mikor rádöbbent, hogy nincs mit az asztalra tennie éhes családjának, gyorsan leszaladt a sarki henteshez.

Legnagyobb bánatára már ott is kifogyott minden, csak egy meglehetősen züllött kinézetű darab máj árválkodott a pulton. Nem igazán volt szimpatikus neki, de a hentes azt mondta, ma estére még jó lesz, olcsóbban odaadja. Hazavitte hát. Otthon meg betette a frizsiderbe, és nekiállt egyéb dolgait intézni.

Pár óra múlva gondolta, elkezdi készíteni a vacsorát. Kinyitotta a frizsidert, de amit ott látott... A máj szó szerint felmászott a tejesüveg oldalára.

Lakhatási iszonyok

A környékünkön az egyik ház már egészen elképesztő állapotban volt. Mállott a vakolat, megrepedeztek a falak, de ami a legszörnyűbb, már ki se lehetett irtani belőle a csótányokat,

poloskákat, meg ki tudja mi mindenféle más rovart. A falak folyamatosan nedvesedtek, penészesedtek. A lakók persze panaszkodtak, mint a fene. De a tüdejüket kikiabálhatták, akkor sem történt semmi. Egészen addig, míg egyszer a házban mindenki nagyon meg nem betegedett. Bélférges lett az egész ház.

Senki nem értette, hogy lokalizálódhat ilyen kis helyen egy fertőzés. Végre az egészségügyi hatóság hajlandó volt kiszállni a helyszínre. Mint kiderült, volt is miért. A víztartályban tizenhét döglött galambot találtak.

> (Hasonló hangulatú történetért lásd még a *Klasszikusok* fejezet *Tetemes mennyiségű* rum c. sztoriját.)

...maga esik bele

A barátom hölgyismerőse elment egyszer az új udvarlójával egy elegáns étterembe vacsorázni. A vacsora közepénél tarthattak, amikor érezte, nincs mese, neki sürgősen vécére kell mennie. Zavartan elindult a legesélyesebbnek tűnő irányba. Hatalmas megkönnyebbülésére végre megtalálta a kicsi, alagsori helyiséget.

Nagydolga végeztével húzta volna le a vécét, de ekkor három csapás is érte. Egy: tényleg hatalmas volt a rakás. Kettő: valaki kopogott, hogy jönne befelé. Három: üres volt a tartály, nem lehetett lehúzni a vécét.

Gyorsan kellett cselekednie. Nem volt jobb ötlete, vécépapírt fogva kihalászta a méretes darabot, és zsupsz! kihajította a kisablakon. Utána még nagyobb zavarban érkezett vissza az asztalhoz, mint ahogy elindult. Nem volt egy kellemes élmény az iménti.

Úgy tűnt, minden jóra fordul ezután, mert az est további részében remekül érezték egymást új barátjával. Távozóban a férfi felsegítette rá a kabátot, és kiléptek a csillagfényes, hűvös éjszakába. De jaj, pár lépés után a nő, ki tudja miért, elvesztette az egyensúlyát, megcsúszott és elesett. Bele valami barnába.

Mivel némi vécépapír-maradékot is látott a rakás körül, afelől sem lehetett kétsége, kinek a bűne a dolog.

Az usánka titka

A következő importsztori még a komenizmus bukása előtt történt a nagy Szovjetunióban.

Egyszer egy moszkvai áruházban a néhány órai várakozás után a több kilométeres sorban egy nő elájult. A segítőkész népek a segítségére siettek, kigombolták a kabátját, az usánkáját levették a fejéről. És ekkor döbbentek meg nagyon. A sapka alatt egy fagyasztott csirke lóbázta a lábát. Az asszony így próbálta kilopni a boltból.

A második megdöbbenés az volt, hogy a nő már nem élt. A fagyott csirke a hosszú sorban állás alatt jéggé dermesztette az agyát. Ezért ájult el, hogy többet ne is térjen magához.

Újkori borsómese

Ismertem egy idős házaspárt a Londontól északra fekvő Enfieldben. Félelmetes pár voltak. Negyvenöt évet töltöttek el együtt anélkül, hogy egyetlen közös témájuk, szórakozásuk akadt volna.

Felneveltek két gyereket, akiknek azóta már szintén családjuk van. Egyfajta nem túl békés egymás mellett tűrésben éltek azóta is, hogy végleg kettesben maradtak. Bár nem mutatták, egyre jobban gyűlölték a másik szokásait, heppjeit, és titokban még provokálták is egymást. Láthatatlan csatákban őrölték fel a másik és önmaguk idegeit. Lehetett érezni, hogy közeleg a végjáték.

A férj leggonoszabb hobbija az volt, hogy valahányszor (és egyre gyakrabban) a hiteltársa párolt borsót főzött ebédre vagy vacsorára, az utolsó egy szem borsót otthagyta az amúgy üres tányéron. A felesége ettől csendben a falra mászott, és ő ezt tudta.

Az asszony életéből négy évtized telt el így. Átnézett az asztalon, ott látta a férje tányérján a szép szabályosan egymás mellé helyezett villát és kést, és ott az egy szem borsót is a tányér kellős közepén. És ha ilyenkor a férje arcára nézett, azon valami iszonyatosan bugyuta mosoly ült. Mert az meg volt győződve róla, hogy ez a legjobb vicc a világon.

Egyszer betelt a pohár. Házasságuk negyvenhatodik évében, amikor éppen megint hal, krumpli és párolt borsó volt a vacsora, a férj az utolsó szem borsót szertartásosan, üdvözült idiotizmussal a képén, a tányér közepén – kicsit jobbfelé – felejtette. Az asszonyból kitört az elkeseredés. Átvetette magát az asztalon, és eszelős tekintettel a szemében, diadalittas üvöltéssel az egy szem borsót szétlapította férje nagy, kopasz feje búbján.

Neked mogyorózzam?

A bátyám szociális gondozó, és gyakran emlegeti, hogy veszélyességi pótlék járna nekik. Mert mi történt a múltkor is az egyik kolléganőjével...

Járt egy öreg huszárhoz Edmontonba, Londontól északra. Kedves ember volt, ha tudta, hogy jön a gondozója, mindig feltálalt neki valami ennivalót. Szendvics, keksz, kávé – ebből állt a szokásos menü. Nagyon örült a látogatásoknak.

A kolléganő egyszer váratlanul állított be hozzá, mert hallotta, hogy betegeskedik. Az öregúr nagyon örült, pusztán azt sajnálta, hogy nem tudja mással megkínálni, csak egy zacskó amerikai mogyoróval.

A gondozónő ettől is nagyon meghatódott, belemarkolt a zacskóba, és falatozni kezdett. Vett egy második adagot is, mert az öreg nagyon mondta, hogy egyen csak, egye meg nyugodtan mind.

- Én nem tudom megenni a mogyorót – folytatta. Állandóan beleragad a protkómba. Ezért inkább csak leszopogatom róluk a csokit.

> Persze ez régi mese. Az eredeti szerint Will Hay és Moore Marriott egy zacskó cukorka fölött beszélgetnek. – Te a pirosat szereted? kérdi Marriott, amikor Hay kivesz egy piros szemet. – Én azokat mindig kiköpöm és visszateszem a zacskóba.

A táncparkett ördöge

Brixtonban van egy dizsi, úgy hívják, hogy Mambo Inn. Remek nemzetközi társaság, nagyszerű zenekar, forró hangulat. Ide jár a barátom, aki a következő történetet mesélte.

Egyik este lenyűgöző látványban volt részük. Megjelent közöttük egy bozontos, kreolbőrű, igazi latin-amerikai szuperhapsi. Aki nem is annyira a lambadatudásával nyűgözte le a közönséget, mint azzal, hogy szűk, fényes nadrágján olyan elképesztő méretű dudor dudorodott, ami a legvérmesebb hölgyek legmerészebb képzeletét is felülmúlta. Sajnos félóra démonikus erejű tánc után a szétizzadt szupertáncos összeesett. Ott hevert mozdulatlanul a táncparkett közepén. Szerencsére a mulatozók között akadt egy orvos, aki rögtön rájött, hogy a szervezet vérellátásában lehet a hiba. Kigombolta hát először a férfi ingét, majd a sliccét is. De ekkor a többiek estek majdnem össze. Mert a doki egy hatalmas uborkát húzott elő a szuperhapsi nadrágjából. Bizony az szorította el az ájulásig az ereit. Az uborka-mestert többé nem látták a Mambo Innben.

MENDE-MONDÁK AZ ÉTELEKRŐL ÉS AZ EVÉSRŐL

- Jót tesznek a nemi étvágynak és teljesítménynek: osztriga, őrölt rinocérosz-szarv, a majmok nemiszervei, kígyóvér, valamint a Smarties-ból a kék és az M&Ms-ből a zöld bogyó.
- Most már a japánok is magasabbra nőnek majd, mert ők is hamburgert esznek.
- A legjobb indiai éttermet onnan lehet megismerni, hogy ott esznek az indiaiak.
- A jó szufflé attól is összeesik, ha becsapják az ajtót.
- A modern ember étrendje már nem tartalmaz elég koszt.
- Akár vissza is térhetnénk a fűevésre, mert még megvan a vakbelünk.
- Teljesen mindegy, mit eszünk, úgyis napok kérdése, és kiderül, hogy az is rákkeltő: lásd tej, mogyoró stb.
- A retek: reggel méreg, délben étek, este orvosság.
- A fokhagyma tisztítja a vért.
- A sárgarépától megtanulunk fütyülni.

- A hagymától a lába is büdös lesz az embernek.

AZ EMBER HŰ TÁRSA

ÚJ ÁLLATMESÉK

Se füle, se farka mesék azokról, akiknek füle is van, farka is van – többnyire, vagy amíg valaki le nem vágja. A főszerepekben: kutyusok, macsekok, kanárik, papagájok, hörcsögök és elmaradhatatlan gazdáik.

Az angolok állítólag nagyon szeretik az állatokat. A következő fejezet sztorijai némileg árnyalják ezt a képet, és kétségeket ébresztenek a felől is, hogy vajon ez az érzés mennyire kölcsönös.

Az állatmesék esetében műfaji követelmény, hogy fontos tanulság hordozói legyeznek. Például, hogy akinek ezek a történetek tetszenek, abban bizony elevenen él még a légyszárny-tépegető, békaboncoló, macskaakasztó kisgyermek. Ezek a nem éppen szelíd anekdoták bennünk leginkább azt a kérdést vetették fel újólag, vajon hogyan is áll az a dolog a magasabbrendűséggel?

A nagyon éhes csivavák

A barátom mesélte, hogy a környékükön lakott egy jómódú vénlány. Egyszer napokig nem látták, pedig azelőtt minden áldott reggel és este ugyanabban az időben vitte sétálni három csivaváját a parkba. Pipiskedve, elegáns bundába burkolózva totyogott mellettük.

Az egyik szomszéd elhatározta, benéz hozzá, nincs-e valami baj. Végtére is gyenge kis öreglány volt. Odaérve látta, hogy vagy kétheti tejmennyiség van az ajtaja előtt. Csengetett, de nem válaszolt senki. Hívta a rendőrséget.

A rendőrök betörték az ajtót, és a kis társaság, mert addigra már több szomszéd is odadugta az orrát, benyomult a lakásba. Szörnyű szag terjengett. Amikor megtalálták a tetemet, az egyik rendőr elájult.

Az öreg hölgy arcát és végtagjait szétrágták dédelgetett kutyái.

A nyuszi, aki kétszer halt meg

A sógorom egyik barátja vérbeli londoni volt, de a felesége unszolására végül fogta a családot, és leköltöztek vidékre. Kiválasztottak egy igazán elegáns kis falucskát, és vettek ott egy házat szép, nagy kerttel.

Nem lettek túl népszerűek a környéken, mert egynémely városi szokásuktól nem tudtak megszabadulni. Sok hangoskodó vendég, késő esti érkezések, ajtócsapkodás. Ráadásul hamarosan kutyát is szereztek maguknak. Egy hiperaktív foxit, aki gyakorlatilag folyamatosan ugatott. Ezen kívül ki-kiszökött a kertből, megkergette a biciklistákat, el-elkapott ezt-azt a mezőn.

Egy szép napon aztán egy nyuszival a pofájában érkezett haza. Nem akármilyen nyúl volt, látszott rajta, hogy házikedvenc, és az is nyilvánvalónak tűnt, hogy kié. A szomszéd kölykének a nyusziját kapta el a kutyus. A gyerek zokogni fog, az anyja üvölteni, és az egész környék megint felzúdul ellenük.

Londoni barátunk nagy sebesen gondolkozni kezdett, hogy is úszhatná meg mindezt. Szerencsére a kutya nem harapta meg a nyulat, csak a bundáját koszolta össze játszás közben. Szegény nyuszi az ijedségtől halhatott meg. Emberünk fogta magát, és a fürdőszobába vonult vele. Samponnal megmosta az állatot, és alaposan megszárogatta. Aztán átlesett a szomszédba, és hogy nem látott ott senkit, gyorsan átugrott a kerítésen. Tudta, hol van a ketrec, visszacsempészte oda a nyuszikát. Hadd higgyék, hogy természetes halállal múlt ki.

Pár nap múlva vidáman sörözgetett a kertben, amikor látta közeledni a szomszéd feleségét. Ettől tartott... Odaérve a nő hosszas panaszáradatba fogott. Hogy szegény kis Jimmyt micsoda sokk érte.
– Meghalt a nyuszija, de ez még semmi...

A bűnös szomszéd belepirult. A nő így folytatta:

- Szerdán temettük el, de péntekre megint a ketrecében találtuk!

Csótány csitt-csatt

A barátnőm két régi iskolatársa albérletben lakott Huline-ban. Nem volt sok pénzük, ezért a legolcsóbb lakást választották ki. Sejteni lehetett, hogy tele van csótányokkal, mert valahányszor

késő este hazaérkeztek és felkapcsolták a villanyt, a konyhából eszelős surrogást lehetett hallani. Nyilván a csótányok fejvesztett menekülését. Mire beléptek a konyhába, mert azon keresztül vezetett az út a fürdőszobába, már egy darab állatot se láttak soha. Gyorsabbak voltak náluk a dögök.

Egyik este hiába kapcsolták fel a villanyt, áramszünet volt. Vaksötétben botorkáltak át a konyhán a fürdőszobába. Rémülten hallották, hogy minden lépésüket reccsenés-roppanás követi. Sejtették, kik recsegnek-ropognak a talpuk alatt.

Másnap reggel majd' elhányták magukat a konyhába lépve. Minden egyes előző éjszakai léptük nyomát cipő alakú csótánytetem-halmok jelezték.

Dundi krokodil

Egy régi évfolyamtársam feleségének kalandszerető bátyja elment Ausztráliába krokodilokat fotózni. Bár a bennszülött kísérő többször is figyelmeztette, hogy ne menjen hozzájuk túl közel, neki minden vágya egy igazi közelkép volt.

Rá is fázott. Egyszer csak egy sebhelyes képű, vérszomjas anyakrokodil emelkedett ki a vízből, és rávetette magát. A fél karját kamerástul leharapta.

A vérző és ordító embert a kísérője a legközelebbi kórházba vitte, ahol lekezelték a csonkot, és adtak neki több kiló fájdalomcsillapítót.

Ő nem akarta ennyiben hagyni a dolgot, elszánta magát, hogy visszaszerzi a karját, és felvarratja. Az orvosok és a helybéliek tanácsa ellenére elhagyta a kórházat. Kerített magának egy rendőrségi krokodilvadászt, és még mindig kábultan a gyógyszerektől odavezette őt a baleset helyszínére. Szerencséjük volt, mert hamarosan felbukkant a tettes.

A vadász célzott, lőtt, talált. Majd rögtön felvágta a krokodil gyomrát, és visszaszolgáltatta emberünknek a karját, sőt még a kamerát is. Legnagyobb meglepetésükre még három másik kart is találtak, pedig több krokodiltámadásról nem érkezett jelentés az elmúlt napokban.

Akik közé skorpió keveredik...

Egy középkorú norfolki házaspár elutazott a rokonokhoz Ausztráliába. Mindig is nagyon kedvelték a természetfilmeket, és most elhatározták, kipróbálják egy kicsit ők is a nomád életet. A rokonoknak volt egy kis kezdetleges kunyhójuk "kinn a zöldben", azt választották egy időre lakhelyül.

Legelső éjszakájukon sokáig fennmaradtak, azt tervezgették, mi mindent fognak csinálni. Aztán bebújtak az egyszemélyes tábori ágyba, és hosszú idők óta először szeretkeztek egyet.

Reggel egymás karjai közt ébredtek. A férj kiugrott az ágyból, és széthúzta a függönyöket – beáradt a kunyhóba a csodás reggeli napsütés. Ahogy visszalépett az ablaktól, rémülten ráüvöltött a feleségére, hogy azonnal ugorjon ki az ágyból.

A lepedőn ott csápolt egy halálos csípésű skorpió. Vélhetőleg velük töltötte az egész éjszakát, és csak az mentette meg őket, hogy a hátára volt fordulva. Köztudomású, hogy a skorpiók csak "hason" tudnak csípni.

Papagájvicc

Az anyám egyik barátnőjének vett a férje egy papagájt. Az asszony nem örült neki, és ahogy telt-múlt az idő, csak egyre jobban megutálta. A papagáj ezt természetesen megérezte, de mégse csípte meg, vagy kapott felé soha. Ennél különb tréfát eszelt ki.

Az asszony életét még a papagájnál is jobban megkeserítette tévékészüléküknek az az új szokása, hogy valahányszor leült elé megnézni kedvenc programját, az átváltott egy másik csatornára. Hiába állította vissza a távirányítóval, a csatorna rögtön megint átváltott. Ez így ment heteken át, főleg, amikor a Dallas szignálja felhangzott.

Egyik nap a szomszédjuk épp a Dallas közben érkezett meg a kutyájával. Amikor a csatorna szokás szerint átváltott, a kutya felpattant, és veszettül morogni kezdett a papagájra. Ez a jelenet többször is megismétlődött aznap este.

Végül a műszaki érdeklődésű szomszéd megfejtette a rejtélyt. A papagáj megtanulta, hogyan

utánozza a távirányító ultrahangos pittyegését, és tudományát arra használta, hogy kiüldözze a világból ádáz ellenségét, a ház asszonyát.

> A történet tanulságos, főképp, mert a televíziókészülékek távirányítója többnyire infravörös sugárzással működik. Az pedig még egy papagájnak is gondot okoz...

Elmedvetlenítő történet

Ismerőseink ismerősei az amerikai Yellowstone Parkban tettek látogatást. Egy bérelt minibusszal mentek, és nagyon jól érezték magukat. Egy darabig.

Történt egyszer, hogy meg kellett állniuk, mert bekerítette őket egy csapat hatalmas medve. Tanakodtak, mit tegyenek, aztán lassan újra elindultak, bízva benne, majd csak eltágulnak onnan a macik. Azért azt ellenőrizték, fel van-e tekerve valamennyi ablak.

Sikeres is volt az akció, de egy medve csak követte őket, közvetlenül a busz háta mögött, és dühösen vicsorgott rájuk. Növelték a sebességet, de üldözőjük nem maradt el, ott trappolt szorosan mögöttük.

Aztán egy idő múlva már nem bírta tovább, és lefordult az út mellé. A földön fetrengve furcsa, magas hangon vinnyogott. A család szerencsésen hazaért a szállodához, és hátramentek a csomagtartóhoz kipakolni a holmijukat. Ott csúnya látvány fogadta őket. A busz lökhárítója mögé véres szőrcsomó szorult, rajta szegény maci két karmával. Azóta se bírják megbocsátani maguknak a dolgot, gyakran álmodnak az autójuk mögött siető medvével.

> A hasonlóság az első fejezet *Futaszkin c.* sztorija és jelen történetünk között kizárólag a szándékosság műve. Megnyugtathatjuk olvasóinkat, pusztán oldalszaporításnak szántuk.

Amikor a majmot akasztják

A következő klasszikus angol népmonda az észak-keleti partvidék Hartlepool nevű falucskájának hírhedten balga lakóiról szól. A történet a napóleoni háborúk idején, a tizenkilencedik század elején játszódik.

Egy szép nap reggelén a falu lakói francia hajókat láttak közeledni Anglia északi-tengeri partjai felé. Hamarosan feltűntek mögöttük az angol hajók is, üldözőbe vették a franciákat, mígnem azok mintha köddé váltak volna. Egyetlen kis francia felségjelű csónakot sodort még a víz Hartlepool felé, és a helyi bátor legények vízre szálltak, hogy lefoglalják a király nevében.

Ez nem is okozott nekik különösebb nehézséget, mivel más legénység nem volt a hajón, csak egy francia egyenruhába bújtatott kismajom. A hartlepooliak bizony nem láttak még se franciát, se majmot. Azt hitték hát, francia matrózzal van dolguk, és mint ellenséges katonát lefogták. Másnap megtartották a tárgyalást, és szegény majmot felakasztották Hartlepool főterén. Ijedt makogását nyilván francia beszédnek vélték.

> A mai napig tartja magát az a szokás, hogy a környékről a többi falvak tréfás kedvű ifjoncai időnként majomnak öltözve látogatnak el a hartlepooli kocsmába dühösíteni a hartlepudlikat. A csíny gyakran verekedésbe torkollik, mert a helybeliek még mindig igen érzékenyen reagálnak múltbéli tudatlan vérszomjuk felemlegetésére.
> De érdekes módon egynémely kentiek irigylik tőlük ezt a kétes dicsőséget, és saját őseikről szóról-szóra ugyanezt a történetet terjesztik.
> A történet hiteléül: Londonban, a Cleveland Streeten van egy a hartlepudliknak szentelt pub, és ott látható a több szempontból is szomorú esetről készült rajz.

Fóka-móka

Cardiffban, a Viktória-parkban volt egy kis mini állatkert. Lakott benne egy majom, néhány szarvas, és Zsóka, a fóka. Egyik héten napokig olyan sok eső esett, hogy a városka utcáit teljesen elöntötte a víz. A park is víz alá került, és Zsóka, a fóka kihasználta a hirtelen áradt lehetőséget. Megszökött.

Az özönvíz után a rendőrség nagy erőkkel a keresésére indult. Sokan sok helyről jelentették, hogy látták. Egy idős hölgy például látta villamosra szállni. Mégsem sikerült megfogni, folyton kicsusszant a kezük közül.

Végül az éhsége buktatta le Zsókát (a fókát). Két hét szabadság után a halpiacon kapták el, amint éppen vacsorázni készült.

Macskajaj

Régi történet az is, hogy egyszer egy diák készült hazamenni Londonba a Yorkban végzett szemeszter végén. Összepakolta minden holmiját, átnézte az autóját, hogy másnap ne lehessen vele semmi gond, és elment még egy utolsó ivászatra a haverjaival. Reggel aztán korán felkelt, bevágta a bőröndjeit a csomagtartóba, és irány haza.

A szülei házához érve, állt volna neki kipakolni, de valami halk vinnyogást hallott. Hallgatózott, hallgatózott, mígnem rájött, hogy csak a motorháztető alól jöhet a hangocska. Felnyitotta, és meglátta szobatársa rémült, kormos kiscicáját csücsülni a légszűrőn.

Kutya Kata és kölkei

Egy barátom barátjának távoli rokonai Írország legelmaradottabb részén élnek, a mai napig elvágva a modern élet minden kényelmétől. Nagy család az övék, élén egy igen félelmetes matriarchával, akit a környéken csak Kutya Katának becéznek, mert soha nem ivartalanítja a kutyáit, de könyörtelenül vízbe fojtja a következésképp világra jövő apróságokat.

A kutyákon kívül négy marha fia is van Katának, akik egyik este kemény ivászat után tértek meg a házba, és teázni támadt kedvük. A víz nincs bevezetve, úgyhogy a legnagyobb fiú a kinti esővíz-tárolóból merte tele a kannát. Békésen elteázgattak egy darabig, és megállapították, hogy nincs még egy olyan jó tea, mint amit "Isten vizéből" főz az ember.

Úgy érezték, ők bizony innának ebből még egyet. Egyikőjük újból nekiállt a teafőzésnek. De amikor kiöntötte a kannából a használt vizet, iszonyattal látták, hogy egy frissen vízbe fojtott újszülött kutyus bukfencezik ki belőle. Kutya Kata megint kibabrált velük.

> Maradjunk még egy történet erejéig Kata családjánál, és annál, mit terjesztenek a buta városiak a (ha lehet) még náluk is butább vidéki rokonságról...

A kutya vacsorája II.

Tartozott még ehhez a családhoz egy béna lábú nagymama és egy nagyméretű, de igen girhes kopó is. Egyikőjükkel sem törődtek valami sokat. Szombat este Kata és a fiai felkerekedtek kocsmázni. A nagyi a tűzhely előtt szundikált, otthagyták neki a kutyát, hogy az vigyázzon rá.

Késő éccaka jöttek haza Katáék, igyekeztek minél halkabban besurranni, hogy ne ébresszék fel az öregasszonyt. Viszont meglátták, hogy a kutya rendületlenül böködi a nagyi lábát.

Elzavarták onnan, és ekkor vették észre, micsoda szörnyűség történt. A kutya, akinek talán már napok óta elfelejtettek enni adni, lerágott két ujjat szegény öreganyjuk érzéketlen lábfejéről.

Két macskát egy csapásra

A nagybátyám kamionsofőr. Egy kollégájával esett meg a következő történet.

Egy hideg téli estén, zuhogó esőben vezetett a Manchester-Glasgow vonalon. A fényszóró és az ablaktörlő folyamatosan be volt kapcsolva, így is alig látott. Ráadásul még az út elején defektet kapott, úgyhogy ebben az ítéletidőben kellett volna behoznia a késedelmet. Hiábavaló próbálkozás volt. Lassan már fájt a szeme az erőlködéstől, hogy kilásson. Ujjpercei elfehéredtek, ahogy

kapaszkodott a kormányba. Egyszer csak egy a vakító fénytől mozdulatlanná dermedt macskát látott meg az úton maga előtt.

Próbált fékezni, de a kamion csúszott tovább, és ő érezte a tragikus huppanást.

Nagy macskabarát volt szegény, érthető, hogy rettenetes lelkifurdalása támadt. Kiszállt a kamionból, és látta, ahogy szegény macsek haláltusáját vívva fetreng az út szélén. Mit volt mit tenni, elővett a kocsiból egy ásót, agyoncsapta a cicát, hogy ne szenvedjen tovább, majd illően eltemette.

Fájó szívvel folytatta az útját, olyannyira, hogy a legközelebbi kocsmánál meg is állt, lecsendesítendő az idegeit. Felhajtott egy pohár sört, és már éppen indult volna kifelé, amikor belépett egy rendőr, hogy menjen vele. Egy öreg hölgy zokogott odakinn a rendőrautóban.

Mint kiderült, ő telefonált a rendőröknek, mert úgy félórája, amikor kilépett a házból, hogy hazahívja kedvenc cicáját, szörnyű dolog történt.

A szomszédék macskáját elütötte egy kamion. Utána ahelyett, hogy tovább ment volna, lehúzódott az útról. Az ő kiscicája is éppen ott játszadozott az út menti fűben, de jaj, a kamion sofőrje kiszállt, és egy ásóval agyonütötte, majd gondosan eltemette.

Ki tudja miért, de a macskák elemibb erővel hergelik sztorizós kedvünket, mint örök riválisaik, a kutyák. A következő világhírű történet állítólag még a hírekben is szerepelt egyszer. A történet gyakoriságából ítélve a legtöbb macska így pusztul el.

Macskaoltók

A tűzoltók rémálma, amikor egy fán rekedt macska lesegítésére riasztják őket. Ez történt most is. A tragédia helyszínére érkező, mindenre elszánt piros autót hatalmas ovációval fogadta az összegyűlt szomszédság. A tűzoltók kiugrottak a kocsiból, összeillesztették a létrájukat, és a megfelelő szögben és helyen a fának támasztották.

Egyikőjük felmászott rá, pont elérte a nyivákoló kis jószágot, karjaiba kapta, és már lenn is volt vele a földön.

A tömeg elégedetten morajlott, az emberek hátba veregették a tűzoltókat. Egy idős hölgy (mint kiderült, ő volt a macsek gazdija) hálából hatalmas tálca süteménnyel és teával vendégelte meg őket.

A kis rögtönzött ünneplés végeztével a tűzoltók visszaszálltak a kocsijukba, még egyszer utoljára kiintegettek, majd elindultak. De sajnos, pont átmentek azon a macskán, akit az imént mentettek meg, és aki – hogy kipihenje az izgalmakat – könnyelműen elszunyókált a tűzoltóautó alatt.

Ormányfék

A fiunk egyik osztálytársának az apja mindig a Manchesterbe vezető út melletti *Nyúl és a Vadászok* nevű pubba járt inni. És igen sokat. Ott töltötte minden estéjét, nyitástól záróráig. Ráadásul, akárhogy is tiltakozott a felesége, autóval tette meg oda és vissza is az utat. Mondván, tud ő vezetni.

Egy szép napon cirkusz érkezett a környékre. A *Nyúl és a Vadászok* melletti úton ütötték fel a sátrukat. Még aznap éjszaka, ki tudja miért és hogyan, elszökött két elefánt. Eltűntek a zuhogó esőben és a sűrű ködben. A fiunk osztálytársának az apja ezen az estén is a pubban volt. Ritka jól érezte magát – épp a születésnapját ünnepelték. Persze hogy nem hallotta a híreket, amiben bemondták, hogy a két ormányos szabad lábon van.

Záróra tájt már jócskán ittas volt. Kibotorkált a parkolóba, beült a tragacsába, benyomta kedvenc kazettáját a magnóba, és nekivágott a hazafelé vezető útnak. Istentelen köd volt, alig látott az orra hegyéig. Lassan ment, ki-kilengve. De csak addig, amíg meg nem látott két nagy, szürke, himbálódzó alakot az út mentén. Lobogott a szélben a fülük, lengették feléje az ormányukat.

A kocsiját másnap a rendőrség találta meg. Az ajtaja nyitva volt, a lámpák égtek, még a kulcsot is az indítóban hagyta. Állítólag azóta se nem vezet, se nem iszik.

Az utazó cirkuszok és a személyzetük kapóra jönnek a sztorikedvelő

nagyérdeműnek. Egy igen szokványos variácó szerint az elefántok rá is telepednek a kocsira.

A vesztes kanári esete

A szomszéd mesélte, hogy egyszer a gyerekei elutaztak egy idős nagynénjükhöz vidékre. A néni Dorsetben lakott egy csudaszép, rózsával befuttatott házikóban. Egyik nap átruccant a szomszéd faluba a barátnőihez és a gyerekekre hagyta a házat, meg ami ennél is fontosabb, a kanáriját.

A gyerekek már napok óta sajnálkozva figyelték, ahogy a kismadár csak ugrál körbe-körbe, szomorkásan csivitel, vagy unottan böködi a szépiáját. Úgy gondolták, itt az ideje, hogy repülhessen egy kicsit. Kizavarták a macskát az udvarra, gondosan becsuktak minden ajtót és ablakot, és kinyitották a kalicka ajtaját.

A madár kireppent, és a hirtelen támadt szabadság felett érzett örömében körbe-körbecikázott a szobában. Addig-addig élvezkedett, amíg a nagy izgalomban nekicsapódott egy fogasnak, és a padlóra zuhant. Eltört a lába.

A gyerekek belesápadtak az iszonyatba – mit fog szólni ehhez a nagynénjük?! Gyengéden felemelték a kis tollas sebesültet, aki magatehetetlenül vergődött a földön. Gyorsan elsősegélyben részesítették. Csináltak neki egy mini sínt gyufaszálból, és vékony cérnával a törött lábához erősítették.

Már a művelet vége felé jártak, a fiúcska éppen le akarta vágni a cérnavéget, amikor bekövetkezett a második tragédia is. Ügyetlenül közelített az ollóval a kanárihoz és véletlenül levágta a másik lábát.

Jujjuj jukka

A kollégám mesélt egy barátnőjéről, aki nagyon megjárta egy egzotikus szobanövénnyel. Szokásos bevásárló körútján betért egy jóhírű kertészetbe, és vett magának egy jukka-fát. Ritka gyönyörű példány volt, a nappaliban a díszhelyre került, és az egész család értő szeretettel gondozta.

A bajok akkor kezdődtek, amikor egyszer az asszony virághlocsolás közben furcsa pattogó hangokat hallott kiszűrődni a cserépből. Eleinte ügyet sem vetett rá, de a hangok csak erősödtek. Egyre idegesebb lett, vajon mi a csuda lehet az. Felhívta telefonon a kertészetet.

Az üzlet vezetője nem vette félvállról a dolgot. Megkérte az asszonyt, hogy lehetőleg maradjon ott, ahol van. Ne érjen a növényhez, és ne is közelítse meg. Hamarosan ott lesz valaki, aki intézkedik.

Pár perc múlva valóban kopogtak, és három tetőtől-talpig védőanorákos férfi érkezett. Teljesen marslakó kinézetük volt. Kiterítettek a nappaliban egy hatalmas műanyag-lepedőt, és ráhelyezték a jukkát. Majd óvatosan kiemelték a cserépből. Az asszony felsikoltott. Egy hatalmas tarantellapók mászott ki a gyökér alól, fekete, szőrös hátába sok száz kis tarantella csimpaszkodott.

Ez esetben is egy közkedvelt anyósriogató magazin-sztorival van dolgunk. 1992 áprilisában (nem elsején!) a rádió is bemondta, hogy a spitalfieldsi piacon egy embert megcsípett egy pók, ami a Kolumbiából érkezett banánból mászott elő.

Galambtapasztalat

Anyám egyik tanítványának a családja átköltözött Ardwickba. A kissrác nehezen szokta meg az új helyet, hiányoztak neki a barátai.

Az apja, hogy jobb kedvre derítse őt, egyik este egy titokzatosan letakart kosárral érkezett haza a pubból. A srác nagy-nagy örömére egy postagalambot talált benne. Gyönyörűszép példány volt, feltűnő, vörös mintázatú tollazattal.

Az apja, akinek amúgy is asztalos volt a szakmája, a műhelye tetejére egy kis galambdúcot eszkábált, külön drótháló előzékkel, hogy a madár kiláthasson, és megszokhassa új környezetét, de ne repülhessen el.

Az ifjú tulajdonos pár nap alatt összeismerkedett a környék összes galambszakértőjével. Megtanulta, hogy a galamb szárnyát többször be kell kenni szappannal, és akkor a drótháló́ra sincs szükség, mert ha a madár napokig ott van egy dúcban, anélkül, hogy elrepülhetne, akkor attól kezdve azt tekinti otthonának és mindig hazatalál.

Két hét múlva a fiú elérkezettnek látta az időt az első röptetésre. Kivitte madarát a domboldalra, ahol újdonsült barátai éppen fociztak. Hatalmas sikert aratott, mindenki őt irigyelte. Izgatottan, dobogó szívvel kitartott karjára ültette a madarat, és gyengéden jelt adott neki a repülésre. A madár gyönyörűen repült. Egyenletes, erőteljes szárnycsapásokkal körbe-körbe az ámuldozó tömeg feje felett. Egyszer csak éles csattanást hallottak, és a galamb lezuhant a földre. Rohant oda hozzá mindenki, és iszonyodva látták a lyukat a begyében. Az ellentábor kölykei meglőtték őt légpuskával.

Odahaza a fiú nagy-nagy szeretettel és aggódással ápolta, gyógyítgatta madarát. De valahányszor kukoricamorzsalékot adott neki, az a lyukon keresztül kihullott a begyéből. Tudta, ha nem talál ki valamit azonnal, galambocskája éhen hal.

Fel s alá rótta a konyhát és törte a fejét. Ekkor tekintete ráesett egy csomag gyorstapaszra. Rájött a megoldásra.

Utána még sokáig lehetett látni, ahogy a vörös tollú szépség sárga elastoplasttal a begyén büszkén szeli az ardwicki kék eget.

Hangyariadó

Pár évvel ezelőtt egy Guadalajara melletti mexikói városka lakóit rémisztő veszély fenyegette. Hatalmas, feltartóztathatatlan hangyafolyam hömpölygött feléjük. Nem akármilyen hangyák voltak ám ezek, hanem a "harcosok", a termeszek legjobban kiképzett katonái. Tudvalevő, hogy ekkora méretű hangya csak Latin-Amerikában terem, és hogy elpusztít mindent, ami az útjába kerül.

A hatóságok értesültek a veszélyről, és mindent elkövettek, hogy megállítsák a túlméretezett ízeltlábúak rendíthetetlen vonulását városuk felé: lőtték őket, bombázták őket, árkokat ástak az útjukba, forró olajat öntöttek a fülükbe, csapdákat állítottak nekik.

De a hangyák csak jöttek és jöttek tömött sorokban. Elkerülhetetlennek látszott a katasztrófa.

Ekkor az egyik hamburgeresnek zseniális ötlete támadt. Rendezzenek egy hatalmas pikniket a várostól pár kilométerre.

Az ötlet működött. A hangyák letértek eddigi útvonalukról, és az új zsákmány-lehetőség felé vették az irányt. Az emberek visszavonultak, és a város csodával határos módon megmenekült.

Kacsalánc

A nagypapám mesélte, hogy kölyökkorukban a társaival kieszeltek egy remek tréfát. Droylsdenben laktak, és a falu szélén volt egy kacsaúsztató kacsákkal.

Fogtak egy hosszú zsineget, a végére kötöttek egy darab zsíros szalonnabőrkét, és bedobták a kacsáknak, akik egy kis táplálék reményében már ott gyülekeztek a part közelében. A legügyesebb kacsa el is kapta és be is falta a csalit.

Na már most, kevesen tudják, de a szalonnabőrke átmegy a kacsán, ugyanúgy, ahogy a libán is a cérna. (Logikus, nem?) Meg például a só. Szóval, ahogy az első kacsa bekapta a bőrkét, az hamarosan hátul ki is jött belőle, és megint ott úszkált a víz színén. A második kacsa is bekapta, és ez így ment tovább és tovább. Egészen addig, míg az összes kacsa egy szál zsinegre felfűzve úszkált az úsztatóban.

A nagyapámék így parádéztak velük körbe a faluban. Mígnem az első kacsa jól belecsípett a nagyapámba, ahogy én is, amikor ezt elmesélte.

> Szeretnénk inkább nem állítani semmit a fenti történet állat-élettani hitelességéről. (PI. hogy mennyi ideig emészt egy ilyen kacsa, és hogy a másik bekapná-e, amit társa épp kiemésztett.) Lényeg, hogy mindenkit kérünk, ne próbálja ki. Maximum a nagyapját kérdezze meg.

Kutyaviselő

A legutóbbi választásokon történt, hogy az egyik képviselőjelölt végigjárta körzete lakóit, némi csevegés és agitáció céljából. Épp egy elegáns kertvárosi házhoz ért, ahol a kapun kívül egy randa pitbull-terrier vicsorgott rá. Utálta a kutyákat, főleg az ilyeneket. El is bizonytalanodott, becsöngessen-e. Politikusi lelkesedése azonban győzedelmeskedett, és megnyomta a csengőgombot. Nem hiába, mert nagyon barátságos fogadtatásban részesült a ház lakóinál.

Mondták neki, hogy ők mindig is rá meg a pártjára szavaztak, és hogy mennyire örülnek, hogy hozzájuk is eljött. Még egy csésze teára is behívták. Mivel nagyon fáradt volt már az egész délelőtti mászkálástól, elfogadta a meghívást. Beoldalgott a pitbull mellett.

Ment a háziakkal együtt a nappaliba, de legnagyobb bánatára a kutyával a sarkában. A dög a szobában is mellételepedett, és békésen vicsorgott, morgott rá.

Ennek ellenére, amennyire ez egyáltalán lehetséges volt, jólesett neki a tea. Igyekezett lelkesen ecsetelni választói előtt a terveit, elcsevegett velük a környékre nehezedő nehézségekről. A kutya egyszer csak feltápászkodott, felemelte a lábát, és teljes lelki nyugalommal, intenzíven a szőnyegre vizelt. A háziak röpke pillantást vetettek rá, majd úgy tettek, mintha mi sem történt volna.

A politikus kissé meglepődött, de mivel senki nem szólt semmit, ő is folytatta a mondókáját. Azért elgondolkozott rajta, miféle támogatói is vannak neki. Mindegy, a szavazatnak nincs szaga.

Idővel azután mindent megtárgyaltak, ő is kihörpintette az utolsó csepp teát, és a távozás hímes mezejére lépett. Volna.

Alighogy kifelé indult a házból, hallotta, hogy utána szólnak:

- Elnézést, képviselő úr, a kutyáját nem viszi magával?

Kendtek gurulnak

Egy brit divatlap stábja felkerekedett, és Ausztráliába utazott elkészíteni a fotókat a legújabb kollekciókról. Ment velük a kisbusz az üres, poros ausztráliai országúton, amikor egyszer csak, szinte a semmiből előttük termett egy kenguru. Bár a sofőrnek még sikerült elkapnia a kormányt, a kenguru mégis elterült az úton.

Mindannyian kiugráltak, hogy lássák, mi van vele. A teste nem mozdult, nyilván belehalt az ijedtségbe. A show hibás ízlésű művészeti vezetője úgy döntött, jól jöhet még nekik egy kengurutetem díszletnek. Kiadta az utasítást, hogy tegyék be a csomagtartóba.

Megérkeztek a kiválasztott helyszínre. Felöltöztették a kengurut a legdrágább egyedi ancúgokba, amikben majd a modellek fognak lejteni, és nekitámasztották a kocsinak. Ez lett volna az előkép.

De egy szempillantás alatt a kenguru magához tért az ájultságból, meglepetten körülnézett, majd villámgyorsan elvágtatott a közeli bokrokba. Vitte magával pontosabban magán – a legcsodálatosabb Jean-Paul Gaultier, Benetton és Yoji Yamomoto kreációkat. Esélyük se lett volna utolérni.

Töf-töf

Egy ismerős szerelmespár Németországba utazott kempingezni. Sajnos a hely, amit lefoglaltak, egy igen élénk életet élő parasztgazdaság szomszédságában volt. Ronda, hangos és büdös disznók tanyáztak a közvetlen közelükben.

Ráadásul a kempingben rendes vécé sem volt. Nagydolgozni csak a környező erdőben lehetett leguggolva. Oda viszont időről-időre kiszöktek a disznók disznólkodni.

Második nap a férfi már nem bírta tovább visszatartani, és kivonult az erdőbe. Óvatosan körülkémlelt, majd a farmot az erdőtől elválasztó szögesdrót mellett letolta a gatyáját, és nekiállt könnyíteni magán. Közben aggódva leste, nem portyázik-e arrafelé valami sertésféle.

De a meglepetés hátulról érte. Már éppen elkészült volna, amikor egy hirtelen ökleléstől orra bukott. Egy éhes kandisznó figyelte ki magának az újabb adag táplálékot.

> Mint tudjuk, ahány vécé, annyi szokás. Külföldön bizony hagyományosan nehezen oldjuk meg az ürítkezés viszonylag gyakori problémáját. Érzékeny pont ez, ezért hallhatunk ilyen sok sztorit a külhoni toalettek veszélyeiről. Például Thaiföldön állítólag gólyalábakon álló házikók rácsos padlóján

keresztül lehet (és kell!) székelni. Az alant a sárban portyázó disznók időnként nem bírják kivárni, amíg lepottyan, ami lepottyan, és amint látják, hogy valaki nekikészülődik, már nyomják is oda a fejüket a rácshoz.

A kanári feltámadása

Egy barátom nagymamája kihívta a gázosokat az aberdeeni házába, hogy csináljanak végre valamit a régi, gáztüzelésű kandallóval. Jöttek is a szerelők a megbeszélt napon, és munkához láttak. A nagyi úgy döntött, hogy ő közben elmegy bevásárolni.

A szerelők igen trehányan dolgoztak. Le-leejtették a franciakulcsot a parkettára, összetörtek jó néhány kandallócsempét. Még apróbb tüzek is keletkeztek a kezük nyomán. De a fő baj az volt, hogy ügyet sem vetettek arra, hogy szivárog a gáz. Végül nagy nehezen azért csak összerakták a kandallót, alig néhány anya és alátét maradt felhasználatlanul.

Dolguk végeztével rágyújtottak egy bagóra. Ekkor vették észre, hogy a kanári lepottyant az ülőrúdjáról, és égnek meredő lábakkal hever a kalicka padlóján. Egy ideje már halott lehetett. Rádöbbentek, mekkora balhé és micsoda kártérítési igény lehet abból, ha az öregasszony hazajőve látja, hogy ők elgázosították a kanáriját.

Fogtak egy darab drótot, és a kis tollas hulla lábacskáit a rúdhoz rögzítették. Aztán összetakarították, és már éppen indulni készültek, amikor hallották, hogy fordul a kulcs a zárban.

A nagymama belépett a szobába, tekintete a kalickára esett, és elájult.

Amikor végre magához térítették, elzokogta, micsoda megrázkódtatás volt számára azt látni, hogy ott áll a rúdon szegény kis kanárija, aki aznap reggel múlt ki.

(Lásd még a *Foglalkozási ártalmak* fejezet *A hörcsög halála* c. sztoriját.)

MENDE-MONDÁK AZ ÁLLATOKRÓL

- Minden kutya nagyon hasonlít a gazdájára, vagy inkább fordítva, és a természetük is hasonlóvá válik.
- Hogyan védekezhetünk a cápa ellen: a cápa a támadás előtti utolsó pillanatban mindig lehunyja a szemét, ilyenkor kell kitérni az útjából; ügyesen orrba kell vágni.
- Szibéria egyik tavában úszkál egy hatalmas, birkafejű vízikígyó.
- A piranják három másodperc alatt kicsontoznak egy lovat.
- A szuperpatkány, ez a londoni rágcsáló-mutáns, immunis minden általunk ismert méregre.
- Ha erősen megfogod egy kutya alsó állkapcsát, nem tud megharapni. Ha megtámad valakit egy nagytestű, vérszomjas kutya, az egyetlen módszer a védekezésre, ha megfogjuk a két mellső lábát, és hirtelen, erős mozdulattal kettérántjuk. Ettől azonnal meghal.
- A papagájok valami miatt könnyebben megtanulják a káromkodásokat, mint bármi mást.
- A ló a legszebb állat.

FOGLALKOZÁSI ÁRTALMAK

MUNKAHELYI FURCSASÁGOK

A legkiválóbb mondattermő vidékre érkeztünk. Ez a kis válogatás azt bizonyítja, hogy a legjobb munkahelyen is előfordulhatnak balesetek. A kollégiális ütközetek gyakorisága és intenzitása, az unalom nyolctól négyig és a hosszúra nyúló ebédidő remek táptalaj az emberek fantáziájának és lédús mesélőkedvének. A taposómalom, a hétköznapi rutin némileg elviselhetőbb, ha időnként ezt-azt csinál is az ember, amivel legalább felvidítja a munkatársait.

Sherlock Holmes sapkája

Egy barátomnak volt egy kiállhatatlan, beképzelt felettese, akit persze senki sem kedvelt a munkahelyén. Ez a fickó egyik nap a helyi vásárban kiszúrt magának egy amolyan Sherlock Holmes-fazonú vadászsapkát. Attól kezdve a többiek nagy örömére és halk kuncogásától kísérve abban járt be dolgozni.

Szerencsétlenségére pár nappal később két beosztottja ráakadt a sapkaárusra a vásárban, és beszerzett két másikat pontosan ugyanabból a fajta satyakból, egy néhány számmal kisebbet és egy nagyobbat.

Másnap reggel emberünk bement a munkahelyére, és szokásához híven feltette a vadászsapkát a fogasra. A két pofa meg napközben titokban kicserélte azt a nagyobbra. A nap végén a tulajdonos vette a sapkáját, és ahogy feltette a kobakjára, érzi ám, hogy mintha nagyobb lenne. Igen meglepődött, de inkább nem törődött vele, elindult haza a fülére lógó satyakkal.

Másnap meg a kisebb sapkát tették neki a fogasra, ez hetykén megült népszerűtlen feje búbján.

... és ez így folytatódott napokig. Hol nagy volt, hol kicsi. Időnként az eredeti sapkát is visszacsempészték, hadd örüljön szegény feje. Végül nem bírta tovább, elment az orvoshoz furcsa panaszával. Meg volt győződve róla, hogy a nagy stressztől a koponyája kitágul és összehúzódik, mint egy lufi.

Tévútépítés

A barátom London egyik nyugati kerületében dolgozik, és folyton arról panaszkodik, hogy a környék az útépítő maffia kezébe került. Egymást váltó fővállalkozók, alvállalkozók és egyéb banditák ütik fel a tanyájukat az utak mentén, és darabokra szedik a helyet. Szerinte legtöbbször fogalmuk sincs, mit bontanak vagy építenek éppen. Egyszerűen felállítanak a melósoknak egy bódét, felszedetik velük az utcakövet, és ásatnak, ásatnak, mint az őrültek. A zaj meg egyenesen elviselhetetlen.

Elmesélt mindehhez egy történetet is. Az egyik nap éppen egy telefaxot küldött valahova, amikor hatalmas csattanás hallatszott, és minden áram elment. Kinézett az ablakon és látta, hogy az egyik melós az imént ásott lyukba kapaszkodik, keze még mindig a légfúrót markolja. A furcsa csak az volt, hogy tök fekete lett, és füstölt. Pechjére eltalálta a villanykábelt.

Így is maradt, amíg el nem vitték a mentők.

A felvonó fantomja

Los Angelesben történt a hetvenes évek közepén, hogy furcsa bűnesetről érkezett bejelentés a város két legnagyobb és legforgalmasabb irodaházából – ezek azok a kilencvenemeletes üvegcsoda felhőkarcolók.

Az történt, hogy egy titokzatos elkövető rendszeresen belekakált a liftbe. Persze, amikor az üres volt. Mindig a következő lift-utas találta meg a rakást, és természetesen jelentette a dolgot a portán. Ez úgy két-háromszor egy héten lejátszódott.

A dolog akkor vált igazán rejtélyessé, amikor a folyamatos panaszok miatt a biztonsági szolgálatot bízták meg a probléma kezelésével.

Gyakorlatilag folyamatos megfigyelés alatt tartották a liftet, ennek ellenére a kakáló fantomnak rendszeresen sikerült elkövetnie mocskos tettét. Gyakran még olyankor is, amikor a lift alig egy percig volt üres.

Három hónapig teljesen tehetetlenül szemlélték (és szagolták) az eseményeket. Aztán a fantom ugyanolyan hirtelen, ahogy megjelent, el is tűnt. Azóta se jártak végére a dolognak.

Papírízű történet

Egy barátom a lancashire-i papírmalomban dolgozott, mint biztonsági ellenőr. Személyesen ismerte a volt kollégát, akivel ez a csúnya történet megesett.

A malom mindenféle használt papírral dolgozott régi újságok, döglött kartondobozok stb. Belezúdították ezeket egy hatalmas kádba, amiben hatalmas kések forogtak, és vágták, zúzták, sűrítették az anyagot, amiből az újrafeldolgozható papír kialakult.

Olykor persze pornómagazinok is érkeztek újrafeldolgozásra, már amennyi megérkezett belőlük. A szerencsétlenül járt kolléga is egy ilyen szállítmányt fogott ki.

A késes kád körülbelül harminc méter mély volt, de amikor igazán tele lett, el lehetett érni a papírhalom tetejét. Az illető pasas igen nagy kéjenc volt, és amikor észrevette, mi forog a kádban, megpróbálta lehalászni a legfelső példányokat.

Pechjére igen alacsony emberke volt, nem érte el. Körülnézett, hogy látja-e valaki, és amikor megbizonyosodott róla, hogy nem, eltávolította a biztonsági hálót, és felállt a székre, hogy mélyebben benyúlhasson. A nagy erőlködésben elvesztette az egyensúlyát, és belepottyant a kádba. Körülbelül félóra múlva egy biztonsági ellenőr – nem a barátom, csak egy kollégája – találta meg az üres széket és a leszedett hálót.

A legcsekélyebb esély sem volt arra, hogy életben találják, úgyhogy a főnökség nem állíttatta le a kádat.

Még sok pattogatott kukoricás zacskónak szánt papír jött ki belőle aznap.

> Ugye ismerős történet? (Mi megmondtuk!) Két variációja is eljutott hozzánk. Az elsőben a helyszín egy sörfőzde. A történet szerint, amikor az egyik melós belepottyan a főzőkádba, a főnök nem állíttatja le a főzést, mondván, úgy sem lehet majd érezni a sörük ízén. A másik egy húsfeldolgozó üzemben játszódik, ahol a zsírolvasztás közben ér valakit üzemi baleset. A művezető ez esetben is úgy dönt, kár volna leállni, senki sem fogja észrevenni, hogy nem csak sertésből van a zsír.
>
> Ezekben a sztorikban a morbiditás iránti vonzalom mellett a helybeli termékek iránti bizalmatlanság is kifejeződik.

A zöld felével felfelé

A pubot az utcánkban egy kedves középkorú pár vezeti. Néhány évvel ezelőtt úgy határoztak, nagyobb házba költöznek. Kinéztek maguknak egy még épülőfélben lévő családi villát, és bejelentkeztek az ingatlanügynökségnél, hogy szeretnék megtekinteni.

A félig kész házon a művezető kalauzolta őket végig. A leendő nappaliba érve kinézett az ablakon, és kikiabált:

- A zöld felével felfelé!

Amikor ezt már a harmadik helyiségben is eljátszotta, a vendégek alig bírták megállni, hogy ne nevessenek, pedig még nem is tudták, miről van szó. Végül nem bírták tovább és megkérdezték, mire mondja folyton azt, hogy a zöld felével felfelé?

- Tudják – mutatott ki sóhajtva az ablakon a művezető –, a fiúk most rakják le a gyeptéglákat, de még ezt is mindig elrontják.

Az utolsó lépés

A barátom szombatonként egy raktárban söpröget. Az épület őrült nagy, de teljesen le van robbanva. Hol itt, hol ott kezd el potyogni róla a vakolat, a tetőről meg a cserepek. Reménytelen vállalkozás rendben tartani.

Egy hideg őszi napon a karbantartók nagyon magas létrákkal érkeztek a helyszínre.

Nekitámasztották őket a falnak, és felmásztak lefesteni a főgerendázatot. A létrák felértek egészen a tetőig. Az egyik melós munka közben átlépett egy korhadt gerendára, gondolván, hogy onnan könnyebben eléri a többit. Az viszont gyengéden kettétört alatta, és ő tizenöt méter magasból a betonra zuhant.

Nagyon ügyesen esett, mert a lábára érkezett. Csakhogy a hatalmas erejű lökés felnyomta a lábait a testébe, keresztül a vállán. Nyikkanás nélkül, ici-pici körökben toporgott pár pillanatig, majd hanyatt dőlt, és azonnal meghalt.

A hörcsög halála

A főnökömék januárban új padlószőnyeget vettek. A vevőcsalogató ajánlat az volt, hogy a cég ingyen felrakja a lakásukban.

A vásárlás után két nappal be is állított hozzájuk két nyiszlett figura egy lerobbant kisteherautón, hogy ők lennének a szőnyegspecialisták. Tény, hogy gyorsan és ügyesen lerakták a szőnyeget. Mikor elkészültek, rágyújtottak, és elégedetten szemlélték kezük munkáját. Egyikőjük észrevett egy aprócska puklit középen. Szólt a társának, aki kapta a kalapácsot, és jól irányzott, határozott ütésekkel gyorsan elegyengette.

Nem sokkal ezután a ház asszonya jelent meg az ajtóban, örült, hogy az emberek már készen vannak, de látszott rajta, hogy valami aggasztja.

- Nagyon szép munkát végeztek. Igazán köszönöm. De mondják, nem látták közben egészen véletlenül a hörcsögömet? Elbújt valahova.

Lehetséges variáció: kanári a tapéta alatt.

A kézitáska

Egy haverom buszsofőr Newcastle-ban. Mindig meséli, mi mindent nem találnak "ottfelejtve" műszak után a buszon.

Egyszer például észrevett egy barna kézitáskát az egyik ülés mellett. Kinyitotta, hát egy emberi kéz volt benne. Azóta sem jelentkezett érte senki. A hozzávaló esernyőt két nap múlva találták csak meg.

Alaguta

A feleségem exférje metrósofőr. Ő mesélte a következő, meglehetősen bizarr történetet.

A vonat a szokásos sebességgel haladt a következő állomás felé. Egyszer csak az első kocsi utasai érezték a vészfék rándítását. Rögtön ezután abban a nem mindennapi látványban lehetett részük, hogy a vezetőfülke ajtaja kivágódott, és a vezető fejvesztve menekült. A kocsikat elválasztó ajtókat feltépve, ámokfutó tekintettel rohant végig a szerelvényen.

A magára hagyott vonat hirtelen csikorogva megállt. Mint kiderült, alig pár centire az alagútban előttük lerobbant másik járműtől.

A londoni metrót számtalan legenda övezi. De lássuk a tényeket. A metrót vezérlő számítógépes szoftvert Delhiben fejlesztették ki – nem is olyan rossz, mint gondolná az ember. Egyébként is, állítólag az ő vasúti hálózatuk a legjobb a világon.

Kevesen tudják, hogy a hang, ami minden állomáson bemondja, hogy "vigyázzanak a peronnál", egyszerűen annak az ügynöknek a **ha**ngja, aki a hangosbemondó-rendszert még a hetvenes években felkínálta megvételre. Csak próbaképpen mondta rá, és azóta is ezt használják. Fizetni soha egy centet nem fizettek érte neki.

Anti-vécé

Még a régi munkahelyemen nagyon jóban voltam a villanyszerelő srácokkal. Ők meséltek egy

kollégájukról, akinek pár hónapja egy befejezés előtt álló elegáns villában kellett bekötnie az áramot.

Fent dolgozott az emeleten, az összes többi melós lenn a földszinten, meg a pincében. Egész délelőtt vacakolt a gyomra az előző esti veszett erős chilitől. El is határozta, hogy ebédidőben, amikor a többiek elvonulnak, ő keres egy nyugis vécét, és jól kiadja magából.

Így is történt. Végre egyedül maradt a házban, kézbe kapott egy magazint, és letelepedett a vadonás új ülőkére.

Úgy húsz perccel később megkönnyebbülten állt fel, hogy a papírmunkát is elvégezze. Majd nyúlt volna a vécélánc után, de nem volt vécélánc. És nem volt víztartály sem, se lefolyó. Ugyanis a vécé még be sem lett kötve.

Kivagyiság

Egy régi jó cimborám mesélte egyetemista öccséről, hogy egyszer az egyik vizsgájukon az írásbelire egy általuk teljesen ismeretlen, rosszarcú tanárt küldtek be felügyelni. Nagyjából tudta az öccs a dolgokat, valahogy mégis úgy alakult, hogy nem ért az utolsó kérdés végére. Amikor a felügyelő tanár bejelentette, hogy lejárt az idő, mindenki adja be a tesztjét, ő még legalább egy percig írt, és amikor kivitte, az ürge közölte vele, hogy már nem fogadja el. Hiába könyörgött neki, az hajthatatlan maradt. Erre a srác megkérdezte:

- Tudja-e a tanár úr, hogy ki vagyok én?
- Nem, édes fiam, és nem is érdekel – csattant fel a tanár sértődötten.
- Akkor jó – mondta a srác, és villámgyors mozdulattal a pakli leadott teszt közepébe csúsztatta a dolgozatát.

Hasonló sztori: az ornitológia vizsgán az egyik diák rögtön az elején kiviszi az üres papírt, hogy ő ezt nem hajlandó csinálni, mert ez marhaság. A tesztlapon ugyanis csak madárlábak láthatók, és az a kérdés, hogy, melyik milyen madáré. Amikor a prof felháborodottan megkérdezi a renitens hallgatótól, hogy kicsoda ő, az csak feltűri a nadrágja szárát és azt mondja: Állapítsa meg maga!

A kívánt viselkedés

A nagybátyám barátja pszichológiát tanult valami híres külföldi egyetemen. Volt egy kedvenc története, amit minden adandó alkalommal elmesélt.

Még viszonylag tanulmányaik elején történt, hogy egy vendégprofesszor tartotta nekik az előadást a behaviorizmusról. Nagyon kedves, okos, öreg prof volt, és a téma megihlette a hallgatókat. A második előadás után a diákok összesúgtak-búgtak, és elhatározták, hogy beidomítják tanárukat. A teremben volt egy nagy, régimódi, fából készült szemetesláda, ami remek dobogóul szolgált. Kísérletük célja az volt, hogy a félév végére a prof csak ezen állva legyen hajlandó órát tartani.

Első lépésben sikerült őt a szemetes mellé szoktatni. Ez úgy történt, hogy valahányszor a prof, aki óra közben fel s alá sétálgatott, a szemetes mellé ért, ők mint a kisangyalok figyeltek, jegyzeteltek, nagyokat bólogattak. Amikor a prof elsétált onnan, viselkedésük hirtelen megváltozott. Ásítoztak, nevetgéltek, még galacsinokat is dobáltak. Hamarosan tanáruk el sem mozdult a láda mellől.

A második lépés az volt, hogy valahányszor az ily módon helyhez kötött prof feltette az egyik lábát a ládára, ők a kívánt viselkedés megerősítéseként feltűnő figyelemmel követték szavait, amikor viszont levette a lábát, újból rosszalkodni kezdtek. Hamarosan meglett ennek is az eredménye, és tanáruk egyre gyakrabban nyugtatta egyik, vagy másik lábát a ládán. Végre egyszer ráállt. Szinte egyszerre tört ki a diákokból a hirtelen érdeklődés a téma iránt, ami furcsamód alábbhagyott, amikor szegény öreg lelépett.

A félév végén a prof már úgy tartotta minden előadását, hogy amikor belépett a terembe, fogta a nehéz szemetesládát, középre vitte, ráállt és úgy kezdett beszélni.

MENDE-MONDÁK A FOGLALKOZÁSOKRÓL

- Az angol királyi család igenis keményen dolgozik. Én például a világ minden kincséért sem csinálnám, amit szegény királynőnek kell.
- A londoni taxisok nem szeretnek átmenni a hidakon.
- Minden tanár szereti az almát.
- Minden hentes kutyája jól táplált.
- Akik csokoládégyárban dolgoznak, semmi pénzért nem ennének csokoládét.
- A kekszgyárban általános szokás beleköpni a termékbe, a sörgyárról ne is beszéljünk.
- A bombázókon szívesen alkalmaznak színvakokat, mert őket nehezebben téveszti meg az álcázás.
- Egy focicsapat minden tagjának a haját ugyanaz a borbély vágja.
- Minden fodrász kopasz.
- Minden fogorvosnak rossz szagú a lehelete.
- Minden parkőr mogorva.

KATONA FOLKLÓR

VETERÁN VIRTUS

Ha felcsap az ember katonának, kekibe bújt katasztrófák és igen furcsa hiedelmek várják, amelyeket a szigorú fegyelem, a sziklaszilárd hivatástudat, sőt még az évek menetelése sem tud kikezdeni. Sorköteles nézet, hogy ha lenyeljük a golyót, az ellenség nem fog ki rajtunk, csak a koszt. Ha harc, legyen harc – hullanak itt az emberek, mint a legyek, de hát mi mást is csinálnának, ha egyszer fő a győzelem. Hiába, ez a következménye annak, ha a férfiak túl sok időt töltenek az emberektől távol, egymás közt.

Fejes

Szokták mondogatni, hogy az első világháborúban az éppen aktuális lövöldözés végeztével, a pihenőidőben egyik vagy mindkét szemben álló fél focicsapattá vedlett, és rúgták a labdát a senki földjén. Egy barátom nagypapájának is volt egy ilyen sztorija az édesapjáról.

Egy szép nyári délutánon, amikor már majdnem egy hete semmilyen harci cselekmény nem esett, az unatkozó angol kiskatonák felállítottak két kaput, és úgy ahogy voltak, egyenruhában focizni kezdtek.

Egészen estig játszottak. Egyszer csak egy gyönyörű, nyílegyenes rúgás átrepítette a labdát a frontvonalon, a tiltott zónába. Aljas módon épp ekkor kezdődött egy német bombatámadás, és a katonák hanyatt-homlok rohantak vissza az állásaikba. Voltak azonban néhányan, akik még ilyen áldatlan állapotok mellett sem felejtették el figyelemmel kísérni egyetlen focilabdájuk sorsát. Végül a barátom dédapja szúrta ki, hova is pottyant. Bizony jól bent volt az ellenség térfelén, de azért elhatározták, hogy éjszaka, a sötétség leple alatt megkísérlik visszaszerezni. Hogy ne veszítsék szem elől, valamelyikőjük mindig a labdát figyelte a bombázás közben. Nagy kincs volt egy ilyen labda akkoriban.

Idővel elcsendesedett a bombázás, sötétség borult rájuk. Sorsot húztak, hogy melyikőjük foglalja vissza a labdát. A sors a barátom nagyapjának az apját jelölte ki a feladatra, hogy az orvlövészek golyóit lehetőleg kikerülve átsurranjon a szomszédba. Keresztet vetett, kiugrott a fedezék mögül, és cikk-cakkozva a töksötétben meg sem állt a labdáig.

Mikor odaért, rávetette magát, szempillantás alatt belegyömöszölte a sáros gömböt a hátijába, és már spurizott is vissza a társaihoz.

Ledobta közéjük a zsákot, és azok izgatottan kotorták ki belőle – nem, nem a labdát. Egy német kiskatona véres, sebes fejét.

> Ez a sztori is hasonlít arra a népszerű történetre, mely szerint Karácsony napján a német és az angol kiskatonák háború helyett futballt játszottak. A meccs végén aztán felszedték a kapufákat, és visszatértek a küzdelem gyilkosabb formáihoz.

Kísérteti repülés

Továbbra is tartja magát az a régi történet – értsd: mesélik –, hogy az első világháborúban egy észak-francia légitámaszpontra az egyik gép feltűnően sokáig nem tért vissza az akcióból. Mindenki úgy gondolta, hogy lelőtték őket.

Amikor már feladtak minden reményt, propellersurrogást hallottak, majd néhány másodperc múlva feltűnt az elveszettnek hitt gép is. Csataviselt volt, de teljesen normálisan repült. Egy leszállópályához manőverezett, és tökéletes landolást hajtott végre. A társak és a szanitécek a géphez rohantak, de ez utóbbiakra már nem volt szükség.

A pilóta halott volt, és megállapították, hogy már legalább két órája az. Rajta kívül más nem volt a gépen.

> Bizony, a gépek olykor maguktól repülnek! Aki nem hiszi, olvassa el a *Technofóbia* fejezet *Önkalóz c.* sztoriját.

Katonánként

Az első világháborúból származó legrémségesebb történetek a német hadifogságba esett szövetségesek sorsáról szólnak. Az egyik legszebbet a feleségem nagyapja mesélte, aki még az apjától hallotta.

Egyik bajtársuk, egy fiatal, bátor legény a somme-i csatában került német fogságba. Iszonyatos csata volt, örülhetett, hogy egyáltalán túlélte. Egy hadifogolytáborba vitték. Alig került be, máris szökni próbált. Egy szekéren rejtőzött el, és azzal vitette ki magát. Sajna, pár óra múlva elkapták, és visszavitték. De ő nem nyughatott. Kétheti gondos előkészítés után megint kereket oldott. Most is elkapták, de csak azért, mert leesett a szikláról, amikor éppen egy német őrjárat elől rejtőzködött. A keze és a lába nagyon csúnyán megsérült, és a tábori orvosok nem tudták megakadályozni, hogy beálljon az üszkösödés. Hamarosan le kellett vágni az egyik lábát. Amikor a hírt közölték vele, így szólt az orvoshoz:

- Herr doktor, megtenné nekem azt a szívességet, hogy a levágott lábamat a Vöröskereszttel visszaküldeti Angliába? Szeretnék mindenestül angol földben nyugodni.

A doktor emberséges ember volt, teljesítette a kérését. A műtét után nyomban megszervezte, hogy a láb a rokonokhoz szállíttassék.

Hamarosan a másik láb sem kerülhette el az előző sorsát. Az ifjú katona megismételte a kérését, és az orvos most is teljesítette azt.

Amikor viszont a karjáról is kiderült, hogy menthetetlen, már hiába kérte, hogy azt is vigyék haza Blightyba. Az orvos komoran megrázta a fejét.

Sajnos uram, nem vitethetem Angliába a karját. A táborparancsnok szigorúan megtiltotta. Attól tart, hogy ön újólag szökést kísérel meg. Ezúttal apránként.

Fortuna-frász

Szolgált a második világháborús angol hadseregben egy egészen különleges ifjú katona. A társai csak Mázlista Mellorsnak hívták, mert több élete volt, mint egy macskának és azokat egy kivételével mind el is használta a fronton.

Egyik alkalommal például két társával egy francia falucskán haladtak keresztül. Libasorban mentek, és egy orvlövész egyetlen golyóval pont eltalálta őket. Pontosabban csak azt, aki elöl ment, meg azt, aki hátul ment. Mázlista Mellorst középen, jó ég tudja hogyan, de elkerülte a golyó.

Máskor egyedül kószált éjszaka egy mezőn, valahol Belgiumban. Csak akkor tudta meg, micsoda mázlija volt már megint, amikor átért az erdőhöz, és gyufát gyújtott, hogy lássa, milyen tábla van az egyik fán. Hát az volt kiírva: ACHTUNG! AKNAMEZŐ.

Egy másik történet szerint egyszer egy német tank elé esett, de az csodák csodája hozzá se ért, amikor átment felette. Őrangyalának megint hála, egy mélyedésbe esett, ami életmentő pár centit hagyott közte és a tank alja közt.

Mindezek mellett kétszer esett hadifogságba, de az oroszok mindkét alkalommal napokon belül ott termettek, hogy felszabadítsák a tábort. Ha Franciaországban kimenőjük volt – mint azt társai fájó szívvel megjegyezték – mindig neki jutott a legszebb mademoiselle.

Sok évvel azután, hogy vége lett a háborúnak, ő és társai egy vidám, évfordulós csapattalálkozón vettek részt, ahol a tisztekkel együtt emlékeztek a régi dicsőségre. Fel is hánytorgatták Mázlistának a fenti és még sok más indokolatlan életben maradást. Az est fénypontja az örömtűz, egy gyönyörű, hatalmas máglya meggyújtása volt.

Sajnos ezen az estén Mázlista Mellors őrangyala nem volt szolgálatban. Az egyik rendező, ahogy összesöprögette a kisebb hasábokat a tűz aljára, figyelmetlenségből odasöpört hozzájuk némi elszórt lőszert is. Teltmúlt az éjszaka, tetőfokára hágott a hangulat, de hirtelen golyók süvítettek el mellettük a mennydörgő tűzből.

Szerencsétlen Mázlista volt az egyetlen, akit egy golyó egyenesen szíven talált.

Krumplicsapda

A dédapám századát visszavezényelték a frontvonalból a hátországba, hogy valamelyest

pihenjenek és rendezzék soraikat. Különösen véres és kegyetlen csaták után voltak, és nagyon örültek, hogy most végre meghúzódhatnak egy francia kisvárosban. Az őrmester közölte velük, hogy külön jutalomban is részesülnek hősies helytállásukért. Kitaláltak nekik egy kis házi szórakozást, amely lehetőleg elősegíti majd a tisztek és a közkatonák közötti kapcsolatok javulását is. Ezzel a holtfáradt katonákat egy közeli mezőre vezényelték. Annyit láttak ott, hogy fel s alá lovagol egy tiszt a mezőn.

Feletteseik kezükbe nyomtak egy-egy zsák krumplit, és parancsba adták, hogy alaposan hajigálják meg vele a tiszt urat, mert aki a legtöbbször találja el, azé lesz a fődíj.

A közkatonák bizony nem rajongtak a tisztjeikért akkoriban, úgyhogy a század megmaradt erejét nem kímélve dobálta a tisztet. Aki, szegény, hamarosan kék-zöld lett a rázúduló krumplitűztől.

A legények nagyon élvezték a dolgot, egészen addig, amíg el nem terjedt a soraikban, hogy ezt az egész "jutalmat" csak azért találták ki, hogy kitudják, melyikőjük a legjobb célzó, és azt besorozzák gránátosnak. Akkoriban a gránátok még nem voltak valami korszerűek, és cipelni őket egy mellükön lógó táskában gyakorlatilag felért az öngyilkossággal.

Furcsamód, a katonák célzókája egy csapásra elromlott, és többé egyikük sem találta el a tisztet. Az őrnagy kis idő múltán csalódottan lefújta az akciót, és a bakák hatalmas megelégedésére a gránátdobói állás betöltetlen maradt.

> Minden háborúnak megvannak a maga mondái, nem csak a régieknek, hanem az újabbaknak, például a Falklandi csihi-puhinak is. Ezek speciel leginkább a birkák körül forognak. Vagy álruhába bújt argentinoknak, vagy álruhába bújt angoloknak nézték őket. Mi most egy birkamentes történetet mesélünk el.

Álkráter

A Port Stanley repülőtér sikertelen brit bombázása után az argentinok ellepték a kifutópályákat, és hatalmas plasztik-lapokkal fedték be őket. A műanyagra életnagyságú bombakrátereket festettek, hogy a felderítő egységek megnyugodva vegyék tudomásul: a célt eltalálták. Így akartak megmenekülni a további bombatámadásoktól.

Mondják is, hogy az argentinok azért vesztették el a háborút, mert túl sok időt és energiát fordítottak a megtévesztő plasztik-képekre, és keveset a plasztikbombákra.

> Ezzel a mondával az argentinok is bekerültek az álcázás nagymesterei közé. Nem rossz társaság: a görögök a trójai falóval, Mussolini fából ácsolt repülőgépeivel, a szövetségesek a felfújható tankjaikkal és a pattogó bombával. Vagy újabban az iraki hadsereg, amely hatalmas kartonokkal csinált olyan árnyékhatást, ami azt sugallta az ellenségnek, hogy ott bizony Szaddam több száz vadászgépe van álcázva. Vagy az végül is csak délibáb volt?

Nyúlbajtárs

Egy barátom polgári alkalmazott – amolyan írnokféle egy titkos tengerészeti felderítőegységnél. Nemrégiben elzavarták őt és civil társait egy úgynevezett túlélési tanfolyamra, gyakorlatilag gyorskiképzésre a walesi hegyekbe. A srácot nagyon idegesítette, hogy szép szál tengerészek akarják majd az ő testi és lelki erejét megtesztelni, hiszen a maximális erőkifejtés, amit addig végzett, az volt, hogy naponta többször is lecsavarta a töltőtolla kupakját.

A kurzus elkezdődött, és rögtön az elején kellemes meglepetés érte. A kopaszra borotvált, rémisztően keménykötésű őrnagy egy kis kölyöknyuszit adott mindegyikőjüknek, mondván, hogy ez lesz az ő nyulacska-bajtársuk, nevezzék el szépen. Nagyokos barátom el is nevezte a nyuszit az anyósa után Mavisnek.

Az ezután következő hét maga volt a pokol. Közelharc-kiképzés, erőltetett menet zuhogó esőben teljes menetfelszereléssel, éjszakai manőverek, és végül kétnapos "tájékozódási verseny"

magányosan a vadonban, sátor, élelem és víz nélkül.

Félholtan értek vissza a bázisra. De velük volt végig a nyúlbajtárs, akit egy álló héten át etettek, tutujgattak. Ekkor a kopasz őrnagy választás elé állította őket. Vagy még egyszer végigcsinálják ezt a hetet, vagy saját kezűleg leölik és megnyúzzák a nyulat, amiből a pecsenyét utána együtt elfogyasztják.

A fasírt-hadgyakorlat

Tudjuk, micsoda paranoiát tud kiváltani belőlünk bárféle újabb, még ultramodernebb találmány és beláthatatlan kísérőjelenségei. Különösen (és indokoltan) így van ez a nagyon titkos harcászati eszközök esetében. Nem meglepő, hogy ezek köré is legendák szövődnek. Legújabban a hőérzékelő fegyverek meglehetősen morbid ötlete borzolta fel a mítoszképző kedélyeket.

Az egyik ilyen történet szerint hadgyakorlatot rendeznek a Salisbury fennsíkon. Az összes nagyfejű katona ott van, hogy bemutassák nekik az új, hiper-szuper hőérzékelő fegyvert. De amikor a rakétát kilövik a tőle ötszáz méterre a síkságon legelésző tankra, az nagyot kanyar a levegőben, és visszaszáll a generálisok fejére, pontosabban csak az autóikat találja el, és centiméterekkel elhibázza a szakácssátrat, ami miatt eredetileg visszafordult. Merthogy a szakácsok ott sütötték a fasírtot ebédre az éhes katonáknak.

> No, ennyit az "okos" bombákról. Egyébként is, ha olyan túl okosak, mi a fenét keresnek a hadseregben?

Robbanófejek

Az ötvenes években az amerikai haditengerészet azzal kísérletezett, hogy delfinek és teknőcök felhasználásával helyezzen mágneses bombákat az ellenséges hajók aljára. De nem sokáig kísérleteztek ezzel, mert a kedves jószágok mindig visszatértek a bázisra, gyakran úgy, hogy a fejükön még mindig ott ketyegett a robbanóanyag, ami valahogy mégsem tapadt oda az ellenséges hajó fenekére.

> Ez a sztori azt a tragikus eseményt előlegezi meg, ami a török partok mellett 1992-ben aztán valóban lejátszódott. A helybéli parasztok "örökbe fogadtak" egy kedves, nagy fehérbálnát, aki ettől kezdve baltikumi otthonától sok ezer mérföldre, az ő falujuk kikötője környékén fickándozott. A bálna orosz fogságból szökött meg, ahol katonai kísérleteket végeztek rajta. De túl sokat tudott... Ezért a vörös ököl, bocsánat, a frissen szabadult állam ökle, nemzetközi jogait érvényesítve lecsapott, felhajtotta és bekerítette a bálnát, majd visszatoloncolta a laboratóriumba.

MENDE-MONDÁK A HARCÁSZATRÓL

- Churchillnek az volt a terve, hogy nyersolajjal boríttatja be és felgyújtatja a La Manche-ot, ha Hitler onnan támad.
- Hitlernek csak egy golyója volt.
- Az ejtőernyősök több mint ötven módját tudják annak, hogyan lehet puszta kézzel embert ölni.
- Amikor az Öböl-háborúban a női tengerészalakulatok egy hajón szolgáltak a férfiakkal, egyfolytában dugtak.
- Ha az ember egy golyóra ráírja a nevét, és azt mindig a zsebében hordja, nem találhatják el.
- Az amerikai hadseregben a legjobb az úti-ellátmány, a britben a legrosszabb.
- Éjszaka az orvlövész könnyen eltalál, ha három cigit gyújtunk meg egy gyufáról: az elsőnél meglát, a másodiknál céloz, a harmadiknál lő.
- A második világháborúban nagyon sok katonát az mentett meg, hogy a cigarettatárcáját találta el a golyó.

- A fiatalságnak egy jó kis háború kellene, nem ez a sok segély.
- Nem kell tudnunk úszni ahhoz, hogy beálljunk a haditengerészethez.
- Az amerikai repülőgép-anyahajókon olyan sok hétpróbás gazember szolgál, hogy a kapitánynak nonstop fegyveres őrökkel kell körülvennie magát.

ÚTIÖMLENY

IDEGEN TÁJAK VONZÁSÁBAN ÉS FŐLEG TASZÍTÁSÁBAN

Az angolok kifejezetten nem örülnek annak, ha valaki jól érzi magát. Nem csoda hát, ha annyi monda kering szörnyű *kudarcba fúlt álomutazásokról. Zavaros vizek a külhoni vizek, de hajózni muszáj. Külföldön lenni rémálom, jobb ha az ember becsukja a szemét, és várja, hogy elmúljon. Szuvenírként úgyis csak a könnyeit hozhatja haza. Ezek a modernkori odisszeák, bár a józan észre fittyet hánynak, remekül mutatják kóros idegengyűlöletünket és átütő erejű bizalmatlanságunkat mindazzal szemben, ami a világ bármely más táján van, nem pediglen itten.*

Ezt azért mégse kellett volna belevenni...

Egy ismerős házaspár tavaly nyáron valami földközi-tengeri helyre ment nyaralni. Egy kis hotelban szálltak meg. Remekül érezték magukat, egészen addig, míg az első hét végén be nem törtek a szobájukba. Érthetetlen volt a dolog, mert semmit nem vittek el, csak felforgatták a fiókokat meg a szekrényt.

Kicsit zavarodottan, de rendületlenül élvezték tovább a nyaralást. Amikor teljesen kipihenten hazaérkeztek, egyik első dolguk volt előhívatni a fényképeket. Alig várták, hogy újra lássák a gyönyörű üdülés helyszínét.

Nem számítottak rá, hogy a tengerparti nyaralást megörökítő képeket nézegette volt betörőiket is megismerhetik. Mégpedig igen meglepő oldalukról. A párocska iszonyodva látta, hogy az egyik felvételen azok a bizonyos látogatók meztelenül masíroznak szállodai lakosztályuk fürdőszobájában, és Jézusmária, mi áll ki a szőrös fenekükből? – a fogkeféiknek a szára.

Ne feledkezzünk meg arról, hogy a betörés a nyaralás közepén történt!

A déli nap heve

Egy barátom bátyja a munkahelyi bálon egy csomó pénzt nyert tombolán, és úgy döntött, az egészet egy karib-tengeri kéjutazásra költi. Állati jól szórakozott. Minden éjszaka hajnalig ropta, piált és nőzött. Egyszóval, soha ilyen jó hete nem volt még. Egyik délelőtt a szokásosnál is később és másnaposabban ébredt. Kikászálódott az ágyból, belevergődött a bermudájába, és hunyorogva kilépett a vakító mediterrán napsütésbe.

Szomorúan vette tudomásul, hogy akkorra már az összes napozóágyba belefészkelték magukat a németek. Kiszúrt magának egy jó kis napsütötte helyet a fedélzeten, és leheveredett a sima, meleg fémfelületre. Azon nyomban elszunyókált.

Pár óra múlva iszonyatos fájdalmakra ébredt. A déli nap heve ráégette a bőrét a fedélzet tűzforró fémlapjára. Mozdulni sem tudott onnan, csak segítségért üvölteni.

Hamusítvány

Egy jóbarátom apja pilóta. A British Airlines London - New York járatán dolgozik már évek óta. Volt egy eset, amitől még azóta is a hideg futkos a hátán.

Egy Jumbóval landolt a heathrow-i reptéren, és amikor már az összes utas elhagyta a gépet, a stewardess talált egy kis dobozkát az egyik ülés alatt. Kinyitották. Valami gyanús, finom por volt benne.

Azonnal hívták a vámosokat. A vámtiszt szakszerűen megnyalta a kisujját, majd a porba dugta. A port megízlelvén így szólt nagy komolyan:

- Semmi esetre sem kábítószer.

Éppen ekkor egy kis öregasszony totyogott be az utastérbe. Odalépett a stewardesshez, és megkérdezte tőle, nem találtak-e egy kis dobozkát az ülése alatt, mert abban vannak a férje hamvai, amit haza akar vinni a farmjukra.

(Csak hogy a kedves olvasó ne magától vegye észre, felhívjuk a figyelmét a *Barátok, rokonok* és *egyéb állatfajták* fejezet *Fekete leves* c. sztorijára.)

Víz és tűz

A haverom főnöke imád élni. Imádja a vizet, a napot, a nőket és az italt. De mindenekelőtt, ahogy mondani szokta, Dél-Franciaországot imádja. És ott is Camargue-ot. Nagyon sokszor járt már ott, kedvenc ottani időtöltése a horgászás.

Egy forró nyári délutánon elhatározta, hogy bérel egy kis csónakot, és kimegy a tóra. Talált is magának egy idilli, elhagyatott helyet a horgászáshoz, de sajnos ott nem volt csónakbérlési lehetőség. Sebaj, észrevett a bozótban egy még használható állapotban lévő csónakot. Horgászbottal a kezében tóra szállt vele. Remélte, fog egy halat, vagy kettőt.

Azon a tájon bizony elég gyakoriak a hatalmas erdőtüzek a forró nyári délutánokon. Pár kilométerre a főnöktől akkor is éppen tűz ütött ki. Riasztották a helyi hatóságokat, és elindultak a mezőgazdasági repülőgépek oltani.

Ezek a gépek úgy működnek, hogy alacsonyan a tó felett szállva felkanalazzák a vizet, amit az erdő fölé érve kiöntenek magukból.

A főnök éppen szunyókált békésen ringó csónakjában, amikor feléje érve a több száz liter H_2O-val együtt őt is begyűjtötte, és a lángokban álló bozótosra öntötte a tűzoltó repülőgép. Csodával határos módon semmi baja nem esett, csak megütötte magát, és hazatérvén elmesélte ezt a történetet.

Napsütő

A nénikémnek volt egy barátnője, aki a maga idejében bombázó lehetett, és sokáig még egyre hajlottabb kora ellenére is nagyon formásan nézett ki. Mindent meg is tett ezért. Szeretett szép barnára sülni, hogy jobban érvényesüljön hosszú, szőke hajzuhataga. A férje minden tavasszal befizetett egy görögországi útra, hogy felesége a mediterrán napon alapozhassa meg nyári barnaságát, és jól nézzen ki, amikor bikiniben kifekszik a kertbe szintentartás végett.

Pár éve azonban a toryknak köszönhető recesszió miatt ők is elég rosszul álltak anyagilag, és nem engedhették meg maguknak a görög utat. Ezért a nyár közeledtével a nénikém barátnőjének a szokottnál gyorsabban kellett némi színt magára kapni.

Látta azokat a napfény-visszaverő masinákat a csomagküldő katalógusokban, amik felgyorsítják a barnulást. Gondolta, ilyet ő olcsóbban is összehoz házilag. Megalkotta a szerkentyűt alufóliából és ruhafogasból, majd kifeküdt alá a kiskerti napozóban egy kiadós napimádó szeánszra.

Amikor a férje hazajött a munkából, ott találta a feleségét a kertben. Olyan szépen át volt sülve, mint egy karácsonyi pulyka.

Tévlábolás

Egy ismerősöm apukája egyedül utazgatott a háború utáni Palesztinában. Egy dzsippel ment, és tapasztalatokat gyűjtött. Egyszer leesett egy szikláról, és súlyosan megsérült a lába.

Vezetni így már nem tudott, ezért napokba telt, amíg valami lakott helyre vonszolta magát, ahol segítséget kérhetett. Elvitték őt egy helyi ideiglenes kórházfélébe, amit csak azért tartottak fenn, hogy a Gáza környéki falvak mindennapos gyógyászati igényét kielégítse.

Az ottani orvosok nem rendelkeztek a megfelelő felszereléssel, de úgy döntöttek, hogy már akkor sem lehetne megmenteni az ismerősöm apjának a lábát, ami már üszkösödött, ha a legközelebbi rendes kórházba szállítanák, úgyhogy nekiálltak amputálni.

Sajnálatos módon azonban közbejöttek valami kecskék, meg egy tehetetlen helybéli kecskepásztor, és némi felfordulás támadt a műtőben. Ennek következtében véletlenül a másik lábat vágták le.

Szerencse a szerencsétlenségben, hogy ettől a szörnyű műhibától úgy elszégyellték magukat az orvosok, hogy a lehetetlennel is megküzdve megmentették a beteg másik, sebesült lábát.

Vendég haj...

A reklámügynökségnél, ahol dolgoztam, az egyik aranyifjú kollégánknak tüskés, vörös, Rod Stewart stílusú frizurája volt, de mi mindig gyanítottuk, hogy valami vendéghaj-féle, amellyel saját

fürtjeinek sivárságát leplezi. Hogy pontosan mennyiben és hogyan, ez volt mindig a téma közöttünk, valahányszor kiment a szobából. Megkérdezni soha senki nem merte tőle.

Múlt nyáron ez az illető kolléga Kenyába ment nyaralni a feleségével. Egy kempingben, fakunyhóban laktak Mombasa mellett. Amikor hazajött, egészen elképesztő sztorit mesélt.

Előszezon volt még, úgyhogy rajtuk kívül csak két másik párocska és a biztonsági emberek tartózkodtak a kempingben.

A fantasztikus vakáció egyik éjszakáján a kollégánk arra ébredt, hogy valaki hangosan dörömböl a kunyhó ajtaján. Hajnali kettő volt, és saját köntösét nem lelvén, felesége pongyolájában nyitott ajtót. Tizenöt megtermett maszáj harcos állt a kunyhó előtt. Hosszú, éles késekkel és sorozatlövőkkel a kezükben. Nyilvánvaló volt, hogy végeztek a biztonsági őrökkel, és most nagyon udvariasan, de ingóságaikért jöttek.

Kollégánk végigasszisztálta, ahogy rátették kezüket mindenre, amit értek. Elvették a rádiót, az órát, a ruháikat és az üveg whiskyt, amit nyomban el is fogyasztottak. Egyszóval mindent, ami akkoriban hiánycikknek számított Kenyában. A rémült házigazda nem mert ellenkezni, nem akarta saját, vagy alvó felesége testi épségét kockáztatni.

Végre a maszájok elhagyták a kunyhót, és odakinn kezdtek el iddogálni. Kollégánk ennek úgy megörült, hogy hirtelenjében csak annyit tudott mondani: *Asanti sana,* ami szuahéliul, annyit tesz: "köszönjük szépen". Idővel persze a kinti, egyre részegebb piknik is aggasztani kezdte, de szerencsére a maszájok hamarosan végképp eltűntek.

Kollégánk ekkor felmérte, mijük maradt. Hát nem sok. Az összes ruhájukat elvitték. Csak a pongyola maradt meg, amit ő viselt, de azt is háromszor összecsinálta.

Ahogy a története végére ért, mindannyiunk szeme mámorosan csillogott. Részben a kiállt izgalmak miatt, de főképp, mert elképzeltük, amint az egyik maszáj harcos vad, tűzvörös, Rod Stewart fejdíszében büszkén parádézik a Happy Valley lankáin – merthogy kollégánk, mentendő ami menthető, kopaszra borotvált fejjel tért meg közénk.

Kéz kezet fog

Az anyósom ismerősei az elsők között utaztak a nyugat-afrikai Gambiába, amikor azt megnyitották a turisták előtt. Mint mesélték, el voltak bűvölve a helybeliek barátságosságától, a fantasztikus napsütéstől és a még zavartalanul élvezhető tengerparttól.

Egy alkalommal a férj úszni ment, az asszonyka meg kifeküdt a napra, hogy bronzszínét megalapozza. Mikor úgy érezte, hogy a hasa már elég barna, megfordult. Két karját a teste mellett kitárta, és ekkor keze hozzáért egy másik, hűvös tapintású testrészhez. Azt hitte, hogy a férje jött ki végre a vízből, felé fordította hát a fejét.

Nagyon nagyot sikoltott, mert amit megérintett, egy homokból mereven kiálló alkar volt. A hozzá tartozó test feltehetőleg szintén a homokban rejtőzött.

Mint később kiderült, a helybeliek mindig ott temetik el a halottaikat, ahol azok meghaltak. Mivel ez az illető a vízbe fulladt, és a halaknak mégsem vethették oda a testét, a legalkalmasabb temetkezési hely a parti föveny volt.

Svédcsavar

Egy barátom Nigériában, Lagoszban dolgozott néhány évig, és állította, hogy az aztán egy kegyetlen ország. Ennek bizonyságául egy történetet szokott volt elmesélni, amit egy könnyes szemű, középkorú svéd házaspártól hallott odaérkezése napján.

Ők is ugyanaznap érkeztek Nigériába, hogy életük álmát, az afrikai nyaralást nyélbe üssék. Évek óta gyűjtöttek az útra, és tökéletesen megszervezték, hogy mikor, hova repülhetnek tovább a titokzatos kontinensen. Lagosz volt útjuk első állomása. A minél teljesebb élmény kedvéért valamennyi spórolt pénzüket magukkal hozták készpénz és turistacsekk formájában.

Előzőleg számtalan útikönyvet elolvastak, épp ezért, amikor a lagoszi repülőtér perzselő forróságába megérkeztek, tudták, hogy a legelső dolguk találni egy rendszámtáblával és engedéllyel rendelkező taxit. Merthogy errefelé rengeteg az amatőr taxis – profi bűnöző – aki azon nyomban kirabolná őket.

Fel is fedeztek a parkolóban egy rendszámtáblát, amely egy ütött-kopott, de a többihez képest még így is elegáns Peugeot 504-eshez tartozott. A sofőr az engedélyét is fel tudta mutatni, úgyhogy állt az alku. Bepakolták jókora bőröndjeiket a csomagtartóba.

A sofőr egy barátságos öreg rókának bizonyult, megkérdezte, hova valósiak, és üdvözölte őket Lagoszban. Aztán szólt, hogy nehogy leengedjék az ablakot, mert errefelé rengeteg az utcakölyök, akik megpróbálnak be-bekapni az autók ablakán, és lerabolni az utasokról az ékszereiket. A svéd pár megfogadta a tanácsát, és örült, hogy ilyen remek taxissal hozta össze őket a jósorsuk.

A hotel felé tartva még számtalan jótanáccsal látta el őket a sofőr: hova menjenek vacsorázni, mit nézzenek meg, mely helyeket kerüljenek el alaposan. Az út végéhez közeledve szívük megtelt hálával a taxis iránt, és egyre izgatottabban várták, hogy magukévá tehessék a várost.

A hotelnél a taxis megállt, de nem állította le a motort. Egy tollat keresgélt a kesztyűtartóban, és mondta nekik, hogy vegyék csak ki a bőröndjeiket, amíg ő leír egypár címet, amit említett.

A svédek kiszálltak, és a csomagtartóhoz mentek. Ebben a pillanatban a motor felbőgött, ahogy a sofőr a gázra lépett. A taxi elszáguldott az orruk elől, és magával vitte mindenüket: a bőröndjeiket, a pénzüket, a repülőjegyüket. Annyijuk maradt, ami éppen akkor rajtuk volt.

Meresztették a szemüket, hogy legalább a gazfickó rendszámát leolvashassák, de csak annyit láttak, hogy a kipufogó füstje elsodor valami szürkésfehér rongydarabot az autó hátuljáról.

> Ez az egyik legáltalánosabban elterjedt utazós monda. Alig vannak közöttünk olyanok, akiknek valamelyik rokona, barátja ne ismerné a sztoriban forgó házaspárt.
> Nigériának amúgy is igen rossz hírét keltették a nagyarányú sikkasztásokról szóló legendák. Apropó, néhány szót a nigériai üzleti életről a hetvenes években.
> Az ottani olajárrobbanás idején tonnaszám érkezett a nigériai fővárosba hajókon a híg cement. Az ottani vállalkozók ezzel akarták megvetni a modern Lagosz alapjait. Sajnálatos módon 74-ben az olaj ára nevetséges szintre zuhant, úgyhogy a cementrakományok megrendelő nélkül maradtak. Volt, hogy tizennégy hajórakomány cement várakozott és kötött meg Lagosz partjainál.

Kisiskolás virtus

A nővérem tanítónő egy bentlakásos suliban, és mesélte, hogy volt egy kiskölyök, aki rettenetesen irigyelte a többieket, amiért a hétvégeken hazamehetnek, neki meg bent kell maradnia olyankor is.

Történt egyszer, hogy tanulási idő közben kisurrant az épületből, és egyenesen a reptér felé vette az útját. Arról persze fogalma sem volt, hogy onnan több irányba is indulnak gépek, ő egyszerűen úgy gondolta, ha akármelyikre feljut, az hazaviszi őt Marokkóba. Azt azért tudta, hogy mivel nincs se útlevele, se jegye, cselesnek kell lennie.

Megvárta, amíg egy sokgyerekes család érkezik a jegyellenőrző pulthoz. Amikor már mindegyikük áthaladt a kordonon, és eltűntek a folyosón, utánuk szaladt.

- Mami, mami, ne hagyjatok itt, várjatok meg! – kiabálta. A pultnál ülő nők bedőltek a kisfiúnak, és hagyták, hadd szaladjon. Ugyanez történt a biztonsági ellenőrzésnél is. Ott se volt senki, aki fel akarta volna tartóztatni őt.

Egészen Párizsig jutott, ami a Lagoszba tartó gép első állomása volt. Csak ekkor fedezte fel a személyzet, hogy potyautas van a fedélzeten.

> A most következő két történet azt a tulajdonságunkat használja ki, miszerint mitől sem rettegünk jobban, mint hogy nagyközönség előtt fedetlen intimszférával legyünk kénytelenek mutatkozni. Ezeknek az egzotikus kalandoknak még az emléke is arcpirító, ezért mesélik: ilyen az igazi leégés.

Pucér nő sítalpon

Egyik barátnőm síelni ment a télen a francia Alpokba. Nagyon jól érezte magát, jó volt az idő, friss a hó. A lány tapasztalt síző lévén egyik délután magányosan elindult az ismeretlen lejtőkön. A hó itt, ha lehet, még csodálatosabban ragyogott, mert nem taposták még le a síelők, mint a népszerűbb pályákon.

Egy különösen kellemes lesiklás után a lányra rájött a pisilhetnék. Érezte, hogy már késő visszaindulnia a bódékhoz. Nem volt más választása, mint ott helyben elintézni a dolgot. Ez megoldhatónak is tűnt, hiszen nem látott senkit a közelben.

Óvatosan lefejtette magáról az egyrészes síruhát, letolta a térdéig, és leguggolt.

Igen ám, de közben érezte, hogy elindul. Akaratlanul keresztbe tette a síléceit, és attól kezdve félmeztelenül és megállíthatatlanul buckázott lefelé. A lejtő aljára már eszméletét vesztve érkezett. Komoly baja nem lett, de a sokk és az apróbb zúzódások miatt kórházba vitték.

Ott elmesélte szomorú történetét a mellette fekvő felpolcolt lábú pasasnak, aki nagyon jót mulatott. Kiderült, hogy ő meg azért törte el a lábát, mert ahogy békésen siklott lefelé, hirtelen egy pucér lány gurult el mellette a lejtőn, és ez annyira elvonta a figyelmét saját útjáról, hogy nekiment egy fának.

Produkcióóó

Egy haverom mondta, akivel együtt szoktam biliárdozni, hogy a bátyja most jött haza Amszterdamból, és hogy képzeljem, mi történt vele.

Azt tervezte, hogy alaposan kirúg a hámból, és kihasználja az ottani szabados vendégszeretetet. Egy forró délutánon ellátogatott egy olyan színházba, ahol egy csomó meztelen nő trükkösködött gördeszkákkal a színpadon. Az emberek imádták a dolgot.

Az egyik számhoz a közönségből kérték valakinek a közreműködését, és mivel a báty éppen ott legyeskedett a színpad körül, őt választották. Kézenfogva behúzták magukhoz, és felállították egy meredek csúzda tetejére. Anyaszült meztelenre vetkőztették, végül gördeszkát csatoltak a lábára. Mindeközben persze simogatták, ahol érték, nem csoda, hogy a srác teljes izgalmi állapotban várta a le- és besiklást, merthogy közben három hölgy háttal a csúzda aljához sorakozott, és felkínálkozva előrehajolt.

Végül gyengéden elindították lefelé, és ő repült is a lányokhoz. De azok a dögök az utolsó pillanatban hirtelen félreugrottak. Megrántottak valami zsinórt, amitől a függöny szétnyílt, és ő egyenesen kirepült a napsütötte amszterdami utcára.

> Ennek a sztorinak több változata van, mint tulipán Hollandiában. A főhős legtöbbször egy zöldfülű matróz, vagy egy kordában tartott papucsocska férjecske.

A gépmadárlátta mirelit bárány

Egy glasgow-i tévéproducer barátnőmhöz látogatóba érkeztek a szülei, akik amolyan skóciai farmerfélék. Repülővel jöttek, és minden rendben is ment, míg ki nem derült, hogy az egyik csomagjuk eltűnt. Nagyon bosszantotta őket a dolog, mert az illető csomagban egy fagyasztott félbárány volt, amit egyenesen a mélyhűtőből tettek kartondobozba. Szóltak a reptéri személyzetnek, akik – amikor kiderült, hogy ők sem tudnak azonnal a csomag nyomára bukkanni – biztosították a házaspárt, hogy, amint megkerül, értesítik őket.

A szülők hevesen tiltakoztak, mondván, ha a félbárány időközben felenged, dobhatják ki az egészet. Végül meghagyták a lányuk telefonszámát, hogy azonnal szóljanak oda, ha megvan a csomag.

Reggel telefonhívás érkezett a reptérről, hogy még a délelőtt folyamán kiszállítják hozzájuk a megkerült dobozt. Ez pár óra múlva rendben meg is történt. Mellékeltek egy levélkét is, melyben még egyszer elnézést kértek, és leírták, micsoda kapitális tévedéssorozatról volt szó.

Az történt, hogy amikor a bárány velük együtt megérkezett a glasgow-i repülőtérre, valami hiba folytán azonnal feltették a londoni járatra. A Heathrow-n egy újabb bürokratikus kavarodás azt

eredményezte, hogy egy New Yorkba induló Concorde-ra tették, és így a bárány a JFK repülőtéren kötött ki. Ott szerencsére végül észrevették a hibát, és a csomagot visszairányították a Heathrow-ra, ahonnan a világot járt mirelite visszajutott Glasgow-ba.

Csodák csodája, a félbárány mindeközben nem engedett fel, és még aznap este meg is vacsorázhatták.

Dallasi üdvözlégy

Egy angol fazon életében először Amerikába, Dallasba utazott. A szállodában azon vette észre magát, hogy felkeltette egy szép, fiatal és láthatólag gazdag nő érdeklődését. A nem éppen gátlásos hölgy szinte lerohanta, amit persze ő nagyon élvezett. Kicsit ugyan zavarba jött a tempótól, de azért meghívta a szobájába, hátha összejön a dolog. Összejött.

Amint beléptek a szobába a hölgy egyetlen mozdulattal ledobta a ruháit, és az ágyra heveredett. Az angol gyorsan követte a példáját, még a zokniját is levette. A döntő pillanat előtt azonban, modern ember lévén, előkotorta a nadrágja zsebéből az életmentő kaucsukdarabot, de a dallasi lady erre elhúzta a száját.

- Hé cowboy, azt tedd el, ha engem akarsz! Így hát anélkül lettek egymáséi.

Másnap reggel a férfi arra ébredt, hogy partnernője már nincs mellette. Boldog mosollyal az arcán, dudorászva széthúzta a függönyt, hogy beáradjon a szobába a dallasi napsütés, és reggelit rendelt.

Reggeli után bement a fürdőszobába, hogy lezuhanyozzon az új nap örömére. Ekkor vette észre, hogy a tükörre vörös rúzzsal rámázolták: Üdvöz légy az AIDS Klubban, új fiú! Érezd jól magad!

> Természetesen az AIDS előtt ugyanez a történet a herpesz-klubban üdvözölte az új fiúkat, a herpesz előtt meg... Mindig az éppen aktuális szexuális fóbia köszön vissza a tükörből.

MENDE-MONDÁK AZ UTAZÁS VILÁGÁBÓL

- A görög nyaralóházak mindig úgy néznek ki, mintha még csak félig lennének készen, mert így a tulajnak nem kell adót fizetni.
- Ha egy nap valaki kétszer kel át az Egyenlítőn, az balszerencsét hoz.
- Törökországban be van tiltva a bikini, Monacóban meg tilos ing nélkül mutatkozni.
- A királynőt ábrázoló fotók a világ bármely táján megfelelő csereeszköznek számítanak.
- Az amerikaiak azt hiszik, hogy Nagy-Britannia is csak egy sziget New York közelében, és a texasi tankönyvek szerint Napóleon megnyerte a waterloo-i csatát.
- Mindig legyen nálunk egy flaskónyi a saját vérünkből életmentő tartalékként.
- Indiában a fejbólintás jelenti a nemet, és a fejrázás az igent. Pont fordítva, mint nálunk. Vagy ez Törökországban van így?
- Spanyolországban van a legnagyobb esélyünk arra, hogy letartóztassanak.
- Az arab országokban: illetlenség nem büfögni, ha ízlett az étel; amit kérünk, azt rögtön odaadják; a legnagyobb sértés a talpunkat mutatni valakinek.
- A Fidzsi-szigeteken a gyöngyhalászoknak gyerekkorukban kilyukasztják a dobhártyájukat, hogy mélyebbre tudjanak alámerülni.

NEW YORK-I SZTORIK

MAGVAS TÖRTÉNETEK A NAGY ALMA HÁZA TÁJÁRÓL

Amerika legnagyobb bűne New York, a kukacos alma, ez a dekadens hi-tech Babylon, ahol olcsó a szerelem és az emberélet – legalábbis a róla szóló sztorik szerint, merthogy igen rossz a sajtója a városi bárdok körében. A most következő történetek azt a folyamatosan rettegett pillanatot örökítik meg, amikor az amerikai álom rémálommá válik.

Bombasztikus bejelentés

Amikor a rokonom ismerőse megérkezett a New York-i JFK repülőtérre, hogy hazarepüljön Londonba, nem is olyan túl nagy meglepetésére a bejáratnál nyüzsögtek a rendőrautók, vijjogtak a szirénák, villogtak a vakuk.

Rögtön sejtette, hogy bombariadóról van szó. Akkoriban történt, hogy az ajatolláh kimondta a halálos ítéletet Salmon Rushdie-ra, akiről viszont azt pletykálták, hogy mostanában érkezik az Államokba valami előadókörútra. Logikusnak tűnt tehát, hogy a biztonságiak figyelme főképp a londoni járatra irányul. Valamennyi utasnak, így a rokonom ismerősének is rendkívül alapos biztonsági ellenőrzésen kellett keresztülesnie.

Végül négy órai feszült várakozás után felengedték őket a gépre. Elhelyezkedtek, a motor már felszálláshoz zúgott, amikor a pilóta nagyon zavarbaejtő bejelentést tett:

- Hölgyeim és Uraim! Itt a kapitány beszél. Üdvözlöm Önöket a fedélzeten. Szíves elnézésüket kérjük. Azért nem tudtunk időben elindulni, mert a rendőrség ezen a gépen találta meg a bombát.

A vesetolvaj

Egy barátom barátja életében először utazott New Yorkba, és már alig várta, hogy végre megtörténjen vele is az a sok csoda és kaland, amit a világ legizgalmasabb városáról meséltek neki. Egy kis hotelban szállt meg, és rögtön első este elindult zülleni. Hamarosan egy jóféle negyedben találta magát... Ott aztán beleszagolhatott a legnagyobb betűs életbe.

Az egyik bárban összebarátkozott egy igazi tüzes tekintetű és nagyon barátságos, kreolbőrű lánnyal. Nem is remélte, hogy ilyen szerencséje lesz, és már első éjszaka beleharaphat a nagy almába, ráadásul egy ilyen klassz babával. Amikor a lány felhívta őt magához, azonnal ráállt a dologra, pedig addigra már nagyon részeg volt.

Itt aztán elszakadt a film. A következő dolog, amire emlékezett, hogy reggel egy idegen ágyban ébred, és a fején kívül a rekeszizma is rettentően fáj. Lenézett a hasára, és egy jókora, friss vágásra lett figyelmes. Azonnal rohant a kórházba, ahol megröntgenezték. Sírva fakadt, amikor kiderült, hogy éjszaka sebészileg ellopták a fél veséjét.

> A sztori hitelességét orvosilag igazolja az a számos eset, miszerint emberek, főleg a fejlődő országok lakói, eladták nyugati orvosoknak egyes testrészeiket. Egy hírneves londoni sebész nagy botrányba is keveredett emiatt. Állítólag Indiában történt, hogy valaki eladta a szemét, egy albán meg a máját. Furcsa kis világban élünk...

Empire State matrac

Állítólag egyszer egy hapsi leugrott az Empire State Building tetejéről, és csak azért élte túl a zuhanást, mert olyan mázlija volt, hogy pont egy matracokat szállító teherautóra esett, ami éppen akkor az épület előtt parkolt.

Fekszik a Lady!

A szüleim barátai Amerikába mentek nyaralni. Egy londoni cég repülős-autós körútját választották, és néhány napot éppen New Yorkban töltöttek. Rögtön az első nap megnézték a várost, elmentek színházba a Broadwayre, megvacsoráztak egy kellemes, olasz vendéglőben a Lower East Side-on, egyszóval kitűnően mulattak, pedig előtte kicsit aggódtak, hogy mi lesz velük

ebben a hírhedten veszélyes városban. Persze látták azt a sok üldözéses jelenetet a tévében, a lövöldözéseket, meg hasonlókat. De kiderült, egész otthonos errefelé, a kiszolgálás meg egyenesen remek.

Éjszaka érkeztek vissza a szállodához. Beálltak a parkolóba, és várták a liftet, ami felviszi a vendégeket a recepcióhoz. A parkoló sötét volt és kicsit kísérteties. Hunyorogtak a lámpák, csöpögött valami víz. Tisztára, mint *Az elnök embereiben* a parkoló-jelenet.

Egyszer csak egy hatalmas termetű néger lépett elő a sötétből, volt vele egy jól megtermett rottweiler is. A házaspár bemenekült az időközben megérkező liftbe, de a férfi már odaért, és az ajtó becsukódása előtti pillanatban ő is beférkőzött a kutyájával.

- Fekszik a Lady! – recsegte, ahogy elindult a lift.

A reszkető londoniak a földre vetették magukat, a néger lába elé szórták minden pénzüket, és amikor végre kinyílott a liftajtó villámgyorsan el is tűntek.

Ezután persze nem volt kedvük tovább maradni, úgyhogy másnap reggel szóltak a portán, hogy kérik a számlát és távoznak. Legnagyobb meglepetésükre a recepciós közölte velük, hogy a számla már rendezve van, és átadott nekik egy borítékot.

A borítékban benne volt az összes pénz, amit tegnap "elvettek tőlük", és a "támadó" levele: Igazán sajnálom, hogy tegnap úgy magukra ijesztettem, remélem, ezzel jóvátehetem. Egyébként a kutyámat hívják Ladynek.

> Egyes változatok szerint a képzelt támadó nem más, mint maga Eddie Murphy, a híres színész, vagy egy másik nevezetes afro-amerikai sztár, mint például Mike Tyson. (Tőle viszont ki ijedne meg?) Van, hogy a félreértett felszólítás így hangzik: Lábhoz, szuka!

Batman közbelép

A barátom barátja, Robin, jól megérdemelt szabadságát töltötte New Yorkban. Lenyűgözte őt ez az izgalmas, nyüzsgő város. Mindent megnézett: az Empire State Buildinget, a Times Square-t, a Broadwayt, na és persze az elmaradhatatlan Szabadság-szobrot. Pár nap után azonban kezdte kicsit magányosnak érezni magát, ezért úgy döntött, kipróbálja az éjszakai életet, hátha szerencséje lesz.

Be is verekedte magát egy igazán menő bárba, de nem volt valami nagy sikere. Órákig még csak szemezni sem bírt senkivel. Egyszer aztán egy fantasztikusan csinos idősebb asszony keltette fel a figyelmét. A nő is észrevette, és odalépett hozzá beszélgetni.

A srác alig akarta elhinni, hogy ekkora mázlija van: itt beszélget egy gyönyörű, intelligens, szellemes, igazi New York-i nővel, aki ráadásul ellenállhatatlannak találja az angol hapsikat. Pár ital után már csókolóztak – de Istenem, micsoda csók volt! Ezután a nő felvetette, mi lenne, ha elmennének hozzá, hogy még jobban összebarátkozhassanak. A srácot nem kellett kétszer kérni.

Fogtak egy taxit, és irány haza. A nő annyira fel volt ajzva, hogy már a kocsiban vetkőztetni kezdte a fiút, aki persze élvezte ezt a kitüntető figyelmet. Ahogy beléptek a házba, gyakorlatilag rávetette magát, és azt suttogta a fülébe, hogy legyenek kicsit perverzek ma éjszaka. A srác hevesen bólogatott. Erre a másik lehámozta róla a ruhát, bevezette őt a hálószobába, hasra fektette, és széttárt lábait odakötözte az ágyhoz.

A döntő pillanatban kivágódott a szekrényajtó, és egy Batmannek öltözött férfi ugrott ki belőle. Kapta szegény srácot, és hátulról beakasztott neki.

A KÉS ALATT

GYÓGYÍTHATATLAN RÉMMESÉK

Ezek a visszataszító történetecskék arra az alapvető tévhitre építenek, hogy fő az egészség – ha elveszítjük, belebetegszünk, sőt akár meg is halhatunk.

A vénasszonyok babonái, a természetgyógyászok újdonsült praktikái és a megbízhatóan higiénikus orvosi rendelő egyszerre tölt el minket rémült-titkolt tisztelettel és átható bizalmatlansággal. Ezek a rosszindulatú egészségügyi jelentések velejéig boncolják a kórházi gyakorlat alapvető fogásait-szúrásait, vérre menő küzdelmeit, ahol az első számú áldozat mindig az igazság. Az orvoslás terén kiharcolt technikai (át)törések ellenére, mindig felbukkan egy-egy fertőzött lelkű szkeptikus, aki kész elmesélni egy újabb morbid, aggasztó mesét. Ha a nevetés a legjobb orvosság, akkor a következő mondagyűjtemény biztosan a legkitűnőbb gyógymód legalábbis a betegesen rossz humorra. Ha valaki kipukkadna a röhögéstől, forduljon nyugodtan orvoshoz...

Biopari

Egyik este a barátom nővérének meglehetősen rendetlen gyermeke az asztalnál ült és a teáját iszogatta. Az anyja észrevette, hogy csemetéje orra szokás szerint egy kis gondoskodásra szorul.

- Menj és töröld meg az orrodat! És használd a zsebkendődet! – mennydörögte.

- De hát nem is folyik, mami! – ellenkezett a kissrác. Az anyja odahívta, és tettre készen előrántotta a saját zsebkendőjét, csakhogy amikor a fia odaült az ölébe, rémülten látta, hogy valójában egy pici, zöld levelecske kandikál ki az orrlyukából. Kicsit megráncigálta, és előhúzott valamit, ami leginkább paradicsompalántának nézett ki. A fiú pár hónappal azelőtt tüsszentett egyet, amikor paradicsomot evett, és az egyik mag nyilván megakadhatott az orrában.

Sürgősen kórházba szállították. Az orvosok megvizsgálták és azonnal megoperálták.

- Szerencse, hogy idejében elejét vettük a bajnak mondta az egyik sebész az anyának a műtét után. – Még egy pár hét, és a növény behatol a gyerek agyába.

> Minden évben, ha itt az uborkaszezon ideje, a szenzációhajhász napilapok szívesen alkalmazzák a paradicsom-mondát csakúgy, mint a fejezet többi történetét. Orvosi mesének éppen eléggé horrorisztikus, de mégis elég hihető ahhoz, hogy betöltse a szerepét. Tartsuk szemmel ezeket a kis sztorikat az újságokban! Rendszerint ötsorosak, nem szerepelnek benne nevek, a földrajzi elhelyezés homályos (gyakran a Harmadik Világ), és nem tüntetik fel a cikk szerzőjét. Az unatkozó segédszerkesztők, akiknek az üresen maradt helyeket kell kitölteniük, felettébb kedvelik az ilyen történeteket.

Az izomagyú észkombájn

Egyik barátom mesélt egy fickóról, aki a falujukban él. Ez a földmíves inkább az erejéről híres, mintsem a gyors észjárásáról. Egyszer szeptemberben a mezőn dolgozott, a kombájnját vezette. Valamiért kimászott a kezelőfülkéből, és miközben a masina tovább zakatolt, babrálni kezdett vele. Azt ellenőrizte, nincs-e eltömődve, vagy valami ilyesmi. Akárhogyan is, de túl közel tévedt a forgó, cikázó pengékhez, és az egyik lecsapta a bal karját.

Fájlalta ugyan, de félelmet nem ismerve begyömöszölte a levágott végtagot durva parasztkabátjába, tovább vezetett fél kézzel, gyorsan learatta még a maradék termést, és az egész utat az aratógéppel tette meg a megyei kórházig. Ott aztán beparkolt az egyik főkonzultáns helyére, és követelte, hogy varrják vissza a karját.

Feltámadunk

Amikor kis srác voltam, az iskolatársam anyja ápolónőként dolgozott. Mesélte, hogy a maga idejében látott egy-két elég különös dolgot egy kenti kórházban. Egyik alkalommal az ágytálakat

vitte kiüríteni, és a hullakamrán keresztül lerövidítette az utat. Ahogy belépett, látta, hogy az asztalon egy őrizetlenül hagyott friss tetem hever.

Épen átsétált a szobán, amikor a hulla, hirtelen felült, "AH!" kiáltotta, aztán visszahanyatlott.

Az asszony igazi, rendíthetetlen szakemberhez híven, a felbomlás következtében keletkezett belső gázok rovására írta a hajmeresztő eseményt, de mi, fogékony kölykök biztosak voltunk benne, hogy sokkal baljóslatúbb dologról van szó...

Most pedig következzék a fenti történet inverze...

A hulla halála

A következő büntetendő sztorit egyik mentős ismerősömtől hallottam – mert azok is jó kis történeteket tudnak.

Egyik útja alkalmával a halottszállító autó sofőrje arra lett figyelmes, hogy élettelen utasa valami gurgulázó hangot hallat. No, ilyet máskor is hallott már, a bennrekedt légbuborékok távoznak így el időnként a hullák testéből. A gurgulázás azonban ez esetben nem maradt abba, és a hullasofőrnek egyre gyanúsabb lett a dolog. Ő bizony leparkolt, és hátrament vizsgálódni. Hát a hulla mégsem volt egészen hulla, hanem nagyon is éledezett. Csak tetszhalott volt. Gyorsan telefonált a legközelebbi kórházba, hogy induljon el egy mentő, és majd félúton találkoznak. Az ő hulláját át kell minősíteni páciensnek.

Így is történt, a mentők elindultak, ő meg a számára szokatlan életmentő szerepet kicsit túljátszva, mindenféle sebességkorlátozást és piros lámpákat figyelmen kívül hagyva robogott előre. Össze is ütközött az éppen feléjük igyekvő mentőautóval.

Neki meg a mentősöknek nem lett semmi baja, de az imént feltámadt hulla a karambol következtében végképp elhalálozott.

Rémes, ha az ember véres

Ezt a történetet egyik barátom mesélte egy Harley Street-i sebészről, aki olyan tréfamester-féle – az a fajta fickó, aki mókás csokornyakkendőket hord, és úgy viselkedik, mint Leslie Philips a *Folytassa* sorozatban. Mindenesetre azt élvezi a legjobban, ha operálás közben "hozzászoktathatja" a fiatal orvosokat és nővéreket a vérhez. Ez szó szerint értendő, mivel a nyitott szívműtéteknél mindig megbizonyosodik róla, hogy az "elsőbálozók" közel állnak hozzá, aztán félrepöcköli a szívbillentyűt, és arcon fröcsköli az asszisztensét a kilövellő, meleg artériás vérrel.

Mese falból

Egy barátom barátja valami elfekvőben dolgozott, és mesélte, hogy volt az egyik kórteremben két öregember, akik már fel se tudtak kelni az ágyakból.

Az egyik, aki az ablak mellett feküdt, gyakran felült, és hosszasan, részletesen tudósított a társának arról, hogy mi történik odakinn az utcán: gyerekek játszanak a napsütésben, kutyák kergetőznek, verekednek a vagányok stb.

Napról napra izgalmasabbnál izgalmasabb eseményekről mesélt hatalmas lelkesedéssel. A másik öreg, bár nagyon élvezte ezeket a beszámolókat, egyre jobban irigykedett mázlista betegtársára.

Ez így merít hónapokig, mígnem egy éjszaka az ablak melletti beteg rosszul lett. Nagyokat nyögve kérte a másikat, hogy csengessen a nővérért, ő mozdulni sem tud, mindjárt meghal.

A társa keze már el is indult a csengő felé, de hirtelen jobbat gondolt: ha meghal, övé lehet az ágy az ablak mellett.

Visszafeküdt, és a párnát a fülére szorította, hogy ne hallja a másik halálhörgését.

Reggel a személyzet megtalálta a már merev hullát. Amikor elvitték, megnyugtatták az öreget, hogy hamarosan új társaságot kap.

- De én kérem az ablak melletti ágyat – sipította az rögtön. A nővérek próbálták lebeszélni, mondván biztonságosabb, ha nem mozgatják, és nem izgatja fel magát, de ő dühödten ragaszkodott az elképzeléséhez.

Végül áttették őt a másik ágyba. Mikor egyedül maradt a kórteremben, izgatottan felült, és

kilesett az ablakon. Nem látott mást, csak a kopár tűzfalat.

A ragaszkodó vécécsésze

Egy testes öreg hölgynek, aki Wiganben lakott, ülődeszka nélküli kerti vécéje volt. Egyik nap átsétált a kerten, hogy igénybe vegye az alkalmatosságot. Amikor fáradtan lehuppant, a lezöttyenő súly ereje vákuumot képzett a hátsó fele és a porcelán között. A hölgy szorosan odatapadt. Végül is a tűzoltókat kellett értesíteni, akik lebontották a téglaházikót a feje felől, és átcipelték a kerten a kíváncsiskodó szomszédok között. A továbbra is latrina-szorulásban szenvedő asszonyságot a vécécsészével együtt emelték be a várakozó mentőautóba.

(Lásd még, a Barátok, *rokonok* és *egyéb állatfajták* fejezet *Pottyan(t)ós c.* történetét)

Négyszemközt

Egyik szemorvos barátom tud egy klassz történetet, ami pár éve szájról-szájra járt. Két testvérről szól, akik elmentek az optikushoz. Az idősebbik fiút már megvizsgálták, felírtak neki szemüveget, de vissza kellett jönnie, hogy kiváltsa. Az öccsét ugyanakkor rendelték be próbára. A kiskölyök igencsak ideges volt, hogy pápaszemet kell majd hordania. De amikor a bátyja visszajött a váróterembe, nekibátorodott, mert a szemüveg elég jól nézett ki.

Csakhogy amikor beült a székbe, és a tréfás kedvű szemorvos ráhúzott a fejére egy pattogatott kukoricás zacskót, amin egy lukat vágott, hogy ellenőrizze a szem relatív erősségét, a kisfiú keservesen bömbölni kezdett. Az optikus azonnal abbahagyta az ügyködést, és megkérdezte a bőgő gyereket, hogy mi a baja.

- Én is olyat akarok, mint a bátyámé – zokogta a kölyök.

Váratlan találkozás

A Newcastle-i Egyetemre járó orvostanhallgató barátom mesélte a következő történetet az egyik kolléganőjéről, aki egy bonctani előadáson vett részt.

Azokat az emberi testeket, amelyeket tudományos célokra ajánlanak fel, mindig jó messzire szállítják az elhunyt eredeti lakóhelyétől. Ezúttal, amikor félrehúzták a lepleket, és felfedtek egy friss hullát, amiről már részben eltávolították a bőrt, az egyik fiatal nő elájult. Amikor magához tért, zokogva elmesélte, hogy a hulla az ex-vőlegénye, aki néhány héttel azelőtt halt meg egy szörnyűséges motorbicikli-balesetben, Walesben.

Haj-baj

Abban a városban, ahol az anyám született, az egyik lány az ötvenes években divatos, méhkasszerű loboncot növesztett. Csakhogy ez a csaj nem arról volt híres, hogy különösebben szeret tisztálkodni. Ahogy a frizurája egyre piszkosabb és bozontosabb lett, az iskolatársai arra lettek figyelmesek, hogy kisebbfajta mozgolódás támad a hajában, és valami mulatságos, percegő zajt lehet hallani.

A kölykök először azt hitték, tetű, ami abban az időben egyáltalán nem számított ritkaságnak, de amikor elérkezett az iskolában szokásos orvosi vizsgálat ideje, a nővérke felfedezte, hogy egy egész csapat csótány vert tanyát a leányzó egykoron divatos fürtjei között. Később elterjedt a hír, hogy a betolakodók valójában százlábúak voltak, akik egy ideje már furakodtak befelé a lány fülén, és az agyát rágicsálták...

Bizarr ez a haj-baj mese, de van még jobb... Egyik barátomnak rögeszméje, hogy a hajvágáskor lehullott hajat le kell pucolni. Mert, amint mondja, ha a bőrünkön hagyjuk a kis hajtincseket, azok gyökeret eresztenek, és a végén az embernek bozontos lesz a háta, a válla, meg a füle. Elton John, Magnum, ide süssetek...

Szemfenék... vagy fenékszem?

A nagybácsimmal dolgozó szakinak átható kék színű üvegszeme van. Azelőtt előszeretettel adott elő egy szórakoztató bűvészmutatványt társaságban, de aztán leszokott róla. Mindig kivette az üveggolyót a szemgödréből, bekapta, és aztán azzal ijesztgette az embereket, hogy kinyitotta a száját, ahonnan az üvegszem kíváncsiskodva pislogott elő.

Azonban egyszer, amikor éppen ezt művelte a kocsmában, annyira elkezdett nevetni, hogy az üveg-szem megakadt a torkán, és a végén lenyelte. Amikor konzultált egy orvossal, kiderült, hogy nincs mit tenni.

- Majd a természet megoldja... – mondta a szakember.

Néhány nappal később ugyanezt az orvost érte a szerencse, hogy farkasszemet nézhetett az üvegszemmel, amely elakadt tréfacsinálónk sajgó záróizmában, és onnan kacsintgatott a dokira nyájasan.

Az életmentő hűláb

Két futballrajongó a hetvenes évek elején Birminghamből leutazott, hogy megnézzék a csapatukat, a Tottenhamet egy helyi rangadón az Arsenállal. Amint azt a legtöbb ember tudja, a két csapat rajongói egymásért nem lelkesednek, és ez a hetvenes években még különösen így volt. Akkoriban a kellemetlen, erőszakos incidensek mindennaposnak számítottak. A birminghami Tottenham-drukkerek meglehetősen ritkák, így hát a két fickó közönséges vonaton utazott, rendőri kíséret nélkül, és büszkén villogtak csapatuk színeiben.

A stadion felé csak metróval tudtak továbbmenni, ami azt jelenti, hogy a King's Crossnál át kellett szállniuk. Így hát elindultak a Picadilly Line felé vezető labirintusban. Az állomás meglehetősen csendes volt, mígnem meghallották, hogy a folyosó énektől visszhangzik mögöttük. Először nem tudták eldönteni, hogy Tottenham-rajongók, Arsenal-rajongók vagy kicsodák jönnek mögöttük, de mindenesetre agresszívnak tűntek, és egyre közeledtek. Aztán egy csapat randalírozó, tomboló arsenalos skinhead bukkant elő az egyik kanyarban. A két birminghami megpróbált eliszkolni, mielőtt kitört volna a balhé, de egyikük bicegett, és nem tudta tartani az iramot.

Mindkettőjüket elkapták, és a rájuk záporozó ütlegek és rúgások közepette a padlóra estek. A fickó, aki sántított, kapott egy elég rendes rúgást, amitől a műlába váratlanul kirepült a nadrágszárából.

- Jézusom! Lerúgtad azt az istenverte lábát! – üvöltött fel az egyik skinhead, mire az összes bőrfejű rémülten elmenekült.

Süket mese

Nem messze tőlünk lakott egy idősebb asszonyság, aki kislány korától kezdve süket volt az egyik fülére. Soha nem hordta rendesen a hallókészüléket, egyszerűen belenyugodott, hogy kicsit sutácska. Csak amikor valami más panasszal bekerült a kórházba, mutatta ki a röntgen, hogy süketségének milyen különös oka van. Egy picike tejfog szorosan beágyazódott a belső fülébe.

Mindig is csodálkozott rajta, hogy nem gazdagodott meg sohasem, pedig ő a fogas mese tanácsához híven a párnája alá tette a tejfogát...

Csúcs, ha még a zápfogból is ez folyik...

Egy korosabb leicester-i hölgy elment orvoshoz. Arra panaszkodott, hogy picikét csöng a füle, és ettől nem tud aludni, meg a zaj egyébként is állandóan idegesíti. Az orvos először azt hitte, fülzúgás, vagyis a belső fül természetes csöngése. De amikor közelebbről is megvizsgálta a beteg testrészt, maga is hallotta a zörejt... A páciens szájából jött. Végül kiderítette, hogy a mostanában használatos tömések középhullámú vevőberendezésként működnek. És ami még ennél is szomorúbb, a szóban forgó zápfog mindig ugyanazt az adót fogta.

Szemmel láthatóan a legújabb fajta tömésekhez használt fém a teletextet fogja. Ez már azért nem semmi!

Szégyenbélyeg

A munkatársam nénikéje barátnőjének be kellett mennie a kórházba nőgyógyászati felülvizsgálatra. Meglehetősen félt a dologtól. A várószobában ült, iszonyúan be volt ijedve, és nagyon kellett vécéznie. Az idegei beindították a pisilőkéjét. Így hát elindult, hogy megkeresse az alkalmatosságot, és hál' istennek talált is egyet a közelben. Könnyített magán, vécépapír után nyúlt, csakhogy a guriga üres volt. Kinyitotta a retiküljét, turkálni kezdett benne, végül előkotort egy borítékot, és kétségbeesésében azt használta.

Amikor visszaért, éppen őt szólították. Nemsokára kérdezősködő, kíváncsi orvostanhallgatók tolongtak körülötte, és egy mogorva öreg konzultáns, aki felszólította, hogy nyissa szét jobban a lábát. Az asszony, bár hihetetlenül zavarban volt, megtette, amit tennie kellett. A tanulók levegő után kezdtek kapkodni, és innen is onnan is röhögések csattantak fel. A konzultáns orvos keményen rápirított az egyik kuncogó ifjúra:

- Mi a baj, fiam? Soha nem látott még ilyet?

- Dehogynem! – hebegte a hallgató. – Csak nem felbélyegzettet!

A farkcsonk

A nagybácsim haverjának van egy dilis korcs kutyája, amolyan igazi sétánykeverék. Nem veszélyes, de mazsolás a szívem, mint a püspökkenyér. Olyan csóválós farka van, amilyen csakis a keverék kutyáknak szokott lenni. Ide-oda csapkod vele, leveri a polcokról a dísztárgyakat, meg hasonlók.

Lényeg a lényeg, egy nap a kutya a konyhában ugrándozott, amíg a fickó kikotorta neki a vacsoráját a konzervdobozból. Pechjére, az eszement állat elmarta a terítőt és leráncigálta a legszebb porcelánjukat a kemény, csempézett padlóra, persze darabokra is tört az egész.

A pasas olyan dühös lett, hogy utánarúgott a hülye jószágnak, de elvétette, megcsúszott, és alaposan elvágódott. Csúnyán megütötte magát, pont a farcsontjára esett – a pici, háromszögletű csontra, ami az ember gerincének a végén van. Mivel napokig szörnyűségesen sajgott neki, és még egy héttel később is lüktetett, elment az orvoshoz.

A doktor teljesen megdöbbent. Az ütés valahogy beindított egy ősi növekedési hormont, és a csont elkezdett azzá alakulni, ami a kezdeti időkben volt: egy fogódzó farokká. A különös visszafejlődés folytán, a fickó a végén ott állt egy csonka, farokszerű kinövéssel. Tudta csóválni, meg minden...

Zsíros fogás

A barátnőm egyik ismerőse elvégezte az egyetemet, és az lett belőle, ami mindig is akart lenni: rendőrségi patológus.

Egyik alkalommal a fakabátok kihívták egy gyanús baleset helyszínére, szakértői véleményre volt szükségük. A legjobb orvosi szerelésébe öltözött tweedöltöny, fehér kabát, színes golyóstollak a felső zsebben –, és a kezében szorongatta fekete "bűvésztáskáját", úgy masírozott fel a kavicsos ösvényen.

A régi, lerobbant ház úgy nézett ki, mint amit kifosztottak, és ismerősünk léptei visszhangzottak az üres épületben. Amikor belépett a nappaliba, ott találta az üggyel foglalkozó nyomozókat.

Egy elaszott, csont és bőr test mellett ácsorogtak. Már jó ideje ott heverhetett a hulla, mert az összes zsír kifolyt belőle, és egy pár centi mélységű tócsába gyűlt a linóleumon. Érthető módon a nyomozók nem lelkesedtek túlságosan, hogy hozzányúljanak a tetemhez, de a patológusnak mintákat kellett venni, és egyedül nem tudta megfordítani a hullát.

Óvatosan, orvosi gumikesztyűkkel megfogták a tetemet, és öklendezve megemelték. Csakhogy az emberi zsír iszonyúan csúszott. ~ Mindannyian elvesztették az egyensúlyukat, és hanyatt vágódtak a padlón. Még jó néhány percig csúszkáltak, tapicskoltak a megdermedt zsírban.

Szemfelszedés

Egy fickót retinaleválással operáltak, amikor nyilván elmúlhatott az altató hatása, és visszanyerte az eszméletét. Az egyik szemével minden rendben volt, de a másik az arcán hevert, és egyenesen

egy csillogó orvosi szikével nézett farkasszemet.

Megesik az ilyesmi...

Hapcilyuk

Az anyósom egyik barátnője elment fogat húzatni a fogorvoshoz. A kétbalkezes sarlatán reménytelenül kitartó volt, és legalább húsz percig vagdalt-ráncigált, mielőtt feladta, és azt mondta a betegének:

- El kell mennie a szájsebészeti kórházba. Van egy nem messze innen.

Szegény asszonynak félig elérzéstelenítne, busszal kellett végigzötykölődnie a városon a kórházig. A szájsebész egyetlen pillantást vetett a fogára, és azonnal megoperálta.

- Az a másik fogorvos majdnem az egész állkapcsát szétfaragta – mondta az operáció után. – Akármit is csinál, mostantól fogva nehogy csukott szájjal tüsszentsen, mert olyan vékony lett a csont, hogy lyukat robbant a szájából az arcüregéhez.

Ez a történet biztosan igaz.

MENDE-MONDÁK AZ ORVOSTUDOMÁNYRÓL

- Manapság bármit vissza tudnak varrni.
- A kopaszságra van orvosság.
- Minden orvost enyhe italszag leng körül – kizárólag orvosi célból.
- Az orvosok nem vigyáznak magukra.
- "Naponta egy alma..." – ez igaz.
- A körzeti orvosok kézírása a legrondább a világon.
- A dokik gyakran eltévesztik, amikor injekciót adnak be, és véletlenül a párnát vagy magukat döfik meg.
- A dohányzás káros az egészségre.
- A csalán mindenre jó.
- Ha valakinek sebes a lába, és fekete harisnyát húz rá, vérmérgezést kap.
- Ha bárányhimlős az ember, nem szabad mosakodta.
- Ha minden ok nélkül átható narancsszagot érzünk, az azt jelenti, hogy hamarosan agyvérzésünk lesz.
- Ha kihúzatjuk az összes fogunkat, soha nem leszünk reumásak.
- Mindenkinek van legalább egy olyan rokona, aki nyolcvanhárom éves, egész életében füstölt, mint a gyárkémény, ivott, mint a kefekötő, és makkegészséges.

CSAK TIZENNYOLC ÉVEN ALULIAKNAK

SZEXUÁLIS ELSÖTÉTÍTÉS

Minden, amit nem is olyan nagyon akartunk tudni a szexről, de mégis kipróbáltuk. Könnyen piruló hölgyek és urak társaságban semmiképp se olvassák. De szexuálisan kísérletező kedvű olvasóink is óvakodjanak ettől a fejezettől, mert esetleg elbátortalanítaná őket. Még szerencse, hogy a cenzor a történetek felét nem értette.

A méhek is, a madarak is, a kutyák is – e körül forog az egész világ. Vagy inkább emiatt érdemes forogni a világban. Csak talán mégsem ilyen gyorsan...

Változatos magánbűnök és velük együtt változó közerkölcsök világában élünk és élvezünk. Hogy milyen veszélyek leselkednek ránk, nem is sejtjük, amíg fel nem hangzik a kitörő röhögés.

Szexbaleset

Az egyik kollégám jóban volt egy kedves, szerény nottinghami házaspárral, akik egyszer csak elhatározták, hogy kicsit felfrissítik meglehetősen laposka nemi életüket. Ennek jegyében a férfi ellátogatott egy szex shopba, és vett egy vadítóan szexi rabnő-felszerelést.

Otthon már türelmetlenül várta a felesége. Nem bírtak magukkal, azon nyomban ki akarták próbálni a dolgot. A férj hozzákötözte az ágyhoz kitárt karjánál és lábánál fogva a pucér asszonykát, majd ki tudja miért, arra szottyant kedve, hogy felmásszon a szekrényre, és mint zsákmányra éhes vadmacska vetődjön az ágyra.

Sajna elvétette az ugrást, és úgy beverte a fejét az ágy szélébe, hogy helyben eszméletlenül elterült. Szegény lekötözött feleségre hárult az a kellemetlen feladat, hogy hangos kiáltozással riassza a szomszédokat, akik végül is betörték az ajtót, és kiszabadították. Utána még elég sokáig beszéltek erről a környéken...

Szerelmi béklyó

Állítólag a hetvenes évek végén történt, hogy két szerelmes egy Mini Morris hátsó ülésén szeretkezett. (De bizony lehet, csak mint látni fogjuk, kockázatos.) Egy váratlan izomrángás következtében a lehető legkínosabb helyen fellépő görcs szétválaszthatatlanul eggyé forrasztotta testüket. Még az volt a szerencse, hogy a nő, szeretője válla felett átnyúlva meg tudta nyomni a dudát, és így segítséget kérhetett. Nemsokára megérkeztek a tűzoltók, de hiába próbálkoztak, nem tudták kiszabadítani a pórul járt szerelmeseket. Pedig a végén már nem is nevettek olyan nagyon.

Nem maradt más hátra, mint lángvágóval leszedni az autó tetejét, és felülről kiemelni a párocskát. A nő hangosan zokogni kezdett erre az ötletre, és az egyik tűzoltó vigasztalgatta, hogy nincs a helyzetükben semmi kirívó.

- Mi szinte mindennap találkozunk ilyen sajnálatos eseménnyel – mondta.
- Az rendben van, de mit fog szólni a férjem, ha meglátja az autót...

Szélte hossza egy

Nigériai barátom mesélte nemrégiben, hogy egy lagoszi filmrendező megjelentetett egy hirdetést a helyi lapokban, hogy pornófilmhez keres férfi szereplőket.

A hirdetés szövege szerint csak jól felszerszámozott egyedek jelentkezését várták, "akik 20 centisnél kisebb mérettel rendelkeznek, ne is jelentkezzenek". Majdnem háromszáz nagyreményű férfi jelent meg a válogatáson.

Az ajtón egy cédula fogadta őket, amelyen elnézést kértek, amiért a hirdetésben nem mondták meg világosan, hogy a 20 centi nem a hossz-, hanem a körméretre vonatkozik.

Ennek ellenére, mint kiderült, a háromszáz jelentkező közül mindössze huszonnégyet kellett a nem elégséges méret miatt eltanácsolni.

Görbe tükör

Egy haverom mesélte, hogy a munkahelyén van egy egészen csendes kis fickó, aki egyik nap nagy titokban megkérdezte az egyik kollégáját, hogy nem tudna-e neki kölcsönadni valami hard

pornó videofilmet, mert most éppen van nála két video, és át tudná venni. Kapott is egyet kölcsön, és nagy boldogan szaladt vele haza munka után. Sajnos kiderült, hogy nem tudja igazán jól kezelni a két készüléket, és nem akart sikerülni a felvétel.

Végül nem tudott mást kitalálni, mint hogy beállította a kézikameráját, és azzal vette fel a tévé képernyőjéről a filmet. Amikor visszaadta a kollégájának, elmesélte, milyen ügyetlen volt. A srác otthon gyorsan ellenőrizni akarta, hogy nem lett-e semmi baja a filmnek, és dühösen látta, hogy az a kétbalkezes nem az eredetit, hanem a primitív másolatot adta vissza neki. Mérge azonban hamarosan elpárolgott.

A felvétel tényleg nagyon rossz volt, tükröződött benne a képernyő fénye. De ahogy alaposabban megnézte, észrevette, hogy a tükröződésben a felvétel kollégája halvány, de azért jól kivehető alakját is megörökítette, ahogy a képernyő előtt térdepelve vadul onanizál.

Macskaöröm

Az egyik szomszédom, három rosszcsont apja arról volt híres, hogy alkoholmámorban szokott elszenderedni esténként a tévé előtt. Olyan mélyen aludt ilyenkor, hogy a gyerekei rákaptak arra, hogy különböző tárgyak apjukra aggatásával kísérletezzenek.

Egyik este kicsenték a becsinált leves maradékából a csirkenyakat, és szokás szerint szunyókáló apjuk sliccére lógatták. Reggel a feleség majd szívrohamot kapott, amikor meglátta a macskát, amint éppen a férje sliccéből falatozik – nyalogat és rágicsál valami húsdarabot, amit az első pillanatban nem csirkenyaknak nézett.

Adok-adok

Egy accringtoni barátom a haverjaival a híresen szívélyes vendéglátás reményében Thaiföldre ment felüdülni. Első éjszaka rögtön egy olyan bárban kötöttek ki. Ittak néhány egzotikus koktélt, és megismerkedtek néhány még egzotikusabb prostituálttal. A barátomnak egy különösen szép lány jutott, és ő néhány perc alatt eldöntötte, hogy igényt tart a szolgálataira.

Kicsivel később már kézenfogva vezették őt egy kicsi, dísztelen lakásba át a bárral szemben. Nekiláttak a dolognak. A prosti enyelegve vetkőzött, egészen apró, fejletlen, fiús mellei voltak és... hatalmas farka. A barátom elképedve hőkölt hátra.

- De... dekát, én mihez kezdjek... ezzel?! – dadogta. A válasz egyszerű és őszinte volt.
- Te fütyit adsz nekem, én is azt adok neked.

Puszilepszia

Amikor valakinek epilepsziás rohama van, az egyik legnagyobb gond, hogy az állkapcsa szétfeszíthetetlenül összezárul. Sajnos, az is előfordul, hogy ilyenkor a beteg leharapja a nyelvét.

Ezt csak azért említettem, mert a barátom mesélt egy párocskáról, akik sok más párhoz hasonlóan a város szélére jártak néhány kellemes órát együtt tölteni a srác kocsijában. Sajna az utastérben csak ahhoz volt hely, hogy orálisan szerezzenek egymásnak örömet. – Kezdd te – szólt a fiú a lánynak –, aztán én jövök. A lány neki is látott, de rögtön az elején epilepsziás rohamot kapott, és állkapcsa tragikusan a fiú péniszére zárult. A srác olyan erős fájdalmat érzett, hogy azt se tudta, mit csinál. Veszett erőlködésében, hogy szétfeszítse partnernője állkapcsát, alaposan helybenhagyta a lány arcát.

A rohamnak hál' isten hamar vége lett, és mindketten szörnyen megviselt állapotban azonnal bementek a legközelebbi kórházba, ahol a vihogó nővérkék igen kínos kérdéseket tettek fel nekik sebesüléseik természetére és eredetére vonatkozóan.

Tudni illik, mi illik

Amikor Newcastle-ben a Walkers Klubban voltam disc-jockey, egyik törzstáncosunk nagyon aranyos történetet mesélt el magáról meg egy észak-angliai csajról.

Ott táncolt lent a klubban, amikor felcsípte azt a bizonyos nagyon belevaló szőkét. Meghívta egy italra, és jókat nevetgéltek. A lány hamarosan kezdeményezte, menjenek el hozzá. Így is történt.

A szófán üldögéltek. A srác a csaj combját kezdte simogatni, egyre feljebb és beljebb. Hirtelen a

szőke szépség felpattant, és lekevert neki egy pofont.

- Nem ismered az illemet? – kiabálta felháborodottan. – Először a mellemet!

Pénisztrombózis

A barátom ismert egy hírhedten szexmániás spanyol srácot, aki szíve szerirat még a kislámpát is megkefélte volna. Egyszerűen soha sem tudott elege lenni belőle. Állandóan három-négy nővel járt, de még többet akart.

Végre egyszer csak megtalálta álmai asszonyát, aki hasonlóan nagy étvággyal bírt, és összeházasodtak, mondván, lesz, ami lesz. Házasságuk első hetében ki sem bújtak az ágyból. Tisztára, mint a varrógép. Ennek ellenére az ifiasszony egyik éjszaka arra ébredt, hogy a férje ott maszturbál mellette álmában. Úgy tíz nap múlva, a srác libidója alábbhagyott. Iszonyatosan fájó hímtaggal görnyedezett el az orvoshoz.

A doktor alaposan megvizsgálta a nemi szervét, és kijelentette, hogy ilyennel még nem találkozott a praxisában. – Senor! – szörnyülködött a doki. – Magának trombózisos a pénisze.

Csizmahoki

A tűzoltói hivatás kellemetlen velejárója a számtalan hamis riasztás. Az egyik londoni tűzoltó haverom szokott panaszkodni, hogy van nekik egy állandó perverzük, aki a legmesszebbmenőkig kihasználja, hogy nekik törvény által szigorúan előírt kötelességük minden riasztásra kimenni, akkor is, ha már tudják, miről van szó. Ez az alak rendszeresen hívja a 999-et. Amikor a tűzoltók odaérkeznek, az ajtó tárva-nyitva. Felrohannak az emeletre a rozoga falépcsőn, és mindig ott találják őt felfüggesztve a lépcsőfordulóban. A bőrszíjak a mellkasához és hímvesszejéhez vannak erősítve. A vesszejét éppen lelkesen rángatja. Elmenni attól tud, ahogy a nehéz tűzoltócsizmák talpa dübörög a lépcsőn és reszketteti az egész házat.

Azt mi sem tudjuk, hogy éri el így a telefont, de talán még előtte...

A kedves fénymása

A volt munkahelyemen két kollégánknak viszonya volt, persze a legnagyobb titokban, mert féltek, hogy ha kiderül, kiteszik a szűrüket. Mi sem tudtunk róluk. Egy szép napon, amikor már mindenki más eltávozott az irodából, ők még maradtak.

Egy darabig virgoncan kergetőztek az asztalok között, majd lehemperedtek a padlóra, és vadul egymásnak estek. Végül a fénymásolón ülve lettek egymáséi. Másnap vérvörösen és szemlesütve konfrontálódtak az iroda falán díszelgő és nemi szerveiket közösülés közben megörökítő fénymásolatokkal.

A következő pár történet *A kés alatt c.* fejezetben is helyet kaphatott volna...

Brrrszívó

Az egyik barátnőmnek a fiúja a rochdale-i kórház baleseti osztályán dolgozik. Amolyan mindenes. Ő szokott szebbnél szebb eseteket mesélni arról, hogy milyen sokféle emberi szenvedés létezik a világon.

Egyik nap éppen a kórház hulladék-megsemmisítőjében szorgoskodott, az elhasznált kötéseket égette el, meg ilyenek, amikor hallotta, hogy egy mentőautó gördül be az udvarra. Kinézett az ablakon, és látta, hogy egy szomorú arcú férfi száll ki belőle. Csak egy esőköpeny volt rajta, és egy porszívó a kezében. Rendkívül óvatosan lépkedett. A háztartási eszköz szívócsöve úgy derék alatt bújt elő a kabátból. Nagyon úgy látszott, hogy rászorult valamire.

Az üveg fenekére

Egy másik alkalommal a fiú a folyosón összecsődült nővérkékre lett figyelmes. Némelyikük éppen szájára tapasztott kézzel nyargalt odébb, hogy mégse a páciens képébe nevessen. A tumultuózus jelenet szenvedő alanya, egy rémült tekintetű fickó a hordágyon szorongott

hasonfekve.

Bár letakarták egy lepedővel, mégis jól kivehető volt, hogy fenekébe egy régivágású tejesüveg szorult bele nyakig. Elmondása szerint úgy történt a dolog, hogy éppen a függönyt tette fel a konyhában, de megcsúszott, lerepült a létráról, egyenesen bele ebbe az üvegbe, ami a szárítóban száradt fejjel lefelé. A nagy erejű eséstől vákuum keletkezett a végbelében, ami miatt az üveget nem tudta kihúzni.

A sebész csak két dolgot tehetett, vagy összetöri az üveget és úgy szedi ki, vagy megpróbál valami eszközt gyártani a kihúzásához. Ez utóbbi megoldás mellett döntött.

Óvatosan megtöltötte gipsszel az üveget, és még mielőtt az megkötött volna, beledugott egy pálcát mintha csak nyalókát készítene. Aztán egy erőteljes rántást alkalmazott, és az üveg egy jókora pukkanással kijött a páciens fenekéből.

Két hét múlva ugyanez a figura hasonló panasszal megint bekerült az osztályra. Ezúttal egy régivágású kólás üvegbe esett bele.

Szentségtörés

Egy tengerész barátom hat hónapi távollét után végre hazaérkezett imádott feleségéhez, és éppen vadul szeretkeztek, amikor az asszonykára rájött a köhögési roham. Fuldokolva kérte felajzott kedvesét, hogy ugyan nem hozna-e neki a konyhából egy pohár vizet.

A férj jobban nem is igyekezhetett volna – nehogy közben a felesége izgalmi állapota alábbhagyjon. Hármasával vette a lépcsőfokokat, de a konyhába penderülve elvágódott a mosogató mellé pottyant szappanon. Pontosan a még nagyon is merev hímtagjára esett, aki ettől kettétört.

Bizony, van ilyen.

Spóroljatok a vízzel, fürödjetek kettesben

A következő eset még a hetvenes években történt, amikor az akkori Tory kormány jóvoltából igen rosszul állt a gazdaság. Bevezették a háromnapos munkahetet, és mindenféle spórolási akciókra buzdították a jónépet. Egyik kedvenc ötletük az volt, hogy "Spóroljatok a vízzel, fürödjetek kettesben”.

A mellettünk lévő házban egy ifjú pár buja lelkesedéssel tette magáévá a kormány elképzeléseit, csakhogy ez igen szomorú következményekkel járt. Egyszer a kéjes lubickolás közben vákuum keletkezett az aktusban érintett testrészek tájékán, és a fiatalok összetapadtak a habban. Addig dörömböltek a falon, amíg a szomszédok fel nem figyeltek a dologra, és riasztották a tűzoltókat. Azok betörték a fürdőszoba ajtaját, és kiemelték a kádból a piruló párt. Végigvitték szegényeket a sutyorgó szomszédok sorfala előtt, majd berakták őket a kapuban várakozó mentőautóba.

Bangkopp

Ashfordi cimborám egy hónapot töltött Bangkokban üzleti ügyben. Közben persze lelkesen vetette magát az ottani életbe. Kicsit talán túl lelkesen is, mert egy hét elteltével azon kapta magát, hogy rettenetesen ég a fütyije valamitől. Azonnal elment egy nemi betegségekre specializálódott klinikára, ahol megállapították, hogy lapostetűt szedett össze. Intenzív és igen drága kezelést kapott a hátralévő időben.

Amikor hazatért, úgy döntött, hogy nem árulja el a feleségének, hogy mi történt Bangkokban. De amilyen peches volt, arra nem gondolt, hogy reggelente a felesége szokta felbontani a postát. Egyik reggel megérkezett a hitelkártya-elszámolás, amit az asszony mindig is extra figyelemmel tanulmányozott át.

Ezúttal egy igen különös tételre lett figyelmes, és kötekedő hangon bekiabált épp borotválkozó férjének a fürdőszobába: – Drágám, mi dolgod volt neked a bangkoki nemibeteg-gondozóban?

A szex és a vallás – igen pikáns téma mindkettő, hát még együtt. Szűzi ártatlanság, bűntudat és ó, szent együgyűség...

Lelkészvirtus

Van egy logopédus barátom, aki nagyon jóban van egy kis falucska körzeti orvosával. A doki szabadon értelmezi az orvosi titoktartást, és általában a nevek kihagyásával ugyan, de rendszeresen beszámol neki szaftosabb eseteiről.

Egyik este hallatlan élvezettel mesélte el a legújabb sztorit. Az történt, hogy beállított hozzá a falucska fiatal lelkésze iruló-piruló feleségével. Az volt a problémájuk, hogy nagyon szerettek volna gyereket, de hiába. Már öt éve abbahagyták a védekezést, és azóta próbálkoznak, de az asszonyka csak nem került áldott állapotba. Mint mondták, pár évvel ezelőtt már voltak a szakklinikán, ahol megállapították, hogy egyikőjüknél sem áll fenn a terhességet kizáró ok. Most már utolsó reményük a doktor úr, nagyon bíznak benne, hogy tud rajtuk segíteni.

A doki egy órát beszélgetett velük. Végigvették a szokásos témákat: termékenységi napok, hideg fürdő, szoros alsónadrág. Úgy tűnt, mindezek rendben volnának.

Végül az orvos egy hirtelen ötlettől vezérelve megkérdezte: – Mondják csak, egészen pontosan hogyan szokták csinálni?

A lelkész enyhén elpirult.

- Simán, ahogy mindenki más, doktor úr – mondta. – Tudja, a fütyimet a feleségem köldökéhez helyezem, és húsz percig billegek fel-le.

Örülök, hogy látom, papa!

Egy igen fékezhetetlen természetű barátom már régóta járt egy aranyos lánnyal, aki még nem mutatta őt be a szülőknek. Pedig már nagyon kíváncsi volt az ősökre. Azt tudta, hogy a papa lelkész, de szerette volna megstírölni a mamit, már csak hogy lássa, mi lesz a lányból. Úgy tűnt, a barátnője nem lelkesedik az ötletért, és mindent elkövet, hogy a találkozó ne jöjjön létre. Feltehetőleg megvolt rá az oka.

Egyik nap aztán mondta a fiúnak, hogy ugorjanak fel a szülei lakására, mert meg akar keresni valamit a volt iskolás cuccai között. Remek, gondolta a srác, de nagyot csalódott, mert kiderült, a lány úgy rendezte, hogy a szülők ne legyenek otthon. Felmentek a lányszobába, és nekiálltak keresgélni a régi holmik közt. Szó szót követett, tett tettet – hamarosan megszabadultak a ruháiktól, és vad, szenvedélyes szeretkezésbe fogtak a füzetek, tankönyvek és tolltartók között. Utána elszunyókáltak.

Körülbelül egy óra múlva ébredt a fiú egyedül. Nem öltözött fel, hanem úgy ahogy volt, barátnője keresésére indult. Lement az emeletről, és hallotta, hogy a másik a nappaliban hallgatja a rádiót. Az ajtó félig nyitva volt, gondolta, megvicceli a lányt. Hüvelyk- és mutató ujja közé fogta szép, méretes szerszámát, és belengette az ajtó mögül. Közben magas fejhangon sivította: Fiigyelem! Figyeleem!

Nem történt semmi, úgyhogy megismételte a mutatványt. Egyre gyanúsabb lett neki a csend. Bedugta a fejét a nappaliba.

Odabenn épp teáztak. A levegő meg volt fagyva. Szegény vérvörös barátnője a meglepett lelkész papa és a mama között ült.

Átheverő

A sógorom hokicsapatában volt egy nagyon mocskos fantáziájú sporttárs, akinek ez is lett a veszte. A minap a meccs végén a srácok bevonultak az öltözőbe, és szokás szerint egyesek közülük belemerültek a pornómagazinokba. Mint mindig, most is ez a fazon vitte a prímet.

Az egyik magazinban van egy "olvasóink küldték" rovat, ahova a randa disznók beküldhetik feleségük, szeretőjük képét. Barátunk épp ezt nézegette, amikor kitört belőle a nevetés.

- Idesüljetek srácok! Milyen guszta nejem van! kiáltott fel, és rámutatott az egyik fotóra. Aztán amikor közelebbről is megnézte, elsápadt, és zavarodottan motyogta: – De hiszen ez nem is a mi heverőnk!

MENDE-MONDÁK A SZEXRŐL

- Állva nem lehet teherbe esni.

- A csókolózástól nem lehet fertőzést kapni, mert a nyál fertőtlenít.
- A legjobb védekezés a Kalmopyrin – helyette.
- A nők nem is élvezik.
- A férfiak gyakrabban szoktak, mint a nők, náluk ez biológiai szükséglet.
- A kandúrokénak kampó van a végén; a malacoké olyan csavaros, mint egy dugóhúzó.
- A keleti férfiaké félrehord.
- Az egyik híres pornósztár rendszeresen elájult a vérhiánytól, amikor hatalmas farka megmerevedett.
- A tacskók a dán dogokkal szeretnek legjobban.
- A nyolcvanévesek mindig benne vannak.
- Hallottad már, hogy csinálják a lyukat a fánk közepére?
- Az ondóban rengeteg protein van.
- Nagy Katalin cárnőnek a lovak voltak a kedvencei, csakúgy, mint Caligulának.
- A kínaiak a pénisz-transzplantáció nagymesterei. Egy férfi az unokája donora lett, ő már úgyse vette semmi hasznát.

EGYBEGYÖNYÖRÖK

OLTÁRI LEGENDÁK

Ásó, kapa, konyhakés – az élet számos más rituális eseményéhez hasonlóan a házassági procedúrák is megtalálták a saját meséiket. Túl nagy a nyomás, hogy ezt tegyük a tökéletes nappá, és a potenciális banánhéjak úgy lepik el az utat, mint az égből potyogó konfetti. Az eljövendő elcsépelt kis történetek nagyon is sebezhetőnek mutatják az embert, olyankor, amikor megdicsőülés közben minden ceremónia nélkül, egyszerűen megszégyenül. Vajon még akkor is lesz kedve az embernek oltár elé járulni, ha már elolvasta ezeket a sztorikat?

Cipszer

Egyik barátom, egy orvostanhallgató a saját legénybúcsúztatóján volt, és ahogy az már ilyenkor lenni szokott, a sárga földig leitta magát. Heccből a barátai visszavonszolták a kórházba, ahol dolgoztak, és mindkét lábát csípőtől bokáig begipszelték.

Másnap reggel, az esküvője napján, másnaposan és begipszelt lábakkal ébredt. Halálosan pánikba esett, de a násznagya felvilágosította, hogy szerencséje volt: előző éjszaka ugyan nagyon csúnyán eltaknyolt, de azonnal kórházba szállították.

A résztvevők nagy derültségére, a vőlegénynek mankókon kellett átbicegnie a templomi padsorok közt, ráadásul az egész lakodalmat is begipszelt lábbal kínlódta végig. A cimborái úgy döntöttek, majd csak akkor fedik fel az igazságot, amikor a pár megérkezik a szállodába a mézeshetekre.

Mindenki éljenezte, biztatta őket, ahogy elhajtottak az autóval, aztán úgy gondolták, hogy ami sok az sok, tehát valaki odatelefonált a szállodába, és hagyott egy üzenetet a srácnak, hogy igazából rendben van a lába, és leveheti a gipszet.

A vőlegény azonban, hogy kivédjen minden tréfát, amit a nászúton űznének velük, szándékosan egy másik szálloda telefonszámát adta meg a barátainak.

Hátsó szándék

Egyik haverom részt vett egy meglehetősen jópofa esküvői vacsorán. Már a legénybúcsú is elég őrültre sikeredett, a fogadáson meg a "Mr and Mrs" kérdés-felelet játékot játszották az újdonsült férjjel és asszonykájával. Amíg a vendégek feltették az egyikőjüknek az igen bizalmas kérdéseket, addig a másiknak be kellett fognia a fülét.

Először a férfi került sorra, egy igazi öntelt fajankó. Különböző dolgokat kérdeztek tőle a feleségéről. Egy idő után már a szex került szóba, és valaki előrukkolt a kérdéssel:

- A legfurcsább pozitúra? – Ettől persze a jelenlevők azonnal beindultak.

- Hát, erre könnyű felelni – vágta rá magabiztosan a férfi. – Amikor a mosogatón csináltuk. – Mindenhonnan feszengő nevetgélést lehetett hallani.

Aztán a menyasszony következett, aki egy szégyenlős lány volt, és egyáltalán nem tetszett neki ez az egész. Minden rendben ment, amíg ugyanerre a kérdésre nem került sor.

- Mikor volt a legszokatlanabb?

Az ara rákvörös lett, zavartan, tanácstalanul tekintgetett a férjére.

- Erre képtelen vagyok, én képtelen vagyok... suttogta.

A férje meg csak röhögött, és biztatni kezdte.

- Ne aggódj, szívem! Én már elmondtam. Minden rendben.

Még mindig bizonytalanul, a menyasszony megfordult, és így válaszolt:

- Amikor a fenekemben fickándozott...

Ez a történet mostanában tényleg szájról szájra járt, mi legalább öt különböző változatát hallottuk. Akik mesélték, persze mindannyian esküsznek, hogy maguk is ott voltak.

Hessküvő!

Néhány közeli barátom a múltkoriban elment egy társadalmi eseményszámba menő esküvőre. A párt nem ismerték túl jól. Az esküvőt erős vallási megosztottság hatotta át: a menyasszony rokonai megrögzött ír katolikusok voltak, a vőlegényé pedig megátalkodott protestánsok.

A menyasszony rokonai közül sokan hajóval érkeztek Írországból, mind nagydarab fickók, akik reggel óta egyfolytában vedeltek. De úgy látszott, a feszültségek ellenére is minden jelentősebb súrlódás nélkül zajlik le a ceremónia. Tekintettel a párra, mindenki igyekezett jól viselni magát, csak az újdonsült férj vágott egész végig fapofát, annak ellenére, hogy tündéri menyasszonykája elhalmozta a figyelmével. Mindenki az idegei rovására írta a dolgot.

A násznagy beszéde elsöprő sikert aratott, de a vőlegény egyszer sem nevette el magát. Amikor elérkezett az ideje, hogy a férj szólaljon fel, felemelkedett, köszönetet mondott a felesége hozzátartozóinak, az ellátásról gondoskodó cégnek, meg akiknek ilyenkor szokás.

Aztán odafordult a menyasszonyához:

- Végezetül szeretnék köszönetet mondani a násznagyomnak, Kevinnek, hogy az utolsó hat hónapban új feleségemmel, Bernadette-tel hált. Remélem nagyon boldogok lesztek együtt – mondta, és anélkül, hogy hátranézett volna, kisétált a teremből.

A helyiség felbolydult, és az egész fogadás botrányba fulladt. Mindenki egymásnak esett, a katolikusok püfölték a protestánsokat és fordítva, majd az egész kavargó áradat kihömpölygött az utcára. A tömegverekedésnek csak a rendőrség tudott véget vetni, amikor letartóztatott egypár csuromvér vendéget.

Sanda-panda

A munkatársam öccse elment egy legénybúcsúztató murira a cimboráival a futballklubból.

Kora hajnalig vedeltek, és amikor a vőlegény másnap felébredt, rohadtul másnapos volt és halálosan sápadt. Így hát templomba menet a násznagy bevitte egy szoláriumba, úgy okoskodott, ha kicsit lebarnul a barátja, majd jobban néz ki az esküvői fotókon.

Mivel még elég sok idejük maradt, a vőlegény kényelmesen elhelyezkedett az egyik ágyon és lehunyta a szemét. Két óra múlva hirtelen felriadt álinából, letépte magáról a szemüveget, felkapkodta a ruháit és elrohant a templomba.

Mindenki kacarászni kezdett, ahogy elfoglalta a helyét, a menyasszonya pedig halálra vált, amikor meglátta, hogy néz ki: az arca mindenhol pecsenyevörösre sült, kivéve a szeme körül, ahol hatalmas hófehér foltok maradtak a szemüveg helyén. Olyan volt, mint egy pandamaci. Ami épp kapóra jött, hiszen úgyis Kínába készültek nászútra.

Kanásznagy

Egy barátom, aki éppen házasodni készült, minden jóindulatú tanács ellenére a legnagyobb csirkefogót szemelte ki násznagyának a rögbi-klubból. A fickó, akire a választása esett, egy züllött, durva hapsi volt, aki ritkán tudta megállni, hogy ne kötekedjen vagy ne szégyenítsen meg másokat, és állandóan azzal hencegett, hogy hány darab tízpennyst tud a fitymája alá dugni – a legutóbbi próbálkozásnál 2 font 80 pennynél tartott. (A többiek a klubból azt mondták, hogy ezek szerint "csak bőr, és semmi csont", de hát ez csak szóbeszéd.)

Mindenki, de főleg a leendő feleség elborzadt, ha arra gondolt, milyen következményei lehetnek a vőlegény választásának. Csakhogy jellemét meghazudtolva a násznagy kifogástalanul viselkedett. A legénybúcsú éjszakáján ügyelt, hogy a vőlegény józan maradjon, szakértő módjára intézte el az esküvővel kapcsolatos tennivalókat, végtelenül udvariasan bánt a rokonokkal, és meghökkentő módon a tósztjával sem sértett meg senkit.

Hálából még a feleség is arcon puszilta a jó útra tért násznagyot a búcsúzkodásnál. Aztán a tökéletesre sikeredett nap végén a kivirult pár elindult a nászútra.

Egy csodálatos, szenvedélyes éjszakát töltöttek együtt a különös, vidéki kastély-panzióban, és tökéletesen kihasználták a nászágyas szoba összes kis bizalmas felszerelését.

Másnap reggel későn ébredtek, és gyöngéden megcsókolták egymást. A férj felkapta a telefont, tárcsázta a szobaszervizt, és felkéretett két csésze teát.

- Legyen inkább három! – bömbölte az ágy alá bújt násznagy.

> Oké, az a kis megjegyzés az érmékről csak díszítés, de tényleg ismertünk egy rafkós rögbist, aki hasonló trükköket adott elő, és ugyanerre a csúcsra tartott igényt...

Videotorzó

Néhány ismerősünk ellátogatott egy elsőosztályú esküvőre Bath-ba, ahol mindent tökéletesre terveztek: fehér Rolls Royce-ok, 5 ezer fontos menyasszonyi ruha, cilinderek, fátylak, frakkok meg minden.

A menyasszony szülei egy vagyont költöttek, és érthető, hogy szerették volna videón is megörökíteni a nagy eseményt az utókor számára. Felfogadtak egy helyi csapatot a munkára, akikről azt gondolták, hogy a környéken ők a legjobbak.

A nagy napon remek volt az idő, sehol egy felhő az égen, mindenki csodásan nézett ki, főleg a boldogságtól sugárzó menyasszony. A család is fantasztikusan érezte magát, és izgatottan várták, hogy megnézhessék a kész felvételt.

Épp úgy jött ki a lépés, hogy a menyasszony szülei még ott töltötték azt a hétvégét, amikor megérkezett a kazetta. Az újdonsült házaspár izgatottan felbontotta a csomagot, főztek egy kis teát, aztán mindannyian leültek, hogy megnézzék a tündéri kis filmet.

Csakhogy nyilván valami gubanc történhetett a videotársaságnál. Mindnyájan ledöbbentek azon, amit a képernyőn láttak: a filmen élénk színekben a sovány operatőr jelent meg és néhány izzadt férfi, amint meztelenül tombolnak, méghozzá meglehetősen kompromittáló forgatókönyv szerint.

> Ha megnyerték a tetszését ezek a sztorik, olvasson bele a Csak *tizennyolc éven aluliaknak* c. fejezetbe!

MENDE-MONDÁK AZ ESKÜVŐKRŐL

- A páros esküvőkön, ha az ember nem elég óvatos, a végén a rossz menyasszonyt kaphatja.
- Ha nem hálják el a házasságot, akkor érvénytelen.
- Az esküvői vacsorán egy részeg nagybácsinak kötelessége azt mondani a menyasszony egyik barátjának, hogy: "bárcsak tíz évvel fiatalabb lennék...".
- A násznagy mindig megkapja a nyoszolyólányt.
- Mindenki imádja az esküvőket.
- A koszorúslányok gyönyörűen néznek ki a rózsaszín, puffos ujjú, hercegnő-fazonú nájlonruhácskában.
- Az idősebb rokonok mindig rosszul gombolják be a zakójukat a fotózáshoz.
- A menyasszony anyjának meg a vőlegény anyjának mindig ugyanolyan a kalapja az esküvőn.
- Az esős napon kötött házasságok nem tartanak sokáig.
- Aki elveszíti a jegygyűrűjét, annak tönkremegy a házassága.

BARÁTOK, ROKONOK ÉS EGYÉB ÁLLATFAJTÁK

MINEK AZ EMBERNEK ROKON, MIKOR OTT VANNAK A BARÁTAi?

Ez a "hála Istennek ez sem velem történt" fejezet. Családi csetepaték és komisz kölykök az egyik oldalon, bosszút forraló iskolatársak és rémes randik a másikon... Pech, malőr, leégés, bukta.

Fontos eleme a sztoriknak az osztályellentét. Fő tanulság: suszter, maradj a kaptafánál. A társadalmi ranglétra fokai bizony gyakran kitörnek, és nagyot zuhan az, aki éppen mászott felfelé.

Ha az ember úgy érzi, rossz napja van, ezek a mesék megnyugtatják, hogy valaki más ugyanabban a csónakban evez, csak éppen rosszkor támadt rossz széllel, elvesztett protkóval vagy egy kellemetlenkedő hitestárssal, aki már csak ráadás, hab a süti tetején. Ne felejtsük: csak egy hajszál választja el a drága rokont meg a fránya rokonyt.

Fekete leves

Ahogy az már a brit családoknál lenni szokott, a cimborám essexi szüleinek is volt egy kanadai nagybácsija és egy nagynénije, akik évtizedekkel azelőtt vándoroltak ki. Az emigránsok továbbra is nosztalgiát éreztek régi hazájuk iránt, mégis azt gondolták, megtalálták a számításukat, és azzal próbálták meg támogatni a hátramaradt rokonságot, hogy rendszeres időközönként ízelítőt küldtek az újvilági jó életből: például kajákat meg elektronikus szerkentyűket.

Az egyik évben hosszú-hosszú ideig nem érkezett tőlük semmi. A család gondolkodóba esett, vajon hogy vannak kanadai rokonaik, de a jó pár levél, amit írtak, megválaszolatlan maradt.

Aztán egy hónap múlva csomag érkezett Kanadából. A bélelt borítékban feladott pici dobozban valami porleves-szerűséget találtak. Milyen jellemzően kedves tőlük! – gondolták. Kár, hogy kanadai rokonaik semmiféle üzenetet nem mellékeltek a leveshez. Úgy ették meg a finomságot, hogy továbbra sem tudták, hogy van a kedves nagynéni és nagybácsi.

Két nappal később egy levél érkezett légipostán Kanadából. A nagynéni küldte; elnézést kért, amiért eddig nem válaszolt, de az utolsó hat hónapban az összes idejét azzal töltötte, hogy a férjét ápolta.

A férje a halálos ágyán megígértette vele, hogy angol földbe temetteti el. "A testét nem küldhettem vissza, úgyhogy elhamvasztattam. A hamvait egy külön csomagban adtam fel. Tudom, gondoskodni fogtok róla, hogy a nagybátyátokat illendően helyezzék nyugalomra" – zárult a levél.

(Lásd még az *Úti ömleny* fejezet *Hamusítvány* c. történetetét)

A második világháború után teljesen szokványos dolognak számított, hogy a Kanadába vagy Ausztráliába emigrált, esetleg evakuált rokonok kajacsomagokat küldtek a jegyrendszer sújtotta Angliába. Mostanság viszont arról híresek külföldre szakadt hazánkfiai, hogy azt gondolják, a hátrahagyott család fiatalabb tagjai valamilyen pubertáskor előtti időcsapdába estek, és a harmincvalahány évesek születésnapjára folyton cowboy ruhákat meg Hüvelyk Matyi típusú gyerekkönyveket küldözgetnek. Nesze neked Kanada...

Az első benyomás

Egy lány, a feleségem barátnőjének az ismerőse, mindig kínos helyzetekbe hozza magát, ráadásul általában az újdonsült pasasaival. Ez alól a következő eset sem kivétel. Megismerkedett egy szexis, nagymenő sráccal, aki meghívta a barátaihoz buliba. A lány nagyon akart tetszeni. Kicsípte magát, egy szűk, divatos kis fekete göncöt vett fel.

De annyit izgult, idegeskedett a bulin, hogy felfúvódott. Hamarosan az a veszély fenyegette, hogy a felgyülemlett gázok egy hangos harsonaszóval elszabadulnak, és ettől egész este nem tudta elengedni magát. Csak tovább rontott szorult helyzetén, hogy valahányszor egyedül maradt, és megpróbálta volna kiszellőztetni magából a szeleket, udvarlója mindig kiszúrta, és mosolyogva odasompolygott hozzá. A klotyóhoz a lépcsőn kanyargott a sor, úgyhogy arra sem volt értelme

várni.

Végül is a barátja odajött hozzá, és a lány nagy megkönnyebbülésére azt mondta, hogy indulnak. Még egy kis ideig visszatartotta a mérgező gázokat, amíg a srác kikísérte az autóhoz, de akkor könnyebbült meg igazán, amikor a fiúja közölte vele, hogy elfelejtette valakinek elkérni a telefonszámát, és visszaszaladt a házba.

A lány óriási elégedettséggel becsusszant az anyósülésre, és végre szabadjára engedte a leghatalmasabb, legrecsegősebb fingot.

Egy perccel később az udvarlója beszállt mellé.

- Ne haragudj! Szörnyen udvariatlan vagyok... Remélem összeismerkedtél már Carollal és Peterrel. – A srác a kocsi hátsó ülése felé bökött, ahol két, zavart barátja ücsörgött, befogott orral.

Amilyen a mosdó...

Kétségtelenül ugyanez az ifjú hölgy keveredett egy legalább ilyen kínos helyzetbe egy másik úriemberrel. Ezúttal elegáns knightsbridge-i házukba hívta meg az udvarlója, hogy találkozzon a szüleivel. A lány még soha nem járt igazi luxuspalotában, és nagyon vigyázott, hogy megfelelően viselkedjen.

Az étkezés igen szertartásos volt, és minden rendben ment, amíg neki vécére nem kellett mennie. Úgy érezte, az nagyon közönségesen hangzana, ha megkérdezné, hol van a vécé, vagy a toalett. Próbálta felidézni, hogy szokták jobb helyeken hívni azt a bizonyos helyiséget. Végre eszébe jutott, és rögtön meg is kérdezte a barátja mamájától, hogy merre van a mosdó.

A mama rámutatott egy ajtóra az emeleten, de oda belépve a lány szomorúan konstatálta, hogy az valóban a mosdó és csakis a mosdó: mosdókagyló, törülközőtartó, szekrénykék.

Nem lehetett már mit tenni, a dolog olyan sürgőssé vált, hogy a leányzó inkább felemelte tafota-ruhája alját, és a kagylóra kuporodva belepisilt. Hirtelen hangos reccs és ropp hallatszott – és a mosdó leszakadt. A nagy zajt odalent is hallották, gyorsan mindenki felszaladt, hogy lássák, nincs-e valami baj.

Nem mindennapi látvány fogadta őket. Szegény lány ott csücsült a törött porcelánon, letolt bugyival és kificamodott bokával egy gyanús kis tócsa közepén.

> (A túl jó helyre keveredett csórók ügyében lásd még *a Klasszikusok* fejezet *A bili füle c.* történetét.)

Pottyan(t)ós

Ezt a sztorit egy idősebb házaspárról hallottam, akik egy régi, rozoga kertes házban laktak. Abban az utcában ők is az első angolvécé-tulajdonosok közé számítottak. A bogaras öregúr elég sokat piált, és nem sokat adott az illemhelyi illemre. Vagy mondjuk, hogy tojt rájuk? Folyton elvétette a célpontot, és felesége nagy bosszúságára majdnem mindig felhajtva hagyta az ülőkét.

Így ment ez hosszú éveken át. Egyszer csak azonban bekövetkezett a baj. Az öreg hölgy, aki elég testes teremtés volt, felballagott az emeletre, hogy könnyítsen magán és természetesen felhajtva találta az ülőkét. Dühösen lecsapta, aztán leült, csakhogy jóval nagyobb svunggal, mint egyébként szokott.

A korhadt gerendák feladták a harcot, és a nagydarab asszonyság kényszerleszállást hajtott végre az étkezőasztalon, az elképedt férj orra előtt. A vécécsészét még akkor is a lába között szorongatta.

> Aki több hiteles budi-humorra vágyik, olvassa el *A ragaszkodó vécécsésze* történetét *A kés alatt* c. fejezetben.

Kulcs-fuccs

Egy feltörekvő, újgazdag ifjú pár kiköltözött Hertford mellé, egy elegáns kertvárosi zsákutcába. Alighogy berendezkedtek, meghívást kaptak egy amolyan "partner csere-bere" összejövetelre.

Meglepődtek, de a móka kedvéért beleegyeztek, hogy részt vesznek a dologban. A szóbanforgó

estén a többiekkel együtt az autójuk – egy vadi új, fehér BMW kulcsát ők is belehajították egy kalapba. Mindegyik nő húzott a kalapból, aztán lelépett a kulcs tulajdonosával.

A flancos asszonyka is kihúzta a magáét, és férje nagy bánatára meglehetősen izgatottnak látszott, amikor a neki jutott izompacsirtával elhúzták a csíkot.

Körülbelül egy tucat pár lehetett, már az összes kulcs elfogyott, de az ürgéhez még mindig nem ment oda senki. Végül teljesen egyedül maradt a szobában, úgyhogy rosszkedvűen hazaindult. Nagy keserűségére szemefénye, a BMW már nem állt a ház előtt.

A furcsa csak az, hogy a felesége megkerült, az autója viszont soha többé. Persze a rendőrségen nem merte elmondani a történetet.

Karácsonyi betörők

A nyugdíjas szülők és három húsz év körüli fiuk, egy kedves berwicki család tagjai eltervezték, hogy a karácsonyi ünnepeket rokonaik új, Winchmore Hill-i házában töltik Észak-Londonban. Mivel csak késő estére volt várható az érkezésük, úgy egyeztek meg, hogy a rokonok nyitva hagyják a kertkapujukat, a lakáskulcsot pedig beteszik az egyik kő alá a kertben.

Végül is még később értek oda, mint gondolták, mert a térkép, amit vendéglátóiktól kaptak, használhatatlannak bizonyult. Kimerülten hajtottak be a fákkal szegélyezett utcába, követték a számozást, aztán leparkoltak. Az egyik fiú elment kinyitni a kaput, de mivel zárva találta, átmászott a kerítésen. Belülről kinyitotta a többieknek, aztán mindannyian botorkálva keresgélni kezdték a követ meg a kulcsot a kertben.

Egy idő után az egyikük kiszúrta, hogy a hátsó ajtót nyitva hagyták. Bevánszorogtak a házba, de még mielőtt kicsomagoltak és teát meg egypár szendvicset készítettek volna, amilyen halkan csak lehetett, lerogytak egy kicsit a nappaliban. Az anya, aki kíváncsiskodva fürkészte bátyja új otthonát, észrevett valami bekeretezett fotót a tévé tetején, de nem lepődött meg túlságosan, hogy nem ismeri fel rajta az embereket. Még az a régi esküvői fotó sem tűnt fel neki, ami egy számára ismeretlen párt ábrázolt.

Miután megitták a teájukat, a fáradt utazók felmásztak az emeletre, kerestek üres szobákat, aztán lefeküdtek. Amikor másnap reggel, karácsony napján levonultak reggelizni, az asztalnál két vadidegen ember üldögélt. Így derült ki, hogy ők véletlenül betörtek a bátyus szomszédjának a házába.

Olcsó bosszú

Egyik barátom esküszik, hogy a következő dolog tényleg megtörtént a kollégájával. Egy napos délutánon a fickó hazafelé sétált valami gazdag környéken. Éppen egy nagy ház előtt bandukolt, amikor meglátott a felhajtón egy Porschét, aminek a szélvédőjére kézzel írott cetlit tűztek: 5 £! Ne szalassza el!

A barátom kollégája kíváncsi lett, bekopogtatott a házba. Egy pillanat sem telt el, és egy csapzott, kisírt szemű nő nyitott ajtót. A férfi érdeklődni kezdett az autó felől, mire a nő őrült módon közölte vele, hogy igen, tényleg 5 fontba kerül. Komolyan? Igen, komolyan.

A pasas átnyújtotta a már előre kikészített Harold Melvint (egy kék, ötfontos bankjegyet, kapirgálod már?), a nő pedig a kezébe nyomta a kocsikulcsot meg a forgalmi engedélyt. Aztán elkezdte kérdezgetni, hogy nincs-e szüksége golf-felszerelésre, hifi-toronyra, kondibiciklire vagy egy-két elegáns öltönyre – piszok olcsón eladó! A fickó most már egy picit gyanakodni kezdett, és megkérdezte, hogy mi ez az egész történet.

A nő könnyes szemmel elmesélte, hogy a szélhámos férje elszökött a titkárnőjével. Csak annyi üzenetet hagyott neki, hogy adja el minden holmiját, és küldje utánuk a pénzt Velencébe.

> Ez is egy a csóró autóőrültek fantazmagóriái közül, és része a "valamit semmiért" általánosabb városi mondakörnek. Van egy másik autós közhiedelem is, amelyet valaha sokan osztottak: ha egy kirakati autó szélvédőjére tűzött árcéduláról véletlenül leesik egy-két szám, akkor az új ár érvényes. Ennek hatására született meg az a rengeteg, feltehetőleg igaz

> történet azokról az emberekről, akik észrevették, hogy egy Rolls-Royce szélvédőjéről lefújt a szél néhány nullát, és így kis vitatkozás után jelentéktelen összegért megvásárolhatták a fantasztikus autót, merthogy a törvény az törvény.

Jó vacsorához szól a nóta

Ez a dolog valóban megesett egy camdeni barátommal. Első alkalommal járt a barátnője szüleinek házában, és éppen együtt vacsoráztak, úgy, ahogy az finom, művelt emberekhez illik.

Az idegei (no meg a babos pirítós) csúnyán megtréfálták, és rosszkor jött, rossz szele támadt. Elnézést kért, és gyorsan felállt az asztaltól. A vécéhez akart sietni, csakhogy útközben meglátott egy kicsi, nyitott ablakot, hát egyszerűen kidugta a lyukon a fenekét, és hangosan szellentett egyet.

Hamarosan visszatért a csendes asztalhoz. Az est további része mindenféle baleset nélkül zajlott le, amiért a cimborám hálát adott az égnek.

Hazafelé az autóban aztán odafordult csendes barátnőjéhez.

- Szerintem minden remekül ment. Te mit gondolsz, szívem?

- Azt, hogy minden rendben ment, amíg be nem fingottál a tálalóablakon, szívem.

Az öreg halász és a fogsor

A vén nagybátyám imád horgászni. Van néhány öreg horgász haverja – mind hetven felett – és a hétvégeken együttesen el szoktak menni horgászni, már csak azért is, hogy egy kicsit elszabaduljanak a feleségeiktől (aminek többnyire a feleségek örülnek a legjobban). Egyszer arra támadt kedvük, hogy Grimsbynél szálljanak tengerre halat fogni. Ócska tragacsaikon korán reggel elindultak.

Pechjükre épp ahogy kiértek a nyílt vízre, feltámadt a szél, és kitört a vihar. A kis korhadt csónakot csak úgy dobálták a hullámok. Az öreg halászok belezöldültek az élménybe. A legidősebbnek annyira felkavarodott a gyomra, hogy áthajolt a csónak peremén és kiadta magából a reggelit. Legnagyobb bánatára – és társai legnagyobb mulatságára – a protkója is a vízbe pottyant.

Kicsivel később, amikor a tenger már valamelyest lecsendesedett, egyikőjük fogott egy jól megtermett makrélát. Csak úgy viccből felvágta a hasát, és beletette a saját műfogsorát. Odaszólt az előbb pórul járt társának:

- Idesüss! Ez a hal pont lenyelte a fogadat. Micsoda mázlista vagy!

- Mutasd csak! – ragyogott fel a másik öreg képe, és már nyúlt is a fogsor után. Berakta a szájába, aztán fintorogva kiköpte.

- Ez nem az enyém – mondta, és egy dühös mozdulattal a tengerbe hajította.

> Gyerekek hál'isten nem szerepelnek túl gyakran az ilyen sztorikban. Főleg nem áldozatként ennyire azért mégsem vagyunk ferdék. Imádják viszont mesélni őket. Az anyaggyűjtés során számtalanszor előfordult, hogy egy-egy sztori legvégső, legszebben kidolgozott változatát a játszótéren, vagy kamaszoktól hallottuk – különösen *a Klasszikusok* kegyetlenül horrorisztikus szerelmes történetei ilyenek. A következő pár sztori a gyermeki lélek kedves, játékos oldalát villantja fel. (Kevésbé kedves és játékos sztorikkal a *Technofóbia* c, fejezetben találkozhatunk.)

Pingvinke

Egy baráti házaspár a húsvéti ünnepek alatt kiruccant a dudley-i állatkertbe, hogy szórakozzanak egy kicsit. A kiskölyükük abba a hiperaktív fajtába tartozott, akik allergiásak a csokoládéra, vagy mire. Képtelen volt egy pillanatig is megmaradni a fenekén, folyton valami rosszaságon törte a fejét, és mindig hajmeresztő kalamajkákba keveredett. Az anyja elhatározta, hogy mivel az állatkertek igen veszélyes helyek tudnak lenni, szorosan fogja majd a kezét, de miután a kiskölyök már vagy tíz perce tekergőzött, vonaglott és nyöszörgött, a mama örömest elengedte a csemetéjét, aki azonnal nekiiramodott.

Teljesen bevadult, ott idétlenkedett az oroszlánketreceknél a biztonsági korláton belül, bemászott a majmoknak elkerített területre, áthajolt a jegesmedvék medencéjének a mellvédjén, a krokodilveremnek meg a szélén egyensúlyozott, miközben kenyeret hajigált a hüllőknek. Egyszerűen képtelenség volt lépést tartani vele. Amikor eljött az ideje, hogy hazamenjenek, legalább húsz percig hívogatták.

Végül is keresztbe font karokkal odasomfordált hozzájuk, és beült az autóba. Hazafelé szokatlanul csendes volt, és amikor megérkeztek, egyenesen felrohant az emeletre. Az elgyötört szülők bevánszorogtak a konyhába egy jól megérdemelt teára, de hirtelen valami lármára lettek figyelmesek. Felrohantak az emeletre.

Nem nehéz elképzelni, micsoda meglepett képet vágtak, amikor benyitottak a fürdőszobába, és meglátták, hogy drága csemetéjük a kádban lubickol egy pici, értetlen pingvingyerekkel.

A kapós pom-pon

Két fiatal lánytestvér nagyon utálta egymást. Valamiért a nagyobb lány szemet vetett a fiatalabbik pom-ponos sapkájára. Egyik este lekapta a húga fejéről, a sajátjába nyomta, és lerohant vele az utcára.

Mintha csak a sors rendelte volna úgy, abban a szent pillanatban lecsapott egy denevér, és huss, elrepült a sapkával.

Golf saga

Apám barátja mulatságos helyzetbe keveredett nyolcéves kisfia túlzott jóindulatának köszönhetően.

Azelőtt hébe-hóba megszervezett egy-egy golfpartit a főnökével – mondjuk leginkább akkor, ha fizetésemelést, vagy nagyobb vállalati autót akart – és annak ellenére, hogy iszonyú versengős típus volt, a főnöke pedig reménytelenül rossz játékos, mindig szándékosan vesztett. Tudta, hogy ha tönkreveri az öreget, az esély, hogy javítson a munkakörülményein, a nullával lesz egyenlő.

Persze egy-egy ilyen játszma után a pasas háborgó hangulatban érkezett haza, hiszen az összes labdáját el kellett ütnie a fenébe, vagy valami tóba, aztán meg rághatta a szája szélét, amikor a főnöke erre atyáskodóan vigasztalni kezdte. A kiskölyök látta, hogy ezek a meccsek milyen hatással vannak az apjára, és kifundált egy tervet, hogy felvidítsa.

A legközelebbi játszma történetesen az iskolai szünidő idejére esett. Elindultak egy közeli pályára, de nem tudták, hogy a bosszúra szomjazó kissrác is odatart.

Az első elütési helynél a fickó elég jól indított. A főnöke szokás szerint bekanyarította a labdáját egy fa mögé. Amikor megtalálta, alig látszott ki a sárból. Ha nem tudta volna, hogy ez képtelenség, még azt hitte volna, hogy valaki beletaposta.

A góré elpöckölte a labdát néhány yarddal arrébb. Barátunk összeszorította a fogát. Tudta, hogy ezúttal még a szokásosnál is pocsékabbul kell játszania. De úgy látszott, az első kínos eset csak a bevezetés volt. Akárhányszor elvesztették szem elől a főnök labdáját, az vagy örökre eltűnt, vagy mélyen befúródott a földbe, vagy harminc yardot utazott, hogy a végén az egyik tóban kössön ki.

És a partnerének minden alkalommal még gyengébb ütést kellett produkálnia, nehogy a kétbalkezes góré nagyon lemaradjon. Mindkét férfi egyre dühösebb lett, mígnem a tizennyolcadik körnél a főnök átsuhintotta a dombon a labdát. Felágaskodott, meresztette a szemét, hogy lássa, hova esett, és akkor meglátott egy piros iskolai egyenruhás kissrácot, aki odaviharzott a labdájához, aztán újra meg újra rátaposott.

Az ellenfele is észrevette a kiskölyköt, el is szégyellte magát, amikor felismerte benne a saját fiát, de persze mélyen hallgatott erről az apró részletről. A góré viszont megpördült és fújtatott, mint egy feldühödött bika.

- Hiszen ez a maga átkozott fia! Tudja mibe fog magának kerülni, amit a fiacskája művelt? Az előléptetésébe, amit éppen fel akartam ajánlani!

Amikor a férfi hazaért, levágta a golfcuccát, és már éppen nekitámadt volna a fiának... de aztán nevetésben tört ki, és megköszönte a kölyöknek, hogy most már garantáltan nem kell részt vennie több megalázó golfrituálén.

Ötölj-hatujj

A nővérem barátnője és a férje tizennyolc hónapos gyerekükkel játszottak, éppen fürdetéshez készülődtek. Hogy elfoglalják a csemetét valamivel, amíg folyik a víz, elkezdtek *Ez elment vadásznit* játszani a kicsi lábujjaival.

Ez elment vadászni,
Ez meglőtte,
Ez hazavitte,
Ez megsütötte,
És ez az iciri-piciri mind megette... kerekecske, gombocska, ide szalad a nyulacska... csiki-csiki-csiki...

Csak az a különös az egészben, hogy a gyereknek maradt egy lábujja, amire nem futotta a mondókából.

> És egy kis csemege: a tudósok felfedezték, hogy az a gén a domináns, amelyik a hatodik lábujjért felelős. Még azt is mondják, hogy Amerikában, Utah állam egy bizonyos részén, ha az ember nem hat lábujjú törpe, akkor nem tekintik normálisnak. Egy helyi gyár még szélesebb cipőket is gyárt, hogy ellássa ezt a piacot.

SICC-VICC

Egy barnsley-i srác menyéteket tartott, és azt élvezte a legjobban, ha a nadrágjában hordhatott egyet. A közhiedelemmel ellentétben ezek a teremtmények nem harapnak és izegnek-mozognak össze-vissza. A mozgástól rendszerint nyugodtan fekszenek, és kellemesen hevítik az ember alsóbb régióit.

A lényeg az, hogy ez a srác udvarolt egy lánynak, és úgy döntött, hogy elviszi moziba. Útközben felvette a lányt, de csak ekkor döbbent rá, hogy az egyik menyét még mindig a mütyürőjénél kushad.

Egy pillanatig sem volt kétséges előtte, hogy a lány valószínűleg frászt kapna a rágcsálótól, tehát elhatározta, hogy inkább egész idő alatt gatyakordában tartja az állatot. A film vége felé azonban, amint éppen a rágcsálnivalóik maradékát tömték magukba, a csaj érezte, hogy valaki jócskán megdézsmálta a pattogatott kukoricáját.

- Azt a pofátlan mindenit! – bosszankodott magában a barátja miatt. – Hiszen épp most falt fel egy egész zacskóval!

Csakhogy a pattogatott kukoricája elleni támadás folytatódott, úgyhogy a lány odacsapott, hogy leállítsa a srácot... de hirtelen rémülten felsikoltott. Ebben a pillanatban felgyújtották a villanyokat, és a csaj újra sikoltott.

Udvarlója sliccéből egy menyét ágaskodott elő, és még mindig a leányzó csemegéjét kóstolgatta.

> Miért tesznek az emberek menyéteket a nadrágjukba?
>
> Biztos, hogy kockázatos, de valószínűleg sokkal kevésbé, mint amikor az embernek mongúz lapul az alsógatyájában. (Gondoljunk csak bele...)

Analfatégla

Egyik haverom mesélte, hogy a nagybátyja a hatvanas években települt át Indiából Derbybe. Az öreg se írni, se olvasta nem tudott angolul.

Ráadásul abban az utcában, ahol lakott, minden bejárati ajtót ugyanolyan zöldre festettek. Ezért eleinte mindig egy téglát hagyott a háza előtt, hogy tudja, hol lakik.

De az első héten, egyik este, amikor hazafelé sétált az úton, látta, hogy az összes helybéli kölyök ugróiskolát játszik. Méghozzá téglákkal.

Persze sehol sem találta a jelzését. Három óráig csámborgott össze-vissza, mielőtt újra hazatalált,

és egy csomó kínos pillanatot szerzett magának azzal, hogy idegen házakhoz tért be.

Másnap egy bödön festékkel indult el otthonról, és a járdán egy hetekig jól látható, cikk-cakkos, rikító, fehér jelzést hagyott maga után.

A következő történet egy népszerű ifjúsági monda, s noha már több változatát is hallottuk, még mindig nem találkoztunk olyan valakivel, aki, ha megszorongatják is, azt állította volna magáról, hogy a saját szemével látta.

A lányok, a lányok...

Egy ikerpár, két lánytestvér nagyon szerette megtréfálni a berkshire-i kollégiumban lakó társait. Egy alkalommal azonban ők estek áldozatul annak az összeesküvésnek, amit az év közben csúffá tettek találtak ki bosszúból.

A lányok kipakolták az ikrek szobájából az összes cuccot – mindent, még az ágyakat is –, szereztek valahonnan gyeptéglát, és azzal befedték az egész padlót.

Az utolsó hadművelet feltette a koronát a történetre: két lopott birkát becsuktak az ikrek szobájába, hadd legelésszenek. Beee-beee.

És még mindig a lányok...

A hulla ujja

A nagyanyám legjobb barátnője mesélte, hogy régen, amikor az internátusba jártak, volt egy állandó sztorijuk, amivel egymást riogatták a csajok. A dolog állítólag arrafelé történt meg jópár évvel azelőtt.

A 6-os szoba lakói egyszer egész éjjel arról fecsegtek, hogy az öreg Bill Satory nem is halt meg, csak eltemették. Különösen a kövér Molly volt biztos a dolgában, meg is egyezett a többiekkel, hogy másnap éjszaka kimegy a temetőbe, és ellenőrzi a dolgot.

Azt találták ki, hogy ledug egy botot a frissen hantolt sírba, és majd innen megtudják, hulla-e a hulla. Így is történt. Este az izgatott Molly elindult a temetőbe, ami nem volt messze az internátustól. Aztán csak nem jött haza. A többi lány egész este nem aludt, várták Mollyt, de hiába.

Másnap aztán a felnőttek is észrevették a leányzó eltűnését, és amikor megtudták, mi volt az éjszaka, elindultak a temetőbe. Ott találták szegény lányt Bill Satory sírja mellett holtan.

Az történt ugyanis, hogy amikor leguggolt, hogy belebökje a sírhantba a botot, véletlenül a szoknyáján keresztül bökte le a földbe. Ezért, ahogy fel akart állni, a bot nem engedte, ő meg szegény azt hitte, a halott ember marasztalja, és menten szörnyet halt.

Épületes humor

Ez a most következő diáktörténet is hasonló az előzőhöz, és szintén széles körben elterjedt. Mindig valami olyan helyen játszódik, mint például az Imperial College, ahol a diákok emeletes házakban laknak. Hogy miért, arra hamarosan fény derül.

Egy kötözködős srác, aki nagyon vagány gyereknek képzelte magát, elment, hogy egy jó kis murit csapjon a huszonegyedik születésnapján. Csakhogy amíg ő mulatott, a diáktársai összeesküvést szőttek az átejtésére. Összepakolták az összes személyes holmiját, még a ruháit, az ágyneműjét, a mütyürjeit és a csajos fotóit is, aztán a tizenhatodik emeleti szobájából levitték mindezt egy földszinti szobába ugyanabban az épületben. Mindent pontosan úgy rendeztek el, ahogy a régi szobájában volt.

Ezalatt a srác ordítozós részegre itta magát, agresszív lett, mint rendesen – annál is inkább, mivel egész este feljavították az italait. Amikor bezárt a bár, hazacipelte egypár iskolatársa, akiket persze felvilágosítottak a cselszövésről. Szóval, amikor beszálltak vele a liftbe, direkt úgy álltak, hogy ne láthassa, melyik gombot nyomják meg. Először felfelé mentek néhány emeletet, aztán lementek a lifttel, és bevitték a csávót az új, földszinti szobájába. Amikor megérkeztek vele, néhányan belekötöttek, piszkálni kezdték, amíg a gyerek meg nem fenyegette az egyiket. Mire néhányan elkapták, bekötötték a szemét, kinyitották az ablakot, és kilógatták. A többiek erre úgy tettek,

mintha beijedtek volna, és elkezdték mondogatni, hogy: "Hagyjátok abba, megölitek!", meg ilyeneket. A srác közben meg lógott kint az ablakban, és azt hitte, hogy a tizenhatodik emeleten van, és totál összetöri magát, ha tényleg kidobják. Amikor végül elengedték, másfél métert zuhant – és összerondította Pierre Cardin alsógatyáját.

Anyósok gyöngye

A mellettünk levő panzióban történt egyszer, hogy lakott ott egy nagyon kövér asszonyság a lányával.

Az asszony olyan kövér volt, hogy egyszerűen nem tudott megfordulni az igen kicsi vécéhelyiségben, ezért rákapott arra, hogy háttal farolt be, ha úgy hozta a szükség.

Egyszer mikor hazaérkezett, rögtön a vécére ment, mert már régóta tartogatta. Ahogy kinyitotta az ajtót, emelte fel a szoknyáját és tolta le a bugyiját, egy vékonyka, rémült hangot hallott.

Jaj neee! – kiáltotta a lánya 165 centis, vézna kis vőlegénye, aki elfelejtette magára zárni a vécéajtót, és épp ott ücsörgött, amikor meglátta a feléje közeledő hatalmas tomport.

Akasztott ember házában...

Az anyámék házában lakott egy házaspár, akik egyfolytában veszekedtek. Szünet nélkül marták egymást. De nem ám szeretetből, hogy utána egy nagyot dugjanak, hanem komolyan. A férjnek már az is megfordult a fejében, hogy elteszi láb alól az asszonyt, vagy legalábbis úgy ráijeszt, hogy belebetegedjen. Ördögi ötlete támadt...

A nappaliban felmahinált a plafonra egy kampót, rákötött egy kötelet, majd ügyesen kipárnázott egy ruhafogast, amit berakott a zakója nyakába. Mindez arra kellett, hogy eljátszhassa, hogy felkötötte magát. Mikor elkészült, ráakasztotta a kötelet a fogasra, ráállt egy sámlira, és felvette a zakót. Így várta, hogy jöjjön az asszony. Amikor hallotta, hogy fordul a kulcs a zárban, gyorsan kirúgta maga alól a sámlit, és ott lógott a nappali közepén. A felesége belépett, a látványtól felsikoltott, majd egyből elájult.

Hallván ezeket a zajokat, a szomszéd öregasszony áttipegett megnézni, mi a baj. Látta az akasztott embert, valamint az élettelenül heverő feleséget, és ötlete támadt. Nekiállt kipakolni a fiókokat.

A férj meg csak lógott ott, és persze mindent látott. Fortyogott magában, hogy micsoda szemétség, és hogy ő most mit tegyen. Minden erejét összeszedve meglendítette a lábát, és seggbe rúgta az öreglányt. Aki erre összeesett és belehalt az ijedtségbe.

Az ügy bíróság elé került, azzal vádolták a férfit, hogy megölte a szomszédját. Az ügyvédjének sikerült őt felmentetni.

MENDE-MONDÁK AZEMBEREKRŐL

- Mi, emberek csak azért tudunk beszélni, mert van hüvelykujjunk.
- Mindenkinek van harmadik szeme, csak nagyon kevesen tudják használni.
- Amikor egy végtagot levágnak, az ember nem érzi, mert annyira megijed.
- Minden kis ember krakélerkedik – vegyük csak Napóleont vagy Hitlert.
- Tudjuk, mi járja a férfiakról: nagy orr, nagy...
- Tudjuk, mi járja a nőkről: kis száj, kis...
- A kövér emberek jobban fennmaradnak a víz felszínén.
- A sovány emberek nem tudnak jól úszni.
- A szétálló metszőfogú nők unintelligensek.
- Az ember reggel felkeléskor a legmagasabb, és amikor alszik, veszít a súlyából.
- Ezer év múlva az emberek majd' három méter magas, egyujjú, kopasz egylábúak lesznek, akkora aggyal, mint egy kosárlabda.

BIBLIOGRÁFIA

DALE, Rodney *It's true... It happened to a friend* (Duckworth, 1984)
BRUNVAND, Jan Harold *The Choling Doberman and other 'new' urban legends* (Norton, 1986)